

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

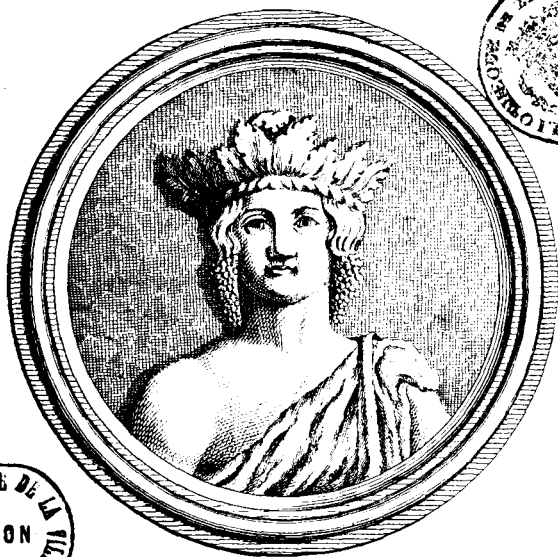
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ

Ἡ ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. **Ο**ΤΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι ἕως
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-

Ι ΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγ-
ραπταὶ λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν,
αἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμων καὶ περιέργων καὶ φασμα-
τῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λίσφον ἀρμολύμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀν-
τιοχείου δόξαν ὑπεκισιούμενος, γεν-
ναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδύκμος, οὐδὲ τὴν ὕψιν,
ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφέρει-
ται καὶ οὕτως ὅστε εἰ πίστις ὑπαστι
Φίλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
ρίου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπεὶ περίτυχεν Ἀπολλωνίᾳ
τῷ προειρημένῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοιος, φασὶν, ὁμοίᾳ συνηθῆ. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσάποσπαστος ἔ-
σχηκε τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιᾶς διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιατρέβων. διὸ καὶ ὁ
παρὰν Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνθετες αὐτῷ προφη-
μένους, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσιν τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίγον λίαν συνάπταν, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσιν. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.
5 Σταθμός) Μονή. V.

Ι C A R O M E N I P P U S SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII.

A

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντά-
κόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ αἰετῷ μίας ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε,
ἄστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ
ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας,
ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ
διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς
ἐμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσι-
κὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'.
τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ
τὸ πλῆθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον,
στάδια ζ'. τίς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων
δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον
εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, κ'.
ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης
μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίσις μεθ' οὗ
μετροῦσι διὰ τῆς τοῦ Νείλου ἐπί-
κλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίου λ'.
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ἔστωμα
τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολ-
λάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege αναβά-
σει) τοῦ Κύριου. G. (Persica est
mensura, non Aegyptia; de qua
non Xenophon tantum, sed Hero-
dotus alique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξίτους καὶ
ἀγνώστους διαλεγόμενον. V.

12 Λογιζομαι) Ἀριθμῶ. G.
ibid. Τῆς ἑναγχοῦς) Τῆς χθονὸς.
G.

furfum parafrangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expedi-
tae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratzas, Menippe, de astris dispu-
tas, & immurmurans ea velut dimeris? olim enim, dum
sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam gran-
dia nomina, mansiones quasdam & parafrangas, peregrina
ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria vi-
dear tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregre-
nationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ἄγαθὲ, κατὰπερ οἱ Φοῖνικες,
ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐδ', μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιού-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεισάν. V.
ρους. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe;

πτε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐρανιαίων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγενῆσθαι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος.

6 Ἐκεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυμήδης ἢ Φρύξ μαιρακίσκος εὐπροπίς· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς αὐτὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, V. καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V. 11 Προσφερές) Ὀμοιον. V. 12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coellicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione fursum sublatum sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam coniecere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimi raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalarum fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὁρβῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδόκεις 3 μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἑτάκη, πτερορρήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπὶ τούτῳ αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θαλάσσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβιβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

II Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιαίων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγενῆσθαι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυμήδης ἢ Φρύξ μισρακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἠγάσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβλήθεις εἰς αὐτὸν, ἤρπασεν αὐτὸν, V. καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V. 11 Προσφερίς) Ὀρμαῖον. V. 12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coellicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione fursum sublatu sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam coniecere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimi raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἵκα-
σας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ
αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἵτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδόκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν
τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ
σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε κηρῷ τὴν
πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον
ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν
δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος
εἰς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέ-
τοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θα-
λάσσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐπατάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀνα-
βεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἀκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε τὸ θάμα, κέχνηότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λῖγους καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀστείον) Ἠδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem *obsecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omniaprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐδ' ὅπως
 ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐδ' ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρημένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπάθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαιnéτο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
 γεισα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
 οὔν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδῆλα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praeser-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a fen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συγχὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἤξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέξαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μῆδεν ἄτερος πατέρω λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑφαγόραι τινές) Ὑφαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὑφ' ἧλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδέξαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ
 δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.
 8 Ἐξίου μετεωρολέσχης τε) ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniiicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
σθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος
ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ἄντες οἱ ἄνδρες,
ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐ-
τὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χα-
μαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ
πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμ-
βλυάττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον,
καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην
ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες,
μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεζήεσαν. καὶ πολλά-
κις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίας) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi
postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant tra-
ducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter
se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illo-
rum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum
constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, emi-
nentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, qui-
dam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes,
tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circui-
tum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, in-
cederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines il-
larum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse,
neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὅπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθην, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μὴδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐταῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὅποση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνομον) Ἀτόντον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρρμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot fit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum perimetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deicrant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenfet. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκοπεῖ πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὐς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστίθεντας δὲ οὔτε ὄθεν ἤκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιούς ἀνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.
V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκευάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικὴ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ
ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν
τῇ γενέσει ἐνδιδοῦσας, καὶ ἀναζωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἢ μάχῃ τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν Θεῶν, τί χρῆ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ Θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας Θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, τοσαύτην ἀπορίαν Θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινὰ πρῶτον Θεὸν ἐπεκάρουσι· τὸ δὲ ἥδη πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινόμενων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ ἐνύλεχῃ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῃ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίξει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπιδοκλέα μωμᾶται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ Θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μασίαν ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermone? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerforum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς Θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ Θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ Θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιεύτες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι Θεοὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Gros. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγηρακότητας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεστήχεται μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησι. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἴστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡυγενεῖοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρῆιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίστε, καὶ καμήλαις βασίμω ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετοῦ περιβέμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτός ἴσoti τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐπερ τῶ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθρον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἐτερος δὲ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος αἰετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum converfus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαϊρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἁφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμενη, ὑψηλὰ ἡδὴ καὶ μετέωρα ἐφρόνου, καὶ ἄρας ἀπὸ Πιάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας, τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensus ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiosè amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassèm, & ubi extremæ pennæ sunt, ansas quasdam parassèm manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolassèm, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνου' ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθύ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολλυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστεράν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καβεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλ-

λης παρατείνειν. V.

4 Ὡς ἐνὴν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levissimo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsam quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equestrium Thracum terram adspiciens, iam Mysorum, paulo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Perfidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τιγὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκ οὖν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἢ αὖ μὴ καὶ ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἐταῖρε, εἰκάξεις. διόπερ ὥς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάβесιν. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρου, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν; Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνέειτο· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεῖα ἀποδόμπται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐβασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἰσθί, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμενέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεσίαμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαίος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνιστάθην δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἤ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρρός, πρὸς δὲ οἱ πλέοντες ἀπειθυμένοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπύπτοντες τοῖς τοῦ Παραίτωνίου ἔρμασι διαφθεῖρεσθαι. γέγονε δὲ προτάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονίσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπίγραφε τὸ πύργον ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loffum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram effe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ὥϊήης ὁρᾶν, πῶς νῦν καβάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βαθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφείδ' ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ὥϊήην ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὗτις τοι θεὸς εἰμι; τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

i Καβάπερ Λυγκεύς) 'Ο Λυγκεύς οὗτος λέγεται οὕτως ἢν ὄξυ- βλέπειν. V.
δερκίστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν V. II Σποδοῦ πλέως) 'Ανάπλευσ.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo esto, Menippe*, *Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?*

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς ταύς
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς
Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελή-
νῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρό-
σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας.
ἀνιᾶ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ
γῆς ὄραν. εὐγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπε-
δοκλεῖς, καί περ ἴδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν
Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνο-
δόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχα-
νὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὅς,
οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυ-
χὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
14 ὄξυδερκής γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν
ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς
εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολο-
μένη διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐν-
δυμίουτος ἑρασθεΐσα ἡ σελήνη συνῆν
αὐτῇ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς,
ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμίουτος ἔμψυσε. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ ὡς λημὴν) Ὁφθαλ-
μῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ ῥυπος. V. (lippire, lip-
pitudine, vulgo ai τζιμβλα. C.)
Non plane scriptum.

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me de-
iecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in
Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igi-
tur exsoluturus te praesentis sollicitudine. Angit enim te, puto, &
torquet, quod non distinxte, quae in terra sunt, vides. Bene sane
facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam
iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novi-
lunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,
inquit, non habet veni mercedis causa. Sed animo commotus sum,
cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nan-
cisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi ca-
liginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μᾶλλον οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δέησι. τὸ γὰρ ὀξυδερκές αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκει· ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; αὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξυπέσττος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἦσθ μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτελής ἀφίγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος· ἀλλ' εἰκα τοῖς νόθαις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκταις. καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, πατέρα μόνῃ πτερυξά-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
ἔστι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
τὸν αἶρα πλάττειν, ἢ πτέρυγα κί-
νῃν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germanaque aquila, si nihil nilans radios intueatur. Aiunt ista, inquam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non eripis meis oculis aquillos eorum loco mihi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-tenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔσθ'· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ἄντα τῆς χειρόνος. ἄλῃς, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι, οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρω τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἡρέμας
 15 διελύετο. Καπεῖοδ' ἰσχυρὰ ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαμβάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λαμβάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικλὴν Φιλάδελφος Στρατονίχην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλῆα τὸν υἱὸν διαβληθῆντα ἐπιβουλεύει αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fueris, inquam, & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάθρα τῇ μη-
 τρυῖα, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεύοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
 Σπартинός δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 φορούντων εἴλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύβαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὄραν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιорκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθρισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας.
 C.)

14 Διατριβήν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου
 παρεῖληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῇ Προ-
 μνηεῖ πρότερον. V.

Ieucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbace, dum gladium
 stringit in Arfacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 fatellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
 tores, raptores, petiueros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Priva-
 torum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐ καίκεϊνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικαύρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιорκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου Φιάλην ὑφαίρυσμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπίῳ) Πορ-
ρείῳ. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐαχίας, ἄρι-

14 Ἐτεργον ἢ) Δυσχερὲς. V. στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in universum enim varium-quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisset voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίνει, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τις ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
 ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ
 ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
 στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
 ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 παρασπησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λούς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος
 θάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
 κατεξανάσταν, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους,
 ὑπὸ Τραϊάνου ὑστερον οὕτως ἐξολο-
 θρεύθη Δακιβάλη χρώμενον βασι-
 λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
 κοντα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
 ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
 των ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
 Κυκεὼν πῖμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μί-
 λितος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
 κεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
 τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παρασπησάμενος) Παρίστα-
 σαι, καταδουλοῦν· ὅθεν παρασπησά-
 μενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, καταστρε-
 φάμενος. παραστήτομαι, ἐνάπιον συ-
 στήτομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel echoris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδὴ;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῶδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινούοντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνῃ καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλο-
τος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός. V. 9' Ἀπῶδὰ) Ἐξω τῆς αἰδῆς. V.

reliquo concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra faltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρα πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ τῷ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὅπως τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδίον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ δὲ Οἰνὸν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνουρίαν) Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἡμφισβήτουσαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομέ-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπάλλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναπεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μέινας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ἁμῖς. φακὴ δὲ, ἢ ἐφεΰσεια. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίᾳς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτῶ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ αὖ ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμῆκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεὶ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμῆκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V. 14 Θείη φέρων) Τρίχρη. V.

lатор non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἑώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιούς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σεύσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν 20
Φωὴν προἰεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
σὺ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς
τοῦ Διὸς ἢ υἱὸς καὶ ἱερασκεύης. λέ-
γεται οὖν ὅτι διωρῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ἐλιγαυροῦσαν, ἠύξατο τῷ Διί.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέ-
κληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο δῆγμα τῆς αἶγος ἐντὶ ἀσπίδος
βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατίχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo fatis omnia visā mi-
hi pariter ac derisa essent, concussio corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divūm.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἑτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίχη, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δέ, κατόπτρου δί-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δέ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ'
 ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδράδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι·
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

*sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sopheris, quibus nullum aliud opus est, quam curiosè de me dispu-
 tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo committere, & diffidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quod
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuendi,
 severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebeius? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere*

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἰδὼ αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδράς βαθεῖ πῶγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχλημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρώτατῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Δίῃ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἦν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει δραματοῦργον, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ὅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰτα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obturat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα.

μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾷτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἰσω παριέναι, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλαβεῖν, ἅ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνηθὲ τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἐτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τούνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσεων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήβην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versuf tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul aspidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀν-
θρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἦδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανής, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀνθρώ-
πους ἀφίξασθαι) Ὁμοίον τοῦτο τὸ
τοῦ Εὐριπίδου ἰκεῖνον· Ἦξει δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδεν· ἦδη πρὸ ἐλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτάνες δὲ οἱ παλαιοὶ

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνί-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & expectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae-
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρῦων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πέρη καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὖριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστάς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπη-
κοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποχάλασας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πέρη καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρη ἐπιβήντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνί-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἄλ-
ληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχρῶντο τε τοῖς ὀρεσὶν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἔξ
ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πεισεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ
ὁ μῦθος πλάσεται, ὡς ἰστορεῖ
Δημω---. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ex ὑπὲρ τῆς ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia θη-
ρᾶ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπερ-
ρεύουσιν· haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πέ-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰσέρχονται analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμεινόντων ὀρέων
τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν,
καταχρηματισθέντες ἀπώλοντο· hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικῆσαι-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilij, Quid dicas,
inquit, de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προῶν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
 γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
 ρός ἐστιν ὠνίος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
 πέρυσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχᾶνα δεῖται πλείο-
 νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν
 ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίπουσιν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
 τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
 δώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
 μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
 τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
 βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὰ Ἀθήναις, ἣν ἐπετί-
 λουν μετὰ τιδὲς στυγνότητος, δύνον-
 τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίᾳ. τὸ δὲ
 Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
 λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
 γαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων
 χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
 πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτι-
 ζόμενον, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νῆος,
 καὶ οὐκ ἂν συντελίσθῃσαν ἄμφω,
 εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥω-

μαίων δημοσίαις ἀγαλάμασι συναν-
 τολάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt
 Exc. G. ὅτι δὲ τὸ ἔνομα τοῦ δια-
 σιαινεῖν τιθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεῶν) Δωδώνη πό-
 λις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
 Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
 φράσεως ἕνεκα κεῖται, μὴδὲν σημαί-
 νων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι διὰ
 φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
 quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia tritium?* &c, *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &c, *Utrum pluribus*
imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquis*
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &c, *Quam ob causam in-*
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? &c, *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? &c, *Utrum compre-*
hensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
 respondiissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ἔτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροί, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραί, καὶ περίβλεπται πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβεῖδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηγηκότα ἱκανῶς τιτιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πῖσα) Ἐθα ἱταλεῖτο τὴν Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Pifa urbs Elidis Peloponneſi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογαίμοι σεβασματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειᾶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κείνται καὶ ἀνέπισκοπτοὶ μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοὺς τοῦ προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀποφελῆς τε καὶ ἀκαρπον. V.

Quam novarum rerum studioſi ſint, accurate novī, eſſi non dicās. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipſis videret, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpiciuaeque erant omnibus, prae ſumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeam; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepiſto ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interiectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακαῶσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίαις τῶν Φρεάτων ἰοικυῖαι, πᾶματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θυρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πᾶμα,
 παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρίμνυά μοι
 φῦναι, καὶ τὰ σκόροδά ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικός, εἶθε λάβοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤρχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑέτον, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὐθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω,
ἵνα μὴδε πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος
εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἔθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι
ἀποφήσασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβαίς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπε-
πόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδη-
μαῖαν τοῖς Πυρρωνεῖσις ἦτοι Ἐφεκτι-
κοῖς ἀπορίαις, Λουκιανὸς ἀντιδια-
τελλομέναι γὰρ τοῖς αἰ ἐξ Ἀκα-
δημαῖας· ὡς αὐτῶν ἴστωι ἐκείναι τῶν

Πυρρωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑπο-
τυπώσεις. ἔπασχον γὰρ ταῦτα ὑπὸ
τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρά-
σχουσι αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν.
V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propius propter hoc dedit, abnuie illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit
sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriuran-

ὁμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι, καὶ Οἰμαῖς, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆι, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμάνετω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27 αὐτῶ διωκμένων, ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπνῳ γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάzion, ταῦς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέιχε, καὶ

16 Τούς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομοθέτησαν. V.

do vacavit & iuramentibus. Ubi his quoque se praeuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis uniuscuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret; apud Graecos ningat: tu, Borea, stato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mercurius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασατο ἀποβλέποντά ποιεῖν τὸν Δία, κοτύλην ἀν' ἣ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός ποιεῖ λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάκεϊ τεβασμένος, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν ἀβροπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἤδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόντες περιχέουσιν. ἐν δὲ ταῖς δαίπνῃς, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιβάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

I Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic &
Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut
Menippus, sic & Lucianus βομο-
λόχος. G.

II Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μίθης ὄρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ
ἄριστον μὲν ὕμνον. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Her-
cules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero
etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus
enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem
animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam ne-
ctaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Home-
rus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista vide-
rit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans,
sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxi-
me autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem
cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum,
quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro ci-
thara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgen-
tesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπανό-
μεθα ὥς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ 28

Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρβον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καὶ περὶ δὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ἐπὶ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γὰρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ
μεθύων. V.

8 Κατίδαρθον) (Legē katídār-
θον) Κατεχοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum fatias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pi-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχρον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καὶ
 Ὅμηρον ἔπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατὰπτυστα ἦθη περιστέλλοντες,
 εἰσικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀφέλης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεिरάκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμορον) Δυσδαρόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
 31 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homérico ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 augusto virtutis nomine, supercilii sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunte fistulo habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus eritam tragico

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμοί, οὔτ' ἐν βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἱταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,

16 Ἦν ἔρη) Ἐὰν ἰσότης. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocant, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περισ-
 τὸν εἶναί μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχρεῶ, καὶ ψυ-
 χρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχμαι
 καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συ-
 κοφαντῶ καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυ-
 τελῶς, ἢ ἐταῖραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγα-
 νακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκειται νοσῶν,
 ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειάς δεόμενος, ἀγνοῶ τοιαῦτα
 32 μὲν ἔστιν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ
 Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὕβρισται
 εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖ-
 σθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως
 τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῶν λογίζεσθαι,
 διότι ἢν ἀπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ με-
 τρίως πειθήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 (Ὁ Μῶμος) Τοῦτοι τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφί-
 μων τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

*cat sane, si iusta & vera vellet dicere, Navigare quidem, aut
 agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tracta-
 re, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, &
 frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, &
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis
 divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc
 laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut so-
 dalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens,
 ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae beluae. Illi vero eorum,
 qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec medio-
 criter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis,
 neque omnino, quae fiant, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem
 harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo pote-
 runt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-*

δὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἂ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἂ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐδέ μιν κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἧρος, κακοὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θεοῦ καὶ παρὰ τῆς ἐπληροῦτος. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι τὸ ἐπὶ ἐρχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρὰ τὸν μέλλοντος δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐπὶ ἐρχόμενου τὸ τῆς, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆς· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivisti. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obteret in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitiam. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περαιοθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λόν, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀποτοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπὼν ἀναπτήναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΛΛ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν φιλοσόφων ἱ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ἤδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγούμενῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPHEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευζάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδικώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γὰρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὲ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ἅτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασήσαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύη παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀπορίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflecentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circummit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rurfus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rurfus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistita, sacro liquore potō, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τρὺς χρήσους, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶ, ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ εἴποντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν τοσούτων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, Σιγγάνει τε ἀγῶν, ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας παρκοῦται λύπαις. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παρὰ πέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι αὖ τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀφῃδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένους; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, consuetudinem oracula, nisi velit petire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum, aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μνῆρια ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετούς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἓνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἄντι τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἀπτανται. τὸ γὰρ βλακεῖν ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τριτὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φοιτούσας, τὰ Νίμια ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ παρὰ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοσιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὲς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπερ ἄνθρωποι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσονται δὲ αἱ ἀγνυαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυστα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσῶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαβεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοσιν) Homericum πτο δαίτι· καὶ τὰ ἐξ ὧν. Odyss. I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε (v. 22.) G. τηλόθ' ὄντας. Et μοχ, εἰθ' ὄγε τίρ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compira, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec libabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus In-

πνος καὶ αἰσιτος ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἀν' ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τσαυτάς
ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκεκμημένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὅσας
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστάσι, πάντῃ παλαιὰς ἐπ' αὐτῶν οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἐώλους δίκας) Ἐώλος ἴσθιν
ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴτε τελεσθεῖσας, ἀλλὰ
φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήψας. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅσας) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν.
οἶον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱα-
τρικῆς, ἢ ῥητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβαίνουσας
τὴν προθεσμίαν, τούτῃστι διαπαρά-
σσεύουσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινονόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτρηνβοῦν δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδοικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραχγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ ἤδη προβῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς
 γραφὰς ἀπεννόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληραῦν σφίσι τὰς δικαστήριας
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δὲ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16 Ἐξεῖναι (ἐφίττω) Ἐκκλησίαν δωδεκάτην. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devota, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam forte assignatur-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipse*

ἐφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θυγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὥνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλεῖστον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρούτα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιοῦ τὸν ἀλεκτρούτα ἐν συντάξει. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rurfus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praefertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἄλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ὑπέρεσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως
ἔς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφούσι; μεστοὶ
δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντῶντων, καὶ οὐδείς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες,
αἷς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶντες, καὶ τὸ τριβά-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινούν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, con-
traria philosophati de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philoso-
phia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat,
in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res
sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubi-
que barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philo-
sophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim &
per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin
virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad
eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium,
corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extem-
porales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te
tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in prover-
bio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεισὼν διαμάρτοι ξύλῳ, ἣ ἔνθα ἂν ἀπίθῃ ὁ ὀφθαλμός,
ἀπορήσει φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίδτονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεζέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με' ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μὴδὲ τὰ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκα-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας, πάλα γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπεξενῶσθαι αὐταῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν' ἱκα-
νὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγαί τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν
ὑπὸ τὸν Ἰμμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖά τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ
3 Δεδίδτονται) Ταράττονσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχεῖται. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiant, Iuppiter, qui
contentant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεῖς; μὴ δέδωκε οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῇ βίῳ. τεθνήσιν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκεῖρανες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοᾶ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποθεν εἰς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τὰληδες, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ἀποῖοι γεγένηνται, καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἢ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖσιν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὸν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς φιλοσοφίας

¹ Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

⁴ Σκεῖρανες) De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim vitae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli meruere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocampae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, ficunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετρίωτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τὰ ληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβεῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότατοι ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μισόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶονται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ 9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιόν) Τὸ ἀνέκπλοτον ῥάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὧκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πι-
πυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πιπυγῖναι καὶ συνιστά-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπῆκοος χώρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἰσακουσθῆναι.
ἦτοι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἱπαινεῖ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρῆϊος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπέμψεν Δάτιν στρατη-
γόν. ὃς ἔλθων εἰς Μαραθῶνα, ἠτ-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero con-
fensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθῶναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὰ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

10. ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ πηδῆτικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγμα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάμενος, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viros salutarum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque *salve*, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστορον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτων ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχεῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς Φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμει

3 Ἀπασάμετος κυδοιμὸν) Πέλα- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μον. λέγεται γὰρ Παν συμμαχήσας λους τῶν βαρβάρων φοιῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢ
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅπότεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεισι
διαττόμενος. V.

2 Ἀστικά) Πολέμικά. V. Im-
mo πολιτικά. Quamvis ne hoc sa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραψι τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ὀξύ τῆς φωνῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermōnes: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῖως ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδεν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληρημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μὴδεν ὑποστειλάμενον τάληθες διηγῆσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὄρας) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

5 Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviviantes sibi *invicem*, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrumque vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Expecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
χη καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφιβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἄρειον
πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ
αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ πάντων
Ἀθηναίων ὁ μισθὸς τριάβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς
τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ
ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τού-
τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικά-
σθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέσθαι τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφε-
σις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
σαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχε-
τε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fau-
stumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicun-
que causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortie-
tur dicas & ipsa aderit iudicantibus, Iudices ex omnibus Athe-
nensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudi-
cum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam
in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus.
Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocacione
certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamo-
res! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios
arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam
Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, &
fortiminor, & iudicatore, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὥς τὴν Ἥχῃ εἰῶθα ἐπικερτομεῖν ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικάζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἀγέ, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοί γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 ἅλις ἔχοιμι) Ἀπὸ τοῦ ἅλις ἔχω, ἢ γοῦν ἀκούοντας. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικά ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μῆτε κατ' εὐχὴν καί-
ται, μῆτε ἀπὸ ὑποτακτικῶν ῥήμα-
τος. οἶον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσελθοί,
παρὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀπὸ γὰρ
τοῦ εἰσῆλθαι. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quamdam cantilenam, qua cavillati soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Denfi enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶ-
μεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστή-
μαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας
ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέβη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπτα κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένη.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in craftinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab ar-
tibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros dela-
tae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod
suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. Tres solos sortire.

Merc. *Pistoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμέναις κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τὸ ὄνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνοματός.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἴ αὐτὸς, κακῶδαιμον Λουκιανέ. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nupe-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum sôlas hâsce: satis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae translationis* dicam scribit Syro: *Dia-*
logus eidem; contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείᾳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικασθαι· πλὴν ἀποκληρώου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεΐδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγαῖς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλατα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὄρας.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγερρον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαῖρα γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανεράῳ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰκεν ἀξιοῦν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebriatati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeat in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰὲν πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκότερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγχε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀβλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰὲν καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνησμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Meic. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quæ pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quæ ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖαι ἅπαντες, οἳ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δεὸν πίνειν κατακείμενον, ρημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὡχρὸς, ἄβλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διεῖξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςι μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλόγα, ὡς ἂν 17
 ὄρες δικασταί, ἢ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
 δὲ καί μοι μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὥς οὐδὲν αὐτὴν
 ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμανα τοῦτον, ὃν Φησιν αὐτῆς οἰ-
 κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαίλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
 θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
 Ἥδονης, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυμπουργεῖ, διέφθειρεν
 ἄθλιον, τοῖς κόμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκ-
 δοτον, ὥς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
 καὶ ἅ γε ὑπὲρ αὐτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο,
 ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄθλιος
 ἵστεφαναμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
 καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, comissationibus & meretricibus dediditium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐκπύας, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχέειν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράζας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνέηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσυχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διεκείτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνηβει, καὶ ἠφάνιζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν ὀρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠυτεμόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permauerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergestus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἶρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πετέρα ἡμῶν ἀμείνων ἦν
 αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἥδονην λαχόν- 19

¹ Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarij.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferre suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἡ κατὰγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ᾧ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσγητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι αὐτῶς ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀφείας, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονα τὸν Διονύσιον Φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μόθῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότῃρα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 "Ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι)" Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἵσαν διόλου κικαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesentri causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδύ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δέλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὕτη παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λὰ τὸν Ἐπικούρου ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σα. V. ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουραίους ὑπέ-
 κρουσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὰν
 8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V. δὲ πρὸς βεβύοντας. V.
 11 Ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδε-

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat;
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 ctum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκάλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσσει κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ERM. Μετάσστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπρωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediēbat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, ludices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχουσαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδον, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεῖς, καὶ ἥν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προστέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸν πόνον, καὶ ἐκδοτοὶν τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

γ Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λίγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficii in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, mugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρβιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βωμὸς) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλγουν οἱ Σταῖκοι τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χάριαν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι τῷ πρῶτῳ εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι ὅσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχὸς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλγουν ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημνία διατεῖνον, τὸ οἰοῖν ἀφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντος ὄντος περιγράφεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὅμοιος τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτην. τό, τι ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὥς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὥς ὁ χειμῶνος ὑπαιθερός διανοικτέρευσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὥς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἐντεχν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀνία-

ρῶς διακρίσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆς, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σώματος, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὕτε κατὰ ψυχὴν, οὕτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλιαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχίσσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὲν γινώστοι ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφορὰν. καὶ εἴτε τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθίσις, ὥς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔχεις, ὥς τὰ ἐπιτηδύματα· τὰ δὲ οὕτε ἔχεις, οὕτε διαθίσις, ὥς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονιμείσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχῆς κακίαι, ὥς φθόρος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνος. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἀνθρώπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, αἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἵνατίον τῆς εὐδαιμονίας προΐουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἰχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὰ περιπάτησις, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πάσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἐποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἰσχυρὸν ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγουσι, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πάσαι ἀρεταὶ ζῶον φασίν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὅντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένης ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀλόγον καὶ συμφωνοῦν ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζώντων κακοδαιμονούντων. οἷοι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἰσχυρὸν τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον ἴσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πέναν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοῶσιν καθ' ἕνα μὴν τρόπον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρεκτὸν μῆτε ἀφορμὴν ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχιν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασίν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὕτε κατὰ φύσιν, οὕτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὸν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ ἴσον, ἀσθένειαν, πέναν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτε δὲ παρὰ φύσιν, οὕτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος, καθὼς ἢ μὴν ἐστὶ φάσιον ψυδὸν δεκτικὴν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τραπὺν καὶ πρῶσις δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τοῦτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνη, προκοπή, γνῶμη, δέξις διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχυρὸν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέχνη, κτίσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασίν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπενόμευσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐν' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφροσύνη, ἀπροκοπή, δυσμάθεια, ναυρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξία, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πέναν, τέχνη, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὕτε δὲ προηγμένα, οὕτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἢ καὶ παρὰ

diciffet malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλῶς τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιβεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀϊδὸς κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχῇ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὐσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὴ κινητικῆς ἵσιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐδ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περὶ τὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἵσιν πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχίσαις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγα δὲ τὴν κατάληξιν καὶ ἰσχύ· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχίσσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πιπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἵσιν, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἵσιν κινητικὰ καταστροφικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, χάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἵσιν κινητικὰ, ἀποκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὰ αἰρετόν ἵσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐεργασίας τοῦ πένους, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἢ δι' ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πότν.) Κακὸν ἔγν' τὴν πότν; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

9 Τὴν τοῦ Ἀϊδὸς κυνέην) Τὴν τοῦ ἔδου περιεφασαλίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & fecure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἅν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσθαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιΦιλοσοφοῦν τῇ Στοιᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖς ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δι, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφάπτο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν δεσ. (ut in V. ad ἀφελείσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, five circa corpus: quae-*

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὴ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὕψιστη καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ ἀριστά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ferioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his forte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτήσασθε
ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον,
καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ Φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ
δυσύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε.
ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ
τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differeus* & *indifferens*, *pro-*
ductum & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas inter-
rogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in
tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus calculis Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τοῦ Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστὶν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκίσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη ἐστὶ ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο εἰκεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφή νι-
κώσης δὲ αὖ τῆς Στώας, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι ὧς καὶ ἐν τῇ συνέθειᾳ εἰσθεὶ μὴ λέγεσθαι ἀρί-
στως τὸ τοιοῦτο οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτε-
λαίαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προ-
σέγχεας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείσαν γὰρ καὶ ἀρισμίας εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τρίβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικὴν ὑπόχυνθαι γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τρίβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adsit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανανκτεῖτε, αὐθις δικάσσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖσιν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ᾧ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τούτο; ἀπέφωγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἰππηγμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀβλία εἶκε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πίφουγη) Τοῦ Διογένους ταῦτα λόγιτος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φερεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfuntro. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto, Pyrrhonem praedica.

ERM. Ἄλλ' ἢ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐώκει τοῦτο
πράξων.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ERM. Ὅτι οὐδὲν ἡγείται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτην ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ERM. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελημένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπαλο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω-
γράφος πρότερον ὢν, γίγνεται μετὰ
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο-

πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἱστορί-
μας. V.

12 Ἐωλον) Παλαιά. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῦ τὸν ἀγῶνα. εἴβ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δι-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τὰυτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἀ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γάρ, ὡς ἄνδρες δικασταί, τοῦτον κο- 27
 μιδῇ μεϊράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
 νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
 τὴν Ἰωνίαν εὐρούσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσαιτο
 ἐαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπει-
 δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
 πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
 μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευν
 με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ,
 τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
 ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
 πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐ-
 τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἐμούς, παρενέγραψα, καὶ
 ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
 ἀποπνίγασθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περιροστεῖν ἐπιδειξομένῳ
 τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελεῖφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
 δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
 lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
 Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
 & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum
 docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
 rabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, &
 honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
 pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
 multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
 meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
 civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
 nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμενη, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίου, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐβελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέειθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ σὺκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθεσίνοι αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσοφοῖς μάλα

σημαντὸς ἡ βαθεῖα ἡσκέϊτο ὑπὸν. V. 16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnotaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & sumpta superbia, me neglexit, vel potius plane deferuit; istum vero barbarum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὥρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τὸσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 *Ἡ κρότος πολὺς) Κρίτος μὲν
 ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν διατρέφει λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἴθως
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένοις χειροτο-
 νοῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον
 οὐκ ὄν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑπὶ τῶν ἀντι-
 λεγόντων γινόμενων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀσπεῖον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖρ διᾶραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖν μόνον. καὶ εἶπου
 βραχὺ τι δεήσει ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τὸτο κατὰ μέτριον ἔξεσται. V.

II Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἢ τοι γυναικα. V.

cidere, atque in parvas, incisforum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerosus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ἔρχεται πραγμάτων καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸννομα ἐπιβοωμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνῃται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολεῖψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπε-
 δῆμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδεῖν τῷ γάμῳ δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λυπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονούσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φορτικὸν τοῦτο τῶν ἰσχυρῶν, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωδικῆς
 διεξέρχεται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 θριξίν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 τῳ εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηχησίσιν, καὶ οἷς τισι τοιούτοις
 ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κομώ-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμπ-
 λίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τού-
 ταν χάριν ῥητορικὴν, ἀλλὰ τοῦ ἡπει-
 ορβατικοῦ τοῦ βίου, τὸ δὲ ἐστὶν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ ἔπειρ
 ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαῖνοις τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πότοις ἀσελγαυόντων, καὶ κώμους
 λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniun-
 gium. Quas-vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παισινεύς
ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
τίζουσιν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐθύς, καὶ
παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν
ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἑραστῶν, κωμαζόντων
ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσ-
βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέ-
λα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυ-
πτεν ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ
Φωῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
suspicebam aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum
euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica;
aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igno-
ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἥδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἑαῖν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ ταῦτα Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορμον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μίᾱς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. 33

ΔΙΑΔ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pari iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὄλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἡδὴ κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδιατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφούς ἀνδρας καὶ μεγαλόφρονas καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὸν μίμνησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προστεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὁραῖσθαι, αἱ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σχιμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κίχεται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem instituiam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Inimicitiae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per aëra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem descendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

πείον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν τινα
τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσῳ καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
πᾶσι διαλοιδρούμενον. τῷ τε γὰρ
ἱάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διχειρίσα-
το. οἱ τε Κυνικοὶ λογιόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπασιν διαλοιδροῦντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ
Μένιππος εἰς ἡν. V.

14 Οὐτε πεζός) Καταγινώσκει
τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτου-
μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλογῶν ἄλλοτριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sum, qui non servem
habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
ridicULARIA, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τε καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδοκῆτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἧλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἶδισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἡδῶ τοῖς ὀρώσι παρεσκευάσα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἵθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύται, διασυρμῷ τεθεῖκεν ἔτι κα. τῷ γὰρ

νῦν λέγειν ὅτι χαμὰ βαίνειν εἶδισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑμῶν ἐκεῖνο τῆς μεγαλουργίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos fubeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogatationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακειᾶς τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κινώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνης ἀπίστωσιν εἰς Θάλατταν τὸν Ὁράττιος τοῦτο ἐκείνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, afficiens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscbantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπᾶσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσσας· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πατριὸν ἐσθλῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψήφον ἐνέγκατε.

- 35 ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκείνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

ἢ ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀποικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθρῶν καὶ διεισμιλευμένων. οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιδύλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ τοιοῦτοις, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ διεισῆρτα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψήφους

ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. εἰδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἠττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονέυει, ἀλλ' οὖν πάντας καὶ ἠττημένους Τιμάρχου ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliafsem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec defierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. ΤΙ ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπί-
 στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
 δὲ, ὡς εἴκειν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
 ἀπόναιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τούτα ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα.
 πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
 οἷον μουσικὴν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων τῶν πλέον, ὅσων καὶ γελοιότατος εἶ-
 σπουδαιοτάτωι ὁ λόγος, καὶ τοσοῦ-
 ται ὑποῦνται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. QUID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
 nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
 norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
 videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
 quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
 nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
 sicam?

G 2

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσων καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τούτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικῇ συν-
απακουομένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ
οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ
μὲν, εἰ δυνατόν κακόν με εἶναι,
πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς
εἶναι. Φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρων
ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι
τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζαν, ἀλλ' ὥς εἴ-
δότε καὶ σημνυμένῳ ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλάστερον, ἐγὼ μὲν,
εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ
πλείον ἀπύχειν βούλομαι, ὥς μὲν
δοκῆς παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπνῃκα μί-
τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα
ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκύςιοι γινώμην τὸ
τοιούτου ὑποδύμετον ἐπιτύδιμα,
καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκῆσεως.
V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse optem*. Itaque noli putare, te hoc mihi obiiicere tanquam ignorantem. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ᾧ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτα χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere: Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως Φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάσω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνη.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀΦίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπότεν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολος.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμί ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in fummo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito*.

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὐσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4 τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὄρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαβρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαι τέχνη, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τὴν αὖ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδηλοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρή τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλειονάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαβρὸν· ἔρχεται γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρῶτη, ἢ ἡ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ δεσ. G.)

tiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίσταςθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσταςθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοῆς ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε
ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλά-
κις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὃν, αὐδὲ ζῆν
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνν μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχ-
ναι) Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ
τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ --
αὐτῆς ἐμποιοῖν -- τεχνῶνται, καὶ
τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
κεκτηῖσθαι. Ὅσπερ οἰκοδομικὰ, οἰ-
κίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρ-
χρητικὴν ἀντιτίθῃς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
σεσυλημίναι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων
ἡ παρασιτικὴ τῶν κηδεμῶν ἐξῆν ἐπ-
τίθεται παρασίτω ἀπολειπομένη,
καθὼς αὐτὸς σεμνύων αὐτὴν ἀπε-
φύνα πρὸς τὸ ἀνυπαρκτὸν σε --
τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρα-
κιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθὴ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἂν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται σώζειν εαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παρασίτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰ-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχοι τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κή, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνέσσεται, οὗ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφύεσθαι. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

*Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?*

*Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superasti,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.*

*Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi
finiri: Parasitica est ars esculentorum & poculentorum
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπᾶεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam iucundior exstat,*

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alie*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Quis pincerna foveat, ut hisque ministret.

Quae illa admodum est, suam ipsius sententiam reddens:

Quae videntur:

putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, αὐτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης· καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11

τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὗτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγαῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικουρείος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀπὸ Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοιον σῶ, τοῦ πιφρόντισται, σπουδῆς ἤξιω-
μελίσσουσι δέ μοι ἴσπει. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alic Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

- καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
- 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδῦ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa fane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

κη· καὶ ἄλρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Κάμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχρὰ κεκτημένῳ ἴσας τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδεν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χρηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεύρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, κάμοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Iraque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenser, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαβρόν ἀποφθεγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κίβδηλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερῶν εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

ἢ Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
Πλειάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις
μὴ, καθάπερ μὴ σαβρόν· ἔρκει γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῶσιν ἢ μία ἀπα-
γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρῶτα, ἢ ἢ δευτέ-
ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ δε. G.)

tiosae cum pulfantur testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *italia*; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκεῖται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτως λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγευικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

- 6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνβένδε ραδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
- 7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μαρίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι ε -- -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. Ὅσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθῃς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τὰς ἐνέργειας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σισυλημίναι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξει ἐντίθεται παρασίτω ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σιμνύταν αὐτὴν ἀποφύτω πρὸς τὸ ἀνυπαρκτὸν σε -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑπόστάσεως ἐξίστρακίζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exercentur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne infanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὅποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθὴ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἂν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νήσεται σώζειν εαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παρασίτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ira.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχοι τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κή, μήτε δύναμις, σύστημα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκέπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνιττεται, οὐ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπιφάντα. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δὲ πάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam incundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντα δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπ' αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graeco-
rum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso fe-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundio rem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calyp-
sonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundio rem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δατυμόνες καθήμενοι ἐξείης· καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11

τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὗτω μάθοις ἄν. ἐγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γενικῇ συνίταξε τοῦτο, ἢ ἀπὸ σημείου διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίον πᾶ, τοῦ πεφρόνισται, σπουδῆς ἤξιω-
μελίσσουσι δέ μοι ἴπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alicui Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum sine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦ-
 τα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γα-
 λήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει,
 καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
 ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἰ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει
 τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐ-
 πίκουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφὸς, ἥτοι Φαγεῖν
 ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται,
 ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε
 παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ Φαγεῖν ἔχοι,
 παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ,
 οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ
 τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non
 meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate
 multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante,
 edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut
 Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum
 ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum
 etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est,
 sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non ha-
 bet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem.
 Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio ha-
 beat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
 se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa fane, Tychiade,
 hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

κη' καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ἐρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι' ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἔλλ' οὐδὲ μὲν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνης ταῖς ἐπιθυμίαις χρηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγειρῶ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, καί μοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenfer, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δεδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τῆς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνον ἀπιών, ὥφθῃ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singularim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ κεῖνο ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχλαι τὸ ὕστερον τοῦ- 14

το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μὴν τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἰ-μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ κικημένοις μεταχειρίζονται. V.

vifus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer*; *date illi cibum*: non recte scripsit; ne date. Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes potestimum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium;

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃ τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱεράς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱεράς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 16 θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μαρβάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, il paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ῖς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ πέκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς εἴκει, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύ- 20
 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς
 ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artifici: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἐδικεῖν σὺ δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, παταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena sumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πῶκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
 σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
 βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
 τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
 κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
 μενοι καὶ ἐστώτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
 τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
 χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
 δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
 τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
 ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
 Καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
 κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
 εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
 ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
 delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
 amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
 non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
 lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, feden-
 tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
 dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
 meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
 sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
 em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
 cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
 mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδῆχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιρουντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμὲν τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευιδῶν. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ ὄντων) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singularitum unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μίᾳ φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἥς οὐκ ἔστιν ὑπάρστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὀρώμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe coniiicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & his duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἶη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπεὶ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπεὶ ὅπερ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα Φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπαὺδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δοῦσαν . . . τρεῖς διὰ συλλογισμῶν γενταίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογματῶν, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλην, εἶδος, στέρνησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκησιν τὸ ἔν. ἀφ' εἶδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκησιν στέρνησιν οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστεροι καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔν, ὡς φυσικῶδες γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπιγράφει φυσικῶδες, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς Θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *scilicet* Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μίαν κατὰληψιν οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναίρει τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως, καὶ οὐκ ἂν εἶποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσιν ὡς ἔοικεν ἐν παρασί-
 τοις τινές, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
 ἔχει, οὐδὲ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοί
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-
 ρασίτοις. V. Non assecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης ἢ πᾶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάντολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀν' ἔχους εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ σὺς τινὰς καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀτήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάτων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως αὖ καὶ ἐπιγινῶναι σὺς τινὰς λέγω, δύναο.

quantum ad reliqua etiam deteriore esse tua arte Philosophiam; quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoramur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλῆα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
πῖνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἤκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναί-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφῳ;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ ταύτῃ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὐτῷ δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) δαιμονίαν περὶ Συρακούσας γενέ-
 σθαι, καὶ καταναυμαχῆσθαι ὑπὸ
 ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ταυμα-
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε-
 δαιμονίων. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter infirmitatem excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεστίτῃ, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
 πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
 τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
 Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
 σοντας ἐδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
 σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
 πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
 ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἂν τις
 πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
 δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
 πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
 διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
 ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
 βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniatur, & esurientes: Parasitum vero non inveniatur; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη Φανεράς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος."

40 ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολέμιους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρεϊμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὅποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἄπαγε, κατάρτατε. οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς δισφθορὰς
καὶ κρεῶδης ἰκχυραγῶς, δέξει θυ-
μοειδὴς τις εἶναι· οὐ μὲν τοι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὴν πολυσαρκίαν κα-
ταποφορτίσθαι καὶ κατασταστανύε-
σθαι τὴν γάμψιν — οὐδὲν γενναῖον
οἷός τε δευεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτην τοῦ πολέμου βοῇ φροῦδος ἂν
γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας τάλαιπαρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της -- οὗτος γὰρ ἐπὶ Δελφῶν -- ἀλλ'
αὐτός τε ἂ -- ἂν κατελάμβη -- καὶ
ἄλλους ὑπεκφίραν τῆς μάχης καὶ
δυσώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκελετωδής, ὅτι φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios *in acie* re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fueris
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
gor neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & fan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυον ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ Φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, Φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυρῆ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν Φωγὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἐτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημ. τα. V. Ἰσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην προσδίδηται αἰνιγμένη, τοῦτο παθόν- addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ
σοῶσ αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνους ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
δοκοῦντες ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
βοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύβειν τῶν πυλῶν, ἀλλ'
ἐντειχίδιοι κάθητο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατάπεδα, καὶ ξυμ-

II Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
niensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
post moenia desidentes, domi suae iam obsessi, sententio-
las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
ceps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
*Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis
emat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-*

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνῶριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύβαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ αὐτῶ. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύβαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus effet, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμι-
λος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν
εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,
Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηδος, εἰς τὴν Ταυρέου πα-
λαιστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει
μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίεσθαι, καὶ σο-
φισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ
Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων
ἐπυθόμην, σὺ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν
βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ
σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44
δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ἑποῖός τις ἐστίν
ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός
τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου,
οὐδ' ἀν' ἀμύγκαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρτα· οὐχ οὔτω γὰρ, ἀλλ'
ἀριστώων διτίλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem.
Solutus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum So-
crates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram
abdedit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum
adolescentulis amatorias nugas garrere, & arguriolas obiice-
re in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non
profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere.
Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans
contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Para-
situs in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino an-
tiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si
aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῶ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὐκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὥσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῶ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλας δ' ἂν ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα, καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἐγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γέ μιν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἀνδρὶ τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaçes decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset, Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλέον δέπῃ αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθῆκει τῷ Ἰδομενεί, καὶ μαχόμενῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνεῖπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλομένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοῦντά οἱ τὸ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδεῖπνον τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαιδίου· δοκεῖ δὲ οὐ

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorē pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

- 46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερας, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου αὐτὴν ἤδη καιομένην ἐσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευσεν αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ
αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο
ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ
γενναϊότατος Ἑκτώρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
ικετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ'
οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὅπῳ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum
solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, &
homines duo. Moriensque voces edidit, non quales He-
ctor fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplica-
vit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit
emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum;
sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicen-
tem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδοκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον ἐβούλετα
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἔραστῆς; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἔρα-

Verum una, ut vestris una sumus acedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominaisset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare Marti aequiparandum, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν.· οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
ἀφώλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
Φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ
ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
δαινὸν ὑποπτεῦων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον
εὐθὺς ἐν πρῶτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπι-
σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
tremat; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
& post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι κεκρῶ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν παγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσῃε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὄρων; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὄρων ἀνδρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργοὺς ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ρήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωσία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam se, fervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non fane illius *interfelli* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacentes videat, civitatem auxilii egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἢ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθείς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπὶ ὄντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἥτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελαῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 92 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

ἢ Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λείοντα ἀντιβρυχῆσται; ἢ καὶ λύκον ἀνταρῆσται αἶξ; τοῦτό μοι λίγι. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λείοντα ἀντιβρυχῆσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀνταρῆσθαι. G.

occurentem feram : at Parasitus invadentes manet , & facile excipit , coenarum meditatione edoctus illas contemneret : & neque cervus illum , neque horridus aper percellit ; sed etiam si aper dentem in illum acuat , contra in aprum acuit Parasitus . Nam lepores magis ipsis canibus persequitur . In convivio autem Parasito quis certare audeat , sive iocanti , sive edenti ? Uter magis exhilarare convivas poterit ? hicne tandem canens & distertia iaciens , an homo ridens nunquam , in palliolo accumbens , deiecto vultu , ut qui ad funus venerit , non ad convivium ? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus , quale canis in balneo . Sed age , his relictis , ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus , ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus . Primo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper videas ,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονούντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῶν, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὐροί τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέοντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχρόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῶν δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δώροισι ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεῶν εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνειναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρὸς βύτης ἀνὴρ διὰ ταῦτα ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονούντα) Οὕτω νῦν, ἀπὸ τῶ βορβόρου πλαττόμενοι.
 καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρο- V. (κίλυνδούμενοι. C.)

neque curas ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 sos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munera damnatus sit; alius mercedem
 argutarum a discipulis exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc fenex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάβῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γὰρ μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἔστιν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλῳτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γὰρ μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκίτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἶον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exultat, quibuscumque versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἐν-
δεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. εἰς
εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσαμεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς.

ΠΑΡ. Ἐοικεν ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ 55
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν ἂν. Καὶ μὲν καὶ πάντες ἐμοῦ Φιλό-
σοφοι, καὶ ῥήτορες Φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angit illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudencia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasit-
us est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
us censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροι τις ἂν μετὰ ξύλου προΐοντας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλευσεῖεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ ταῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ὑόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλὰκις εἶδον ἐγὼ, οὐθενὸς ὄντος δειναῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
 56 νεῖον ἀπλέοντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ'· εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τούτωμα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Sirepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasiti-

ράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὃ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τὸναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, ταῦς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ; τίς γὰρ κατὰ κυρτὸς ἀποίσταται
Εὐτελοῦς καὶ παρασσιμένου τίς δι- γραφὴν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, fuscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν·
τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας.
παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ
τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δὲ τις
καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας
ἀπέθανε.

38 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς
τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ κα-
λὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι,
πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦν-
τες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶ-
ναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλιθία γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου
χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V.
ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)

Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφεσίος. V.

2 φθινύσαντας) Ὡς Ἀπίσθινος.

ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
edd. eodem tenore cum prioribus
connexum, & lacunae nota appo-

ita. Sed nulla in V. est lacuna.
Excidit tamen Scholion aliquod:
nam vox haec Antisthenem non
respicit; & in textu reperitur ad
alium spectans. In C. non exstat
hoc Schol. Solan.

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios
ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti au-
tem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam eden-
tis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videtur
finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito cer-
tatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam
honestae atque utilis amenti sit ista possessio? Nam mihi vi-
dentur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a
divinibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses in-
telligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, so-
lus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινὸς τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παρασίτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 39
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρίττονι χείρονα. ὅπως γέ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παρασί-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τούτου
προεδιόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὲ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τοῦτου προεδιόντος) Τοῦτο ἐκαιεῖται μῦται προγενομένη τῶν
καὶ μῦται ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδαὶ ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius fatellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται σωμαφαγῶν.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδεν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐβέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἰ σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶμι. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφὴν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomē turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an fatis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitēsthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

Η Π Ε Ρ Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Ω Ν.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. **Τ**ΑΤΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἱεῖς ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευεκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀράμενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

γ Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de *Gymnasiis*.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **I**STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde fu-

ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῶν
 λαιμῶ, ἄγχει ἄβλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα Φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῶν, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλους ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνταί τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δι-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέρην
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcant, quo minus inqui-
 nentur, sed deterfo unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebeant, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulantes, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendī facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberati

μεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες,
καὶ λακτίζουσιν. οὐτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν
ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ
ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ ὡς ὀρᾶς πατα-
χθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὐτοσὶ δίστη-
σιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἄλλα-
χόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέν-
τες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμε-
νοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα σὺν ἐβέλῳ εἶδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μετα-
πίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα ὁρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γυγιγόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν
Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipso
videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os
oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed ne-
que iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e pur-
pura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin
incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio
loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum
eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore cal-
cibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit
facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est,
qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic
sunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ· σὺ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὔτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τιὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἕσῃ τῶν πέπλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσίτελές ἐῖναι δοξει.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβείῃ, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθροσε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δὲ δεξιά δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πλητῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιάειν λεγομεν· καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστί γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῶν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ὅτῳ Φανῶσθαι, ἢ πίτῳ, μῆτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μῆτε λακτίζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

IO ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: fed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι μετὰ μικρόν δὲ ἄλλα σοι ὀξεί περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπῴων, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίαδρά συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non
Lucian. Vol. VII.

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οὐ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θαιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρῃ μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παισμένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt;
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto everrat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ut ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipfos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον εἰδάζεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβασεῖ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα- των, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν, καὶ γνώ- μας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13 καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

confitantes homines, & terrae allifos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admoveere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδένος μεγάλου ἔνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτοι γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὅκτες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 παρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμῆ-
 σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσούτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπόπια) Ὑπόπια, γεν. αὐτῶν ἐξίοντα ποιά. ὅπως
 ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ ὁρᾶται, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conficien-
 tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut poma aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, αἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐβῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμυγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔθη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιοι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιοι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui fru-
stra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta rei-
publicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pul-
cherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit
aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civi-
tas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc
etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in il-
lis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus
utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxi-
num ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum
ediscam, &, qui sint apud vos mores, cognoscam, & for-
mam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένων, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν Θβάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοῖς λέγων, κεχρηγὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ Θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ἔπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξώμεθα συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μὲν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνεκα τῶν ἀγῶνων, ὅπως τὰ ἄλλα δύναιντο ἀναμειῦσθαι ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἀλίχαι. πάντι ἐξ ἀπάντων χαροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐστὶν τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις πρασπύμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασιν τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίανου, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στέφανῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἀγούσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, ταῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haec illis exercitationes propofuimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nampe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corolla non ex pino, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, impleta sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄβλα διεξέναι, μῆλα καὶ σῦλα δη-
γοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίκυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείνά σοι ἔτι δό-
ξει μικρὰ εἶναι, ὅπταν ἂ λέγω καταμάβης. ἀπὸ γάρ
τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
ἔστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶτος, καὶ τοῦ στεφά-
νου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμοιός. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ'
ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ,
τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νε-
μέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς
Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ραδίως πρὸς τὴν
ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' οὗ Φημι πάντα ταῦ-
τα ἐπιτηδεύσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὅδον γὰρ αὖ
ἡμῶν ὁ λόγος μᾶλλον προχωρεῖ. καὶ τάχ' ἐν ἴσως ἀπὸ
τούτων πεισθεῖν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῖν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia,
& silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur,
si, quae dico, perciperis. Eodem enim consilio ista sunt, &
partes ista omnia parvae sunt illius certaminis; & coro-
nae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At
sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum
prius mentionem fecit, quae in Isthmo sunt, & Olympiae,
& Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut
ais, audiendi cupidus, requiramus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia
illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine
nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero
non amplius illos irridere, si quam videam olea sibi pla-

ἵσταιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείῃστε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅζυν καὶ Φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀΦελεῖν εἰκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρῶδέστατόν ἐστί τοῦ ἀστέρους (ὃν ὑμεῖς κύνα φατε) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αέρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, Φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὁλῶς ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπτεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas; sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharfi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τалаπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. οὐδὲν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτομεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλη-
πὶς ἡ φράσις τοῦ συμπερικλειοντος
προσταπτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίοις. εἶεν ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μὴδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσπακούεται γὰρ τὸ μέμνησα. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλληπτικῶς
πρόειπιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀνέσθι τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλοι ἐπειθὲν, εἴσῃ σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλη-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω
τοῦ ἑλληπτοῦς ἀναπληροῦμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra folis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση
ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ'
εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ
πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ἤμην ὠφελιμοτά-
τους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτοσί (δείξας σέ, ὦ
Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ἂν, μετεπαύ-
δουσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδύ-
ματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγε-
γράφῃ, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς
ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίαν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς
οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ
ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν
ἂν ἐγὼ, νομας καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

rebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celavero: sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego*
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
hi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum
statuisse iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienfibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίρμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοβέτη πειστέον σοί· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεΐει εἰσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαμβάνοντες, ἐκ παιδῶν εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόπῃς, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias præterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot iam ſæcula bonis legibus habuerunt? & to præſertim, Solon, cui hæc, aiunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legiſlatore: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmitus. Et ecce iam evitato ſole, in opaco fumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in ſaxo frigido. Itaque ab initio inde *exoſus* rationem doce, cur aſſumptos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπὶ ῥῆν.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ' Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φοινικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque praeul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζηται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν δίκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ Φροῖμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιεῖμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρειῷ πάγον βουλὴ Φόνου εἰδικάζει ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν Θεῖον μὴδὲν τούτων πεποι-
 κῶτα ἐκείνους Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Ἀστορ. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ δια-
 πορεῖν. καινότητά εἰσηγούμενον δογ-
 μάτων τίτιν ἂν ἄλλω ὑπόδικον καθι-

στῆναι ἢ τοῖς ἐπισκίπτειν δυνά-
 μιν, ἢ θει τοις σημανῶν καὶ λόγων
 περιστάσι; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου
 προκαθῆντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα
 συγκακροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης
 τοῦ λόγου παρ' Ἑλλήσι προσμαρ-
 τυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σκώ-
πᾶν κέλευε, ἣν αἴσθη καταρρήτορευόμενος ἄχρι δ' ἂν
οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξεστω ἀπομηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὕφ' ἡλίῳ ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνωτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πά-
ρργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν εἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔβου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τεῖχῃ, καὶ
ἱερὰ, καὶ νεωτοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi fumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφαλ-
 λειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
 ταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας,
 καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυ-
 λάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ
 τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὅρας, καὶ
 τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευ-
 ασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ
 ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξά-
 παντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν
 τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωιντο. τοὺς γὰρ
 τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ
 συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν,
 καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ
 πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ
 παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem ci-
 vium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim
 esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia,
 & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est ani-
 ma. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides,
 etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri-
 mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam
 externis illis munimentis ad summam securitatem circum-
 septum. At maxime & ex omni parte illud providemus,
 uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant cor-
 poribus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civi-
 tatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam qui-
 dem illorum educationem matribus, & nutricibus, & pae-
 dagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent at-

αἰεὶν τε καὶ τρέφειν αὐτοὺς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγκριότερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνουντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν προσγεία καὶ ἡπικία ἔστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compaetiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τήνκαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δακῆν καὶ διασαλεύειν, 21 κάρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπίζουσαν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκουσαν· προϊούσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψώδουμένη αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔτι τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προύκειτο ἐπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ventis eos quatendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμένειν τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχη ληρῶντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκούσαι ἡδίστα παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκεψέως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ῥυθμίζομεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐποιδάσκοντες, οἱ δημοσία πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχουσαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμαθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιαν δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θεάτρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λουδορεῖσθαι ἐφίμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus; partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiam, idque cum illorum ipsorum cau-

νοὺς γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς Φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἑλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγωδοὺς, 23 καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, πεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διόνυσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γαλοϊότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυδραποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἱ κτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πᾶδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὠκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἰσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπέδεικνυτο ταῖς θεα-

sa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter familia reprehendi..

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον,
 ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις παραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν πρὸς τὸν αέρα, συναι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίνονται. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκῆτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῶν
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρὰ γέ ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἐτι

*miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt canrica, & moduli tibiatarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maximè, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint parès esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 furdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lia rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortuâ*

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθῆσθαι. τὸν τεὺθεν πικίλα τὰ γυμνάσια ἐπισησάντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατίζειν διδάσκομεν, ὡς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐδίδκοιτο, καὶ ὁμοσεχωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δεῖν τῶν τραυματίων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται. ἐν αὐτοῖς, θυμοειδῆς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ὠφειδῆν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ εὐτοὶ ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνεται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non possumus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris cuiuscunque constitutis, alium pugilatu, pancratiō alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angī se pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ ὃν ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις, δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἰσεται ὡς ῥῆστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρῆσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρωμένεστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, αἶμαι, τὸ μετὰ τούτοις οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμναῖς ἀν φόβον τοῖς δυσμενεσὶν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, εἰς γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρώτι τε εὐθύς πολλῶν ῥέοντα, καὶ ἀσθμακ-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, puramusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia.

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσατο διψῶσι, καὶ τὸν κοινωρτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν ταῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἄρρενωποί, πολὺ τὸ ἐμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρέιχεν, ἀμιγῆς τοῦ φαύλου περιλελειμμένον, ἔρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχην καὶ τοὺς ἀέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθήρως) Τὰ τοῦ ἀστάχους κίττρα. M.

ria, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemoriunturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam *πέμπε* atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινῶντα, καὶ προσωρεύοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψε τε ἂν ἰδοῖεν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν Φανείη ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχην (αὐτῆς γὰρ ἐπὶ τὰν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πῦρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ραδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίναί ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένοι, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπτομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὲν 27 καὶ ὁρμικὸς εἶναι ἀσκοῦμαι αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἐνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρῆσαι ῥάδιον, ὑποσυρμένου πρὸς τὸ ὑπέκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δεοί, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτ' αὖ περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδὲς δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφέρεις) Τὸν δίσκον λέγει. ἢ γὰρ σφαῖρα σέλιον ἠκαλεῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum affuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam transire si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερές, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχανον οὐκ ἐχούση, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
πόρρω, Φιλοτιμεύμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος αὐτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν,
ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
τον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρύντων
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
ἐλίγα συντελεῖ, ὁπότεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὁχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansum non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῦναι τῶν χειρῶν σπινθίζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφη ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ραδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνην τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὥς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροτήτος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνη, ἀβρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κόλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

fane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edoeth sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόντι τοῖς σώμασιν ἐμπεπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὸς καὶ συγκεκρατημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκούμεν, οἴομενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσκειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χρέμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλῳ οὔσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἅκρην πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ἐπὶ τὴν εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προῖτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καί κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμαν ἐς τὸ στάμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέξῃτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ ἡ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχω-

qui de re turpi nulla æmulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quæ pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam; aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angarisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπίπτοντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιῶν τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινὰ ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλθῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖζαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκῶς καὶ συγκεκρατημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, Φοβεροὶ δὲ τοῖς περιόικοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χρώματα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu eloditurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλεις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ἐπ' ὅταν ἐς τὴν εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀρίστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ ζ' ἐπὶ πολέμοιοι, χριστάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κοινοτάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καί κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι διδιότες, μὴ σφίσι κεχρηόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηθήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέξτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ ἡ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι θελονότι, καὶ ἀκοντιεῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρη-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam; aut corpore factu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, ranquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.
 οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐν-
 διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μό-
 λις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλί-
 γον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τό-
 τε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν.
 καὶ ἦν προτεβῆ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε
 τὰ κεχηνότα, ὡς Φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορ-
 μολυττόμενοι αὐτούς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖ-
 να δηλαδὴ· Φεύγουσὶ τέ γάρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν
 διώκῃτε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω με-
 γάλα διαβαιόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν
 ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾗ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐβέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ
 δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίῳν δέησι, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
 τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
 μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
 κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
 καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
 μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
 πρὸς τὸν ἀνεμὸν, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
 ρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
 καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
 δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεία σάξεσθαι μοι δοκεῖτε,
 οἱ μὴδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιτε-
 σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
 θιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
 τετράγωνον σκέπασμα ἐν στερειᾷ
 βύρσῃ, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
 Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασ-
 μένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 σημαυνομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γέρραι-
 μαχία καὶ εἰρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
 Ἀλκιμᾶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθεικε
 τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σκητῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
 οἷον καὶ τὰ γίββα ἐπετίμαρσαν. καὶ
 παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
 λοῦσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀγο-
 μάσθῃ, ἐπὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς
 παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
 τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὥς ἐπὶ
 φυλακῆς τινος καὶ μυχλοῦ, τροπι-
 κῶς περίλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
 tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagit-
 tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
 quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
 bילו contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
 ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
 nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
 hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
 armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
 ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐθένος ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχωιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαβεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχεσθῇαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράβησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra innueri ferrum auso, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γύνονται, ἀσκούνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπότεν ἀναγκαῖον ἦ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίῃ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιούντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἀθλὸν ὁπότε τις ἐπιστάς, κοιμώμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμά-
10 Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharfi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis sub-
10 adstans detractum de plausfro dormientem interficiat.

ξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 **ΑΝΑΧ.** Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ Φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονέετε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ιδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμνεύμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν εὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάβη διαρρνεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῶν κινὸν καὶ ξηρὸν αἰχμηταὶ τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδρθευ

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem fine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σφί' ἀλλ' ὅσῳ τις ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχη ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιο ἀν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν σῦρ ἀνακαύσειας ἀν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραβήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχου Φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσθαι τῆς ὕλης τὴν χρηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέειν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταῦτ' ἂν, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινας Φροντίδος, καὶ διανοίας ἀξὺ δεδουρκίας δεόμενα. ἐκέينو δέ μοι

8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum in τῷ περὶ πυρὸς. G. tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur: At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἰπὲ, τίος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, σὺ τίος ἔνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν ταύτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσαύτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, σὺ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympiis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ira exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκησις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμῳ ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν χένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς ὡς ὑπὸ κόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ ταῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & facris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gallo-
rum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, legē nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

καὶς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ προαπα-
 γορεύουσι ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ ὅτι ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ
 ὄραν τιτρωσχομένους, ἄπαγε! θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς
 σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελεῖς ἀποσφάττειν τοὺς
 ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
 Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λα-
 κεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μὴδὲ ἐκεῖνων, μὴδὲ
 οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν
 τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παύωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χω-
 ρὸν ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα
 διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυ-
 μνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμμα-
 τος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργου
 οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur &
 minus audaces gallis, nec prius quam illi deficient a vulne-
 ribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In ar-
 mis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Belui-
 num enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, in-
 terficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus ini-
 micos. Cum autem dicas, Anacharshi, te reliquam etiam
 Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem
 veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos labo-
 rare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto,
 alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circum-
 datum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nu-
 di & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illa
 loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factio-
 nem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
σειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
τέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
πληγὰς, καὶ ἱκετευσούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώ-
μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ,
ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταβέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κα-
κεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἴπης,
ὥς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι,
μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων.
εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἃ σονιδῶν κολάζει

enim facta pax ceterum, neque quisquam alterum percu-
ferit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
ta rationabilia, quidque spectans illos ira castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν κεολαίαν τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκοῦργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὥς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδήμηκει δὲ παρὰ τοὺς Κρη-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνοματάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui fobolem civita-
tis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut pe-
tulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἐνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἐγώ γε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπου ταν ὄρω τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχευσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πληρὸν ἀλλ', ἐπεὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα παρὰ σοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ κατ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρησεταιί γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι κατ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrere cogi-

γαίμῃ τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ.

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σοφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδέν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναντίον ἡδὴ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς τινας περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξὰς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U.

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κούντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem Iovis,
Plutonium [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ
καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθοδῷ, καὶ πύλη, οὔση ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς τοῦ
Βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Coccyi enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspectat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intrus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἀλκυστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὥς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφὼν, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ
 συμπαράν. Ὑπαρχοὶ δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμ-
 πουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσιν ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, & Aegei
 Theseus filius, & Homericus Ulysses, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuisent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa; Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non semper praesens. Magistratus
 vero & Satrapae & iudices sedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenses, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iustos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII.

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησόμενους. ἔνθα δὲ τί
 τῶν κακῶν οὐ πάσχυσι, στρεβλαίμενοί τε καὶ καιό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τρεχῶ συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίσαντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αἴσας ἔσθιει, κωδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες εὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλατῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαί γεόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 7 χροαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὥς εἴτω
 μὴ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
 αἴσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκεῖων, πρῶτα μὲν Φέ-
 ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
 2 πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigas ore, quadrantem.
Juvenal. G.

trudent, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saepe per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori
 miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 saepe numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

πάντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ αὖ,
 εὖ παραδειξαμένου τοῦ πορθημέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνουῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ἰσχυρί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ἑσθὴν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο
 τῷ Κερβερῷ. Οἰκωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φεινισσόμεναι πα-
 ριαί, καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πᾶσsetαι, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos committet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aeginetieus obol-
 lus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 stura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiescit in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt præ-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in viâ frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & misēiores vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
13 μένος. Εἶδ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
τὸ δρᾶμα ᾖ) Φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίαις ἀφίησι,
πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γαστρὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
ρατείων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἶχ-
μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηπάσθης, μόνον
ἐμὲ ἔτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ καμιάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ-
14 σθ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
progreffus, eumque complexus, (propositum enim singa-
mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
uxore ducta, non susceptis liberis, non atigisti militiam, agrum
non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
Haec autem atque his familia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκαπώρυξαν, ὥς
 χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσασιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὕτως· πάντα ταῦτα ὅποσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς ἐνέκα
 τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστίν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνέκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὅποιός ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsius,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipse inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπεκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιιάζοντα, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄβλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοιτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεβέζομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιαις μὴ τούτων ἐνδεὲς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in univrsam a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non scire multo esse, quam bi-*

πειν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥγοῦν, τοῦ ἀμπεχότης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17 εῖν, διδάξομαί σε θρηγεῖν ἀληθέστερον, καὶ θῆ' ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἶχη μοι, κακὸ δαίμων; ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀπιάσει, οὐδὲ συνουσία παρ- τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον γειρόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιό- τερα ἐκείνων ἔρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια- νοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ- διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια- σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὁρᾶν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque reperto initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab- ἴσθι mihi, infelix, effugisti mortuos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis, aut etiam, per loVem, combustis paulo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στεργνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν Θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάζειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐζεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας ταῦς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἔκτος εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπ' ἡμῶν ἀνακαγχάσαι· διεκάλυψε δὲ ἡ ὀβόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπὸ σφίγγετε.

2 Αὐλὸν) Αὐλῆτις γὰρ συνήκει, ὡς ὅλον καὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελου· ἐπὶ τὰ πάντα τῶν ἀποικομένων, γελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum cachinnari subiit: at impeduit linteum ac lanae, quibus mihi devinxisset maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σὺνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ
 δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saep̄ etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῶ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονεάς
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλαῖν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἔνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς πάντων ραψώ-
δονται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggeffi quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non invitati, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevissti, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficiat. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν Φιλτά-
των τοῖς ἀνθρώπinois πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
παλὺ τούτων γελοϊότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον αἰεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Ι ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δοξῇς. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Θρόνος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὦν ἀρεγόμενος

Ι ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον παραδιδόντα, σαρὼν δὲ λίσσων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

R H E T O R U M P R A E C E P T O R.

Q U A E R I S , adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρήμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοί, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα θεινὸς ἀνὴρ ἔση γνῶναί τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθέλῃς
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
 κρὸν, οὔδε ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὀτιοῦν
 ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἑνδοξοί, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὔτε ὄρθιον, καὶ ἰδρώτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄχομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, & per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῷ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιάς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῃ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμὼν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μάστιγ' ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλῇ ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἴσπεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores esse mus reliquis, qui consuetæ illius duces sunt, longæ, & præruptæ, & laboriosæ, & ut plurimum desperatæ. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iussu difficillimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & prædani nullo labore capies, & ita me Iuppiter, opulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa iantum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica præcipitia vix repentes, devolutos nonnumquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστα τε ἄρα καὶ ἥδιστα σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἥδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι ἀδύ-
 νατόν, εἰ τις ἐκμάθει τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιον, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφάρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὰ εἰς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένας

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ae quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos offensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πειρώμενος ὡς οὐδὲν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίᾳς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιθεῖλαι τὴν ὁδὸν, (δύο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ρητορικὴν ἀγέτον) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρόν· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ρητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstant vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθών, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχουσι,
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἀπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Ἔῃτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνὸς ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καβαيرهθήσεσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· ἔῃτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρώτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἐτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρὸς, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἢ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦ-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκεῖνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeeruptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera fe-
 mira modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάτης, οὐ πολλὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδέν δέον ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδέν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. αὐ γὰρ εἰρῶν νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρία τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δοῖς, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθαι πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι 9

buiffe viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua: Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius; sed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora confectos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & illam ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine femine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βαδισμα,
πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ
βλέμμα, ἐρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης οδοῦ ἡγεμῶν,
λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξίων πρὸς σέ, ἐπισθαί οἱ πα-
ρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ
Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ
τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γα-
μήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων οδύσειας, ὥσπερ
οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παρα-
βαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλι-
θείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς οδοῦ, καὶ ἀγού-
σης ἐπὶ τὸν γάμον. εἴτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς
ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν
λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐρ-
γασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ
Νησιώτην, ἀπεσφικμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, mascu-
lo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam
stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans,
monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quo-
rundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc
sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore
evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum
esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt;
si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra li-
neam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium,
futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas.
Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis ora-
tionum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum,
qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis,
& Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἀνῆγήσαιο σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὅ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μπλ. υἱὸν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis quasi lineis descripta : laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emeriare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere se postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξιάων, καὶ τὰυτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπι-
όντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκεῖνων
τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμη-
ται, τάχιστα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορι-
κῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ,
μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ
τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπα-
τῶν δύνῃται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

5 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆδες
τούτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
φοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀπὸ
προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος·
ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἐτυχὲ γίνε-
ται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἢ ἐννοία πρέσβειν, οἷον ἀλλὰ σε κε-
λεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ
τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῇ τρέ-
πῃ· ἀπὸ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀ-
παρίμφата κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
venta sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
te assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetorice-
n, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

ὄν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασσεαλευμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τοῦ αὐχένα, γυναικεῖον τὸ
 βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶν
 δακτύλων ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι,
 οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα-
 βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα,
 τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκείνον ποιητὴν. λέγω δὲ
 ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σε εὐτὼ θεσπέσιον
 χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι.
 καίτοι τί φημι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι
 τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη
 φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν,
 οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδωκεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσω
 ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ
 παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περί-
 βλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6' Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V.
 quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infra cta
 cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spiran-
 tem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam qui-
 dem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
 ponentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Ci-
 nyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnos-
 cas, neque fugiat te res adgo divina, adeo Veneri cara
 atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
 dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aper-
 to ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non
 esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus,
 sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel am-
 brosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris,
 e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appel-
 lat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάζεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ
 τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑπο-
 κριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρί-
 ψω που πεσόντων ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοι γαρ-
 οῦν πρὸς σέ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν
 τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ
 ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κομικὴν, ἣ Μαλ-
 θάκην, ἣ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεὶ τοῦ
 Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἄρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φῆσει δ' οὖν πάνυ μετριά-
 ζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμίψε
 πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
 ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἐδείξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος
 ἐν τοῖς τότε· εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς
 ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumptum enim te prima statim ista doce-
 bit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit,
 pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tan-
 torumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam
 Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere,
 ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac
 venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comi-
 cam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quan-
 dam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille
 vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Di-
 cet igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime,
Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chae-
rephonii se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum vi-
verent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus
sponse venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὠτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ Φανῶταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φυῆς, καὶ τεράστιον· ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωνούντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραδύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προεταλέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10³ Ω μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἶοναὶ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cipiunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δέησι. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν)
 ἔμβαινε, οὐ μείον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον,
 μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρῆ
 αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
 καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυ-
 νηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προῖοντι ἐπιδεικνύς κατὰ
 τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε
 ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφι-
 λέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
 γειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν
 τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ
 τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ με-
 τριοτήτα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ
 ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι με-

7 "Α μὲν --- ἃ δὲ) "Α μὲν, ἃ δὲ
 μὴ εἶπες· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ. εἰ
 καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ
 οἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζειν.
 καὶ πάλιν ἐν Τιμῶνι, διδούς ἅπασιν

τοῖς δομοῖσι, ᾧ μὲν πάντα δραχμας,
 ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ
 αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ
 Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, nihil
 propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communis-
 simum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra
 ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici in-
 star ad hoc iter domo asferre, & quomodo comitatum parare, ut
 quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim pro-
 gredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occisum
 Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra con-
 troversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent
 dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
 tiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pu-
 dorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi
 relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ
ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε
ικανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς
Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμ-
βας Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ
ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν
χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα κατ' ὁδὸν ἥδη προῖων, ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν
σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστρα-
φῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ
κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ
πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς
ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε
τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα
ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδές) Πολυσχιδές, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευ-
κοῖς στρίκτον. ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' αὐτοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο·
ἡμῶν καλλίγεια. καὶ δὴλον ἂν ὅτι ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inces-
sumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae so-
la interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Ta-
rentino tetrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & mulie-
bris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedisequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum
vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem
agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque averfabitur & iubebit
faceffere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem.
Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomi-
na undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, εἰὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ
ἀπῶδά. ἡ πόρφυρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
εἰς τοὺς προσεμιλούντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔστω Φάρ-

in promptu & extrema lingua habeo, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηνέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarerent a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
desstringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἢ ἀναίσχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγους λόγους, καὶ ἅς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18 ὄντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ ἐκφραλίσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδράδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας; λέγε ὃ, τῆκεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

ἢ Τὰ παλαιὰ Δρυμῆος ἄγαν ὁ βασιλόχος καὶ γένε τῷ λόγῳ καθήκον τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἱκαντῖον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλει· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπίσκαλε· τοῦ δὲ τὸ ἀφίτον τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit unquam, poëtae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus Plato, scripsere; sed libros paulo ante nostram aetatem editos, & istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia sunt, facilia dicantur, & contemnuntur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσον, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλην ἄλλ' ἐπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθῶς πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλησποντος πεξεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμάζεσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου εἰστίηται, δ' ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμάχος πολέμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολλῷ τευχὲς εἰστίηται

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι πάθος αἰσθητέος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφυρώσεις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθῶς διέρυξις, ἐν ᾗ ἡ θάλασσα εἰσπυλίσσεται πλεονὶ ἀπεργάσσεται τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellestus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis litterae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeniteant:

βείτω, καὶ συνεχῆς τὸ ἄττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μηδα-
μοῦ αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
δὲ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
ᾧδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
πεπληρωκένας οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
πολλάκις· καὶ ὁ μὲν πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέ-
ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
σχύνης ἥδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἐτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλήθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μὲν πατασσέσθω) Οὐκ ἔστι ταυτὶ τὸ μίαν καὶ κατὰ πτυ-
στον ἔργον τὸ τοῦ μὲν πατάσσειν,
ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυξι) Λαρύγγι. V.
Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ξι) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνει τὴν
φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγε-
σαι, ἀλλ' ἐπιταδεύειν περισσότε-
ρον τῷ λαρυγγί χρῆσθαι. Sequeban-
tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
Ver. Hist. pertinentia, quae eo
retulimus.

perpetuumque sit illud ἄττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
& percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοις ἂ μάλιστα μὲν σιωπήσουσιν ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγωνσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι ὀρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκείνο θαυμάσουσιν, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἶε, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθῶντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθήσόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἄττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.

σαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀναγκασιότατον, ὀλίγου
δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢν μὲν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δε-
κνέειν δοκεῖτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γάρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὅσα.
ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελες γὰρ, μὴδ'
ἀναστής, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae di-
xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
enim ad me ille Paeaniensis? &, Ad unum forte veterum
mihī certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
& ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissis-
sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam
laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat
& offendat, ut nauscent omnes ad verborum insolentiam, & au-
res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
Lucian. Vol. VII.*

δε τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμφεων τοῖς
συκοφαντικοῖς τὰ ὤτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρεῖν ἢ
τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόρος
πρὸς ἅπαντας, καὶ μῦθος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
βολαὶ πιθαναί. ταῦτά τε αἰοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περί-
βλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

- 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῆω, κυβεύ-
ειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
μάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· κα-
λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
ναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῆς,
καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vide-

τα γενεήτης, ἡ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνάντες· ἦν δὲ μὴ ὥσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διαίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κειχνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed fiat, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministres lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poteris. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores se non sufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) ῥαῖρων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σατὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὅρας γὰρ ἐμεῖ, ὅς πατρός μὲν Ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμουῖν, δεδουλευκός, μητρός δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ Ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τιμὴν κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἔραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥῆστον οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἀπροεῖπον ἐΦόδια, τὸ Θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναίσχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 ὦ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφουμένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μεικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὡς περ ἐκαμειλισσόμενος τὰν δαίμονα ἀνευφήμους τῶν οὕτως αὐτῶν, ἥτοι ἐπεφού-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἦδη τοῖς Διὸς) Ἐνταῦθεν ἀναντίρρητον ἦδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ὃ οὗτος ἀμάνυμος ὁ διασυρέμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmum servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam effem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraستا! praefidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρῃν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέ-
 ταραις ἔτι λαιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. ἔτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρ-
 τός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶναι ἐπ' αὐτὴν
 ἰωνημένους. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ παλλὰ, καὶ τοὺς
 δικάστας τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχυρούμενος. καὶ ἡττῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστε-
 φανώμενοι· τούταις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δειλέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emptum. Prae-
 ceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne sito quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 ῃ δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἴεν ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἔξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἐν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῶν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φασί. ὁμνυσι δὲ ταύτην εὖν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχρότητα
 αὐτῆς γραδὸς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέος ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito
 ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliaui. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducaque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricon, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vestum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσῳ καὶ
πρατῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desui. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui veloci-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς.

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil fieri dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam; quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐβέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο πρῶτον.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανερόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον αὐτῷ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀπὸ τοῦ περὶ

12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνει ἅμα ταῦτα διεξίει. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀειδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾷν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διῃκνέσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπότεν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεν ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαιράς, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ὄρε Προκὴν καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιπτά. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεν μεταβληθεῖσας. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coeli castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
 μυνα, ἐτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
 τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ᾗδῃ, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
 πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
 τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
 γῆς ἀναδοθῆναί Φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
 σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφρεως ὀδόντων,
 Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν
 οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
 ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός, ἢ
 Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
 σαι διὰ τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινός· Ὁ μὲν
 Κοροΐβος μαρὸς τις ἀποκηρυγού-
 νηται ἄνθρωπος· καὶ οὗτος, ὅτε γυ-
 ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἰδὼν ἔλίσσεται
 συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
 τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὐ-
 πὸς ἐχόμενοι τοῦτοι παρθενοῦσιν αὐ-
 τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκνυφα-

μῆνης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνίχουσας,
 καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
 τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσιν,
 οὗτα σὺν κοινοῖαι· τότε τοῦ γάμου
 γινίσσεται. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
 αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχει-
 ρῶν. V.

rosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
 vam Lamiamque metuunt. Quamquam poetarum forte to-
 lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
 tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quoniam non
 ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
 erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
 stitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
 co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
 bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
 germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
 tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
 iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
 per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδιᾶς σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρίθυϊαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλους καὶ ἀληθεῖς πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσει λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάλῃδες ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίᾳς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

- 5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, angustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
 μάλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμην, οὐ Φέρων
 τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
 Ἑρμῆες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
 διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
 ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
 βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
 Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
 τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
 τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπιστάωσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
 στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
 βλέποντα εἰς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
 μῆνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
 sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
 si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
 tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
 multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
 quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
 bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
 phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
 praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
 que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
 nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitare: iam
 quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ᾶν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελῶν τινὰ πίθηκον περιστέλλον, οὕτως ἄτοπα δηγεῖται.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ; ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ἢν τινὰ τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ᾧ Φιλόκληις, Φοτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δέόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῦν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κακέϊνον ἴδοιμι, (ἡγνοῖναι γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συχοῦς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

³ Πρὸς τῆς Ἑστίας, ᾧ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἑφεστίου τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παράλαβεν, ἐσχάρας αὐτὸν ἰξορκῶν. V. ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle simium regeret ridiculum; adeo absurda narrabar.

Phil. Quenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illud, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leontichō convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leontichum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανοηκότες τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἷους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδισίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρὴν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐκκληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς αὐτῶν κατεληλύθει. καθεζέσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὶ, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψεύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὥς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι.

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδισίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non ad speciem ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἑκαβεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε δι-
 εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ Θεραπείας τινὰς ἑκαστος ὑποβάλ-
 λοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίων, Φησί, τῇ ἀριστερᾷ
 τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
 Φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
 ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
 τῖκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβάτου καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον ὥκυ γὰρ
 ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν καὶ ὁ
 λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
 δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρβαὶ, μεγάλα
 δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
 κείας ἐπωδῆς ἐκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
 ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκυ
 ἐλάφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursum statim venisse, prope illum affedi. Illi forte
 iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
 insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
 iiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae; ita uti dixi interfectae, & exco-
 riatu modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus,
 statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audēti
 equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
 sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
 fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
 de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
 ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse
 quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere
 pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετρίδαξέ με εἰπὼν ἀκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
 λέοντας ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διάκοντες.
 ἐπῆρταν οἱ παρόντες ὥς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
 δέ, τίσοθι γάρ, ἔφην, ἐπαρδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύε-
 σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
 τριβόντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
 κατεχνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
 σταίμην τὰ προηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
 ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔρχειν. ὁ μέντοι ἰατρός Ἀντίγονος
 εἶδοκε μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἡμελεί-
 το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης.
 οἴνου τε παραγωγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
 σθαι, καὶ ὅλως ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
 υπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ᾧ Τυχιάδῃ; ἀπι-
 στον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινὰς
 ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ· εἰ μὴ

7 Κατεχνωκότες μου) Κατεχνωκότες πολλὰν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὴ
 ἀντὶ γενικῆς Ἀπαιτίας. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse le-
 ones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
 dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
 tatis enim, dicebant, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
 rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
 bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
 ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae
 essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
 ceret, quasi non ita se haberent. Veruntamen Antigonus
 Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
 let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
 bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
 mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
 tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates ad morbos? Mi-
 Lucian. Vol. VII.*

πάνυ τὴν ῥίνα κορύβης μεστός εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-εργεῖν, καὶ τὴν ἰάσιν ἐπιπέμπειν προσαρτῶμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδῆσθαι τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χαλεύοντα ὑπ' ἀλγυθόνων, 9 ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ιδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὃν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταθέξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἴση γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγώ, ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασίν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω -- τὸν ἥλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύνφορα π-
στουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν ἔρηται τῇ λήνῃ λίτοι συιάπτεις. V.
hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum voculis quibusdam, ut dicitis, praes-
tigiisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, profint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἐτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, ἔγχε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· καλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μενιράχιον

*aiunt, clavum eūcis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὖθις ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠθηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς Φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαδῆ τιμὴν ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites; & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumore inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρβένου λίθον ἐπὶ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπωδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὅρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπω-
 δὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὄφειν τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλωνίος, τὰ

de columella sepulchrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublitio, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulchro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac cerastae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitrator, non poterat erepere, ac propterea dicto audēns
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγῶ τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγενηκότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος.
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα
 (ὦμην γὰρ οὐδεὶν λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιῆν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας)
 Καρβατίναι τὰ τραχέα καὶ ποιμαντικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασιν. V.

*illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (feri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut discitabat, ex Hyber-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do coria, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπιδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιτέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῶ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξί-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἡράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτε πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπὸσχόλησεν αὐ-
τῶ, ἅπαντα ἂν ᾔσθητο τοῦ Περιπάτου ἡπύστατο· ὃς καὶ
ἐκτακταὶ δεκάετης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὅπως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὰ πάν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρειον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαραις μὲν τὰ παραντικά· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας)· ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημίον. V.

cete opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analyse uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praefens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόβρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλῆα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα ἠγανάκτει, ὅς ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήην κατέσπασε, πολύμορφον τι θέσμιον, καὶ ἄλλατε ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικεῖαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκυλάξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐράϊσάν τε ἀναπλάσας, Ἀσιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα, καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτато, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπάστη κάπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἔρῳσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ αἰλεκτρούων ἠκούσαμεν αἰδάντων. τότε δὴ ἤτε σελήνη ἀνέπτато ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυν κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφάνισθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxidem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret; & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat, tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstiiit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, usque ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallosum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & totam Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἔξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἡπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνας ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τῷ ἐξ Ἵπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ἵπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπαυθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούση χαλκοῦ, ἡ σιδήρου, πέφευγε,
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ἃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emissus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade; non amplius fident negatos dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possim. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illam lutoo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adea
 luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a diuissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddat.

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονίωντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπαύγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
 καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, salium curationum Sophistam: quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distortquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen fuscitat, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interro- gat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, salia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοκτας. Μόνος γὰρ 17
 Ἰων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήμεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καί μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείωνος, σοφῷ ἂν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκούντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σιν, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies mil-
lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibu-
lorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
dam Eucraei Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
ex me solo audias; sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ εἰράκαας, εἶπῃ, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρώπο-
 ποιού; μῶν τὸν δισκοβόλοντα, ἦν δ' ἐγώ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφίσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, εἰκότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βαλῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἀφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κροτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι· σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγαστορά, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβίλῃν, ἡνεμωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐπεῖνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πᾶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσά-
 Πολύκλειτος ὡσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleti opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cab-
 vum, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας
καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοισ
τὸ στῆθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα,
ὅποτε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύ-
μενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος
Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ
σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται
οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελάμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐ-
τοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐβέλοι, εἷγε
καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω
ὁ ἀνδριάς, καὶ ἥπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλ-
λο ποιοῦντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν
τάχιστα, ἔφη, νῦξ γένηται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς
βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν,
καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ
οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον·
ὁ δὲ παρέρχεται, μὴδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδάντας· καὶ μὴν

4 Ἡπιάλου) Ἡπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem &
corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit
Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris quer-
quera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus?
Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut
non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si ex-
pellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua!
quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, vide-
tis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in
qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt,
nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo
opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὧ Εὐκράτες; ἐβέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλ' ἐπὶ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μᾶλλον εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγάλμα ἐργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποδὶ ἀποτελούντων, πάρισχε φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circumitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire; etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati; &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσαι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνορίαντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεῴρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περίηει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὲ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβίους χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶ-
 πτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

*argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febrī erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bye, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultius sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 rum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

- εἰργασμένοις ἤ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὔποτε Φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δὲν ἡ Θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περιείσει τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδὲν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἥδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῆ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἀκούε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
οἷ· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσουσσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

*illud Demetrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum faber,
sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelicchi timuero,
quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuisssem. Post
haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus
Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi
linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, per-
strepit; pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam,
praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei fa-
cimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrifi-
cari sibi, & indignatur, si non suo tempore optimis epuletur ho-
stis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat,
aut liber mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucra-
tes, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tem-
pus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

ταὶ ἀφ' αὐτῶν τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆλιν, μεταξύ φροντίζοντι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφείῳ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο πυλῶν· καὶ γὰρ εἶκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῷ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφίους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὲς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσώψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηθὲν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνόους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξύ διηγούμενος· καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυσεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχους

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυῖον. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ' αὐτό. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, & sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem videoq. terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, & adspectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! & cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ρίνος, ἡρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πύγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
- 24 καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebam, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite adorabant colossium plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis, quibus ipsis ceteroque facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipsi, hirsuti, villis fordidis ac squalidis*. Ego itaque cum viderem, *confusi*, conversa ad interiorem partem digiti *pala anuli, quem Arabs mihi dedit*. *Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea*

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σήσας ἐπέκλιψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
εἶτα ἑώραν τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖ-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλα,
ἥδ' ὅς, ἡ κατὰ Φύλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ Ἀσφοδέλου κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἥδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἥδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ,
οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάλῃβῃ λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μνε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλεον μεμυκότες τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἑδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἄορατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περίμενον. αὐτῷ γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως
 δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίστατά μοι
 νεανίας ἐγρηγοροῦτι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς ἑώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀπὸ τοῦ προσώπου. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραι.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatus, & ignis
 subluere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος εἰς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί αἰὲν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, εὖς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπώ πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussu deducit per hiatum quandam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantulum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiæ) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At irvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad duellum meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὐτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὥς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revivisse, qui & ante mortem, & cum redisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame perii? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutarent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruor, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτῇ ἐκείνῃ, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτ' ὅ με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλῳ χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένῳ, κατάρσά τινι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

*ego hic in lectula, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorē: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitenfis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare*

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκαστὴν Φαινομένοις; μὰ Δί', ἣν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδαλῶ γε χρυσῶ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδια, παῖσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως ἀναίσχυτοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἷσθα τὸν αἰοιδίμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόοντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπείσκληθῆναι μοι τοῦτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶν ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἵνῃκα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι εἶδει, καὶ πλείον ἔχειν πίστεως, ἀναθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκάτερα τῆς μίσης τοῦ θεάτρου δύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνέωγσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκηνίον δι' μηχανᾶν δύο μεταωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς

καὶ ἡρμαινεφάντε παρὰ τοῦ, ὡς περὶ λύσιν φέροντας τῶν ἀμχανῶν, καὶ τοῦτο παραδιδουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὁρῶμένοις, ἐπεὶ θεὸς πάντοτε τῷ ἔργῳ, ὃ μὲν δύναντον ἐκτελεῖν ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπικράτησεν τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, æquum censēs, manifestis adeo, & quæ singulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo venis repugnent. Inter hæc Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiæ causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi rarus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemō, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους. Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ Φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῃ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσιν. μὰ Δί', ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πᾶς λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπίδων 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita funtiorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suorum mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane ratiocinanda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-*

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκῆσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τίνος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἡδὴ, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixisti, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Euclates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiektus. Ergo iam collabi domus, & destitueret uestum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo tecum libros, (sunt autem mihi Aegyptiæ plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀπατρέποντος τοῦ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι,
εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχον λαβὼν,
μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς
τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
σταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους,
αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων,
εἴ ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος
γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικω-
δεστάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα
κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυν, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ
πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων,
καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

*tante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quor-
sum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego
vero, summa lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depo-
sito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum
se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque,
sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: at-
que adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vin-
cere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero,
deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adesti in angulum quendam tenebricosi concla-
vis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi.
Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri pu-
tarent, uii reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad
Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, putam & metus ex-*

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν· καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυίαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνον τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου

32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιούτος ἦσθα, ἡ μόνῃ ἐλπίτι τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνδρακες ἡμῶν ὁ Θη-

7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθισιοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθόρου. V.

peritem domum habitare illi in possum licere. Atque assumtis cum ipso, cum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desuit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen sumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἤγῃ τὰναντία ἡμῖν λέγονται; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνῳ Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μὴδεν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτόν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπεῖοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτόν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ αὐτὸς ἔδρασε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴδεν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίταις στολαῖς ἀμφίηυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in ponumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdū, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνότηόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκείνου ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῶν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῶν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν·
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἰαντῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδείχνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπισημαίνουσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, mentem hominem etiam De-
 mocritem fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 dire non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἄκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνούσων ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγά- 35.

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terrā habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, sumum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitate Crocodilīs, & natāre inter bel-luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & iandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defensores ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰ
ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸ πηγῆς, καὶ
ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας,
αὐτῷ κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην
ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαине
γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
μια δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ
τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλόμενος τῷ ὑπέρῳ ὃ εἶδε
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχημα-
τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδρο-
φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus in-
ducebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat,
ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hau-
riebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre
operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim invidebat, licet ad
alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi in-
cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in an-
gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
stillo, quid factu opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso
aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque,
dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐτῆς ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῖειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὐτῷ ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφάνης ὤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶον τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῶν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum asferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum opplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellesloque quid actum esset, illos iterum signa fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti ce-te, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidiā quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλαν καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ Φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐβίζειν ἀκούειν, ἀδὶα παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προβεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπάλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπιστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἀδὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuescere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, varisque superstitione implebunt. Refle me moneas, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adyis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώους ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν διηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-

1 Ἐν Μαλλῷ Ἀμφίλοχος διασπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

*plo audiri, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergami vidi, & audiri Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetarum tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragœdiam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-*

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δεομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἤγευσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι Φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μὴ τι ἡκόν ἐργάσῃται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

- 40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσας
 τῆς διηγέσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.*

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
 κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
 ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
 πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
 τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
 ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
 πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
 ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ραταίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
 habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
 Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
 mihi videris aliquid illius morfus impertiisse, ita daemoni-
 bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
 noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
 in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
 inanibus mendaciis nullum turbabit.

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικός οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνήσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τίνα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνως παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traieciturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis. qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate confluens. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τέρω ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gefsisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitiei, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positus rite funda-

7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμαῖς πύλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψι πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμνηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ ταῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θαλάπους θεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιόστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus eniter. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavastra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ Θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδους τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλλον δὲ βασκανοῦ μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖψά-

9 Ἀφύων) Ἀφροδῆος ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis; parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum, duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσαν-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna prae-
buerit, ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ μεμηνῦναι, κιττῶ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζει καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκοπῶν. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δεομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεό-
 μενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι Φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι ἡκὸν ἐργάσσηται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

- 40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγέσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-*
to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
nem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat
in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θάρρῳμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ραταίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morfus impertiisse, ita daemoni-
bus mihi mentem oplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hīsce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμούς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι αὐτὰρ τῷ μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὗτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,

ἢ ἂν σοφὴν σοφὸς εὐθύνει, τέχνης δ' ὁμοτεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis faciat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταῦτ' 2
 ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γέγονε, καὶ μνημόσυνα ὅμας τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰι ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μέδης ἐν Σικελίᾳ ὃν κατεσκευάσεν
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ τῆς ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήχοντες εἰς ἀνατί-

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀν-
 ακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθίερε τὰς
 νῆας ἀπάσαις τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 averfione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὅς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουῖ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνήσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνως παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate con-
struentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δέικνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἀ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gessisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positus rite funda-

- θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.
- 5 Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρεταῖς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῶν καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendendum commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint, *filius* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφοιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένος, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναι τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἔξῃς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκαλλημένος. ὁ δὲ ἐνθὸν οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρεα διηριθμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πύλους παρέχεται. λουσαμένῳ δέ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡμέρα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τῶ μεσημβρινοῦ αἵερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπου δειμένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ
- 8

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavastra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλους δείγματα, οὐ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίβημαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ Θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκῆματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς

9 Ἀφόδων) Ἀφροδῆς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis; parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, fellarum familiaricarum, duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσαν-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

“ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ’ Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμηνῦαι, κιττῶ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινες πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζεν καὶ τὰ τύμπανα) ἐλίγους δὲ

§ Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres infanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ρινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πελλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πᾶντι πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῃ ἀκρῇ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκώλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori partem similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισχιτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποιμένας, διηπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖκα μεμνηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνήτας ὀρχηστάς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba proluxa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem fruuere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem viris etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 femimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

άνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶν αὐτῶ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῶ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκείνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῶ τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πᾶν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθεστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιαδικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνα τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσαι
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξει καὶ τὸν Πᾶνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παρι-

στα. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦ-
 τὸν οἶσται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atre-
 rare festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γέιτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σιδήρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἔχρην ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τίς
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιάιν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ὅμοιον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰό-

14 Κορυβαντιάιν) Μαινέσθαι. V.

Enoe. Simul pulfantur tympana, & clasticum cymbala so-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu fumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de fum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimiento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κα-
 μικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν,
 οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν ἀφικνούνται, ὡς οὐδὲν θεόν παρέχειν τὰ ἅτα κώμοις
 γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάστας
 ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ
 τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμᾶσι
 τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρ-
 ρῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν
 ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀνα-
 μνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τό-
 τε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ
 Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκ-
 βακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούν-
 των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἑκπλαγῆντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plant Comica a
 nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sen-
 tentia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non ve-
 niunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus au-
 res praebere comissionibus muliebribus, & Satyricis sal-
 tationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento
 pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re
 perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam,
 ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius an-
 tiqui nostri conviviae, & recordati fuerint comissionum
 illius temporis communium, neque contemserint Satyros
 ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; fu-
 turum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe no-
 biscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum
 enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι τι τῶν ἐκεί-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἀλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πᾶνι μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεφῇ δέ. κητὰς γὰρ παλὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὰ ἀκριβῶς ποιούσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς.
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἅπαντες τοῦ ἔτους, ἐρτάζαντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πᾶ- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνουσιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν αὖ εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἄλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατὰσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίησι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῖ ὁ γέρων μεταξύ καταλίπη ὃν διεξήγει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, & ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abruptat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς
 νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκάφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καβότι τῶ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλεως.

1 Δ' οὐτος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ οὐ ὅτι (lege ὅ) ψευδομένους ἄνω
 καὶ κατὰ διασύραν. G. (In Cod. Abb. δύναντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμῖον ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλατταουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς 2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ᾠμῃ οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτέ γε) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis fenex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt fenes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλήθος ἔλκει ἐκ τῶν ὥτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις εἰκνύει τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερίδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἐγγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηβότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθῆσομενοίς, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui sitam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electo elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ρόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ Θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις πᾶρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωὴν ἀφιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοί, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοί, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμού ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ ἐντελῇ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero*, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

‘Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὧτων ἐκδε- 5
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν οὐδ’ ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ’ ὑμῶν μαβῶν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ’ ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

folet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel destituit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Perrufa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σαφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς Φατέ εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάσαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίεν, μὴ τι-
 νῶν δοξάιμι κομιδῇ μεिरαιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεακυέυσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὰ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ.

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκάπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam perit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
κιάτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως
ὁ σὸς, ὦ Τῆϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰετοῖς παρα-
πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
ἦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
ῶραν εἶη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδέν γε δέος, μὴ κε-
νωθεῖς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀΦεῖναι ἐς
μέσον τὸ πέλαγος. εἶη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρίον-
τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παροιμία οὐ
φροντὶς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὲν

πάνυ σπουδαίῳ ἡμῖν λεγομένη, ἄλ-
λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
lium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ira-
que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
giolum iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τέ,
καὶ ἐσθλῶ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δέόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
φαίνοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγη-
ταί τις,

Οἶήν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίας σὰρξ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, **1**
 αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρη-
 νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
 ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεῖράκιον,
 ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
 κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
 ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
 ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
 σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα,
 ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο **2**
 μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει
 γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, po-
 pulos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae de-
 plorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos il-
 las Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mu-
 tatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
 mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem
 poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Erida-
 num, me subituum populorum unam, & expanso sinu
 excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane
 non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni
 tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντες γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλωμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τούτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύνειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπρίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἀς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putassne nos duorum

ἐρέττειν αὖν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἔξῃν πλουτεῖν, ἀναλίσγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθέν ου μετρώς μοι καβίκατο· καὶ ἐσιώπησα
 διαίσχυνθεις, ὅτι παιδίου τινος, ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς εἴφυσμάνος ἡνιάμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἐτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφροσῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἐτι, οὐκ ἐκλαθο-

*obolorum causa remigaturus, aut trahuros adverso flumine navi-
 gata, cum divitiis nobis esse liceret, legendis popularum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum pueret me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva, falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus.) Verum cygni certe quando no-
 bis modularum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Mihi enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χά-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ἐλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ἐρῶμεν ἐν τοῖς ἐλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἁμύσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοίους. Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 ἀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνί, πιστευόντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἑκάστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ τῶν
 δέδια ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελάωντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κεϊμήλια ἐτείνει τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. V. (Nota de iact. euntetay-
 minon, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo; inquit, non
 defines hodie maniri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, pascos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crociante hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum; adeo ut corvi vel græculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari fabit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat is,
 qui in manus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἀν' Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 θεῖμόν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 ἤδη πρόσσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄραντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὲν, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσθαι τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ἀκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅση τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῖωνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν

2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νύ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς
τὴν αὐτὴν φωνὴν κώνωψα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν
γνάμνη ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ, ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floeos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πετρίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κεῖνο προσέστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λυγρύτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνεχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥστε
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactus est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulsicetur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνει-
 ται, καὶ προσΦύσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰκνύει. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς πρακύνει, ὥς κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἥδ' οὖν δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἴδοις ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τε ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδωδόμενον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ κατ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κνοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, καὶ ὁμοτράπε-
 3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλακταίαι. V.
 tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephanti, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte fit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 folis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum par-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζες ἀπάντων γένεται. πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τεῦτα πιεῖν καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἀπόταν
 τὸν ἐπίβαλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδύ-
 δρασκεῖ. λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρᾳ
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο. σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσούσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκταναῖς. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος
 τὸν γὰρ ἀριστὸν τῶν ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ οὐ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προαῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὁμῶς οὐκ

11 Ἰσχύν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico. *inesse*, cum insidiatorem &
 hostem suum. araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contrā intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum. Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non der-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντ'
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγέλαϊαν
πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναῖαν ὅποτε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπο-
ταν τι δάκνῃ, πτερώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἔς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μῖζως δὲ καὶ
Ἀφροdisίαν, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία
καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθὺς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae sauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπλήθυσεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
 εἰς τὴν φέρεται τὸν θυμὸν, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 εἰς τὴν μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 ἢ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ἔρχεται, τοῦτο δὲ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 θάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 ϑαι πάντας, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ·
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐρρ' ἐς μυῖας, τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 βαμολίγχι. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) Πότερ ἢ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις
 Ἑρμοτιφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βαμολόχε, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

non defiluit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 distabant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalitatem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, & ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντες γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀΦιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, periisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἔρττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἔξῃ πλουτεῖν, ἀναδύγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθέν, οὐ μετρώς μοι καθίστατο καὶ ἐσιώπησα
 δαίσυχνβεις, ὅτι παιδίου τινος, ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θην, πιστεύσας τοῖς ποηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὕγις ἀρέσκασθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς εἴφευσμάνος ἡνιάμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς, ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ἤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἐτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφ' ἑστώτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔθεν καὶ ἔθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπάλλανος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρηα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἐτι, οὐκ ἐκλαθο-

*oblorentur causa reposituros, aut tracturos adverso flumine navi-
 gis, cum deinde nobis esse liceret, legendis popularum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Unus igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quos res & quomo-
 do illo usus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperiturum; cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus.) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adsistentes hinc & hinc fluvio?
 Mihi enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλατι, Σὺ, ἔφησαν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρώμεν ἐν τοῖς ἐλεσὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμυσον καὶ ἀσθενές, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοίους. Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς
 ἀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μῆζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε πᾶγώ τῃν
 δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγυμένοι, καὶ του-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελαῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐτείνει τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι

16 Ἄλλὰ μαρτύρομαι) Ἀπὸ τοῦ βιβλίου V. (Nota bene si surripuerim, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo; inquit, non
 desines hodie manere de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opas facientes in Eri-
 dano, pascos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillam; adeo ut corvi vel grauli Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari fabit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis,
 qui in manus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus; ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσιέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λέγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκον καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 ὡδὴ πρόσκειται. ὥστε ὅρα μὴ ταιεῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσιν, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτίασθαι τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poëticis cynnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅση τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῖνας, εἴ τις αἰνέες βλέπει ἐς αὐτήν, ὅπῃται ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. ² Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νύ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοις Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
ἐπ' αὐτὸν φωνὴ κώνωψα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὸν
γνάμψι ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμα' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

κτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἶα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λυγρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥστε
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δ' ἐχώριται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ὅμοιος ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Uliciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτῃ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰσικῦια. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὔσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἴδοις ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκιάλῃ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ἀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φέει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κωφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίττει σκῶληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ κοτύλαδος πελεκταται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephanti, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 folis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζες ἀπάντων γέυεται, πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τούτω πιεῖν καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἐπόταν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμῳ αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδ-
 δράσκει, λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα,
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περπεσούσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρή λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος
 τὸν γὰρ ἀρίστον τῶν ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ υἱὲ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι, καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὁμῶς οὐκ

II (σχὺν) Γραι. ἀλκῆν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico inesse, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incadat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum: Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidus illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήματος. οὕτω δὲ πάντῃ
ἐπαινῇ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιάν
πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναίαν ὅποτε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπο-
ταν τι δάκνη, τρωάσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μῖζως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρονάς ἐπιβάς εὐθὺς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
dormientem infantem suum curanti, muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo eutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae sauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ito-

ἀπεπῆδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ' καί-
 κεινὴ φέρεי τὸν θυμὸν, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ' ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὲ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι καίκεϊνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐρ' ἐς μυῖας, τοῦ δόγματος λιπαρῆς, οὐτα δὲ καὶ
 βωμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)

Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις
 περιστοιχομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόχε, οὐ-
 δίποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πταιν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defiluit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperfo cinere refurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & fuscitat corpus, &, ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae;
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὔθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἴγες αὐτῇ
 ἀμελγόνται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύβας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς εἶπην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρῶς αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ αἰδκήν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, fuscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pulliciem vero suam aut
 nidum non unò loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherriamam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντέρασθῆναι γὰρ τῇ Σελήῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
 τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεράκιον
 συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κω-
 μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆται, τὴν δὲ Σε-
 λήην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν
 καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
 Φθοεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
 τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
 τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
 σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
 καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς II
 παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
 καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιΦα-
 τῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
 αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
 ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρπιν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valē autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
 cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
 cantionibus, & comissationibus, excitaret, aegre tulisse
 illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
 atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
 nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
 ribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
 non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
 Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
 pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
 dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
 alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
 poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
 que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας αὐτῶ καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῆι Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

- πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορι-
κῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.
12 Γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷς στρατιώτι-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλον ἄσπιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν
6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & rota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν Φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δοῶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μῦας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-
 cere ex musca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Σταδίοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V. Codicis* & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μηδὲν ὑγίης*) πρὸς μηδὲν ὑγίους *C. Εἰς μηδὲν ὑγίους V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πίστις ὑπέσται*) Pro his tribus ὑπέσται tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδος*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταθμούς*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Y Excerpta G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντας*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. i W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito deleui, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐραγιῶνων*) οὐραγιῶν male *Fl. l. 6. Καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσὼν*) πεσὼν tantum *Fl. Vulgaræ* vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cett. male. Ἀκύρωτα *marg. A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίσιμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. I. H. 1. B. 1. Μηδὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl. Vulgarum* servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπελάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψηλόβραι*) ὑψηλόβραι his editum antea. Correxerit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅπόσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαίολογίας ed. *Cler. Emendavit Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετρούν* Lucian. Vol. VII.

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καὶ. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἴσου *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνώμων) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀγνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἀγνώμων referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπολου facit *Solan.* Παμπολὺ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγένητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγένητος *J.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἥδην) δ' ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γινομένων) ἠνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Εξ hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. *O.* edd. cett. *O.* *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκώτας) παρηνηκώτας male Schol. *l.* 16. col. 2. Παρηβηκώτας) παροινωκώτας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* Iam correxi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡγυενοίς) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰληπτός) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότης. *ibid.* *l.* 16. Οὐπερ) ὑπερ ediderat Cler. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Ἀνὺπερέττων; Pell. *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* *l.* 1. ἡλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἀνώ) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατενωμένον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκᾶ) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' εἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς το

περί γῆς O. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εικάζεις) εικάζει O. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίον) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὡθῆης) ὥθῃς O. l. 3. Νεοτίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. l. 10. Σοφὸς) φυσικὸς O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι l. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δεήση) δεήσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὀχυρώτατος) αἰετός ἐστίν ὀχυρώτερος O. l. 7. Ἀντίον ἐδόρκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετός) αἰετός O. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτίνους male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abeft a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. l. 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἄνδρα legébatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἄερα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλῃς male l. l. 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πᾶμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅπόσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαῖον) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖον editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in O. ead. Μητρὶα) μητρὶ Fl. male. Prius certt. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλί. O. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατίνος O. & Fl. Vulgata est in certt. & P. l. 9. Κατηλοημένος) Nil mut. l. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπιοῦ) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα certt. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δέ) Omisit O. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγχέμενον pro συγκεραμμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ παλλῶν συγχέεισθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Octo haec verba defunt in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες l. l. 14. Καὶ ατακτον) Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Defunt in O. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τδ) Abeft ab O. l. 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦριαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. Pag. 28. l. 4.

*Αν ἐγγέλων) ἀνεγγέλων *Fl.* & *O.* *l.* 13. Τὴν) Non adest in *O.* *l.* 16. Μουσικοὺς) δημαγωγούς iterum, male *O.* *Pag.* 29. *l.* 2. Δοκεῖ) Deest in *O.* *l.* 5. Τοὺς) Omittit *O.* *l.* 7. Καταγεγέλαστο) κατεγγέλαστο *Fl.* (κατεγγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. Ἀνεπτώμην) ἀνεπτόμην *Pell.* *l.* 10. Οὕτω) οὕτω *I.* & *V.* 2. Vulgatam ceterar. servat *O.* *ead.* Ἀρεληλύθειν) ἀνελελύθειν *I.* male. *l.* 22. *col.* 2. Βαστάσαι) βαστάξαι *V.* *Pag.* 30. *l.* 1. ὧ) ἧ *O.* *l.* 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O.* *l.* 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασὶ *O.* *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Τοῦν *Marc.* male. Τοῦ *Fl.* *B.* 1. *I. P.* & c. *l.* 10. Μου) Deest in *O.* *l.* 13. Αὐτοῖς) Abest ab *O.* *l.* 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abest a *Fl.* adest in cett. & *O.* *l.* 6. Ἐνασχημονονντας) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O.* *l.* 13. Ἐκείνους) ἐκείνος *O.* *l.* 15. Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P.* *l.* 16. Πρὸς) παρ' *O.* *l.* 18. *col.* 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἰδῶ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19. *col.* 2. Ἰνα) Hoc Scholium in *V.* & impr. prave ad ἵνα μὴ δειξῶ referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.* *Pag.* 32. *l.* 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in *P. H.* & *O.* Aderat in *Fl.* *I. B.* 1. *S.* *l.* 3. Μὲν) μοι marg. *A.* 1. ante μὲν inferit. *l.* 9. Ἀετὸς) Iam & sic *O.* cum quater ante αἰετός. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπτερομένους) ἐπαιρομένους *O.* Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. *l.* 4. Τε) Abest a *Fl.* *l.* 11. Παρὰ) Sic *I. Fl. S.* Περὶ al. male. *l.* 16. *col.* 1. Ἀφίξεσθαι) ἀφίξεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag.* 34. *l.* 2. Οὐν) Non comparet in *O.* *l.* 3. Ἐπανεῖς) ἐπανεῖς *O.* *l.* 4. Ὅπου) Desideratur in *O.* *l.* 15. *col.* 1. Ἐφιάλτης) Θεομάχοι ὄντες addit *C.* *ibid.* *l.* 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam lunae altera, & solis a luna. *C.* Unde paret aliter legisse. *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 3. Τμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l.* 5. Ἐπὶ λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat *P.* *l.* 6. Ἐλλίποιεν) ἐλλείποιεν *O.* *l.* 13. Ἐχων) ἐκὼν *P.* Sed prius *I. Fl. B.* 1. *H. S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόνηκον edd. cett. haberent. *l.* 14. *col.* 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.* *l.* 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* *l.* 17. Μειχίλιφ) Μειχίλιφ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων) Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Φιλόκαινοι)

Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γραι. φιλόδοκον. G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. Reitz. Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. (Ὡς περ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἄττον τῶν Πλ. v. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἀττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & R. l. 2. Ἐς τὸ) ἐς τι O. l. 4. Ἐοικῶσι) εὐκῶσι male l. ead. Πάματα) πᾶματα O. & mox iterum πᾶματα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. i W. l. 11. Ὡς εὐ) ὡς Codd. O. P. l. 12. Φαίη) ἴση O. l. 16. Ἥται) ἐτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀρένευε Fl. l. 7. Δὲ) δὴ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτῶν Fl. male. Vulgatam cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκάταθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) Βορῆας Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἀττιν) Ἀττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλιεν παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marci. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δὲ) κα) male S. Recte δὲ P. H. I. aliaeque. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σιληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδον I. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε I. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. i W. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίγετο marg. A. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλεῖον) πλεόν O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκούς) ὀνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικέτες) ἐμφορεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod *Δυσθανές* habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐν) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Λοιδορούσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμότατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῶν) ὑμῶν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῶν) Receptum ex Fl. Ὑμῶν cert. l. 12. Ἐπηγγελιάμην) περιηγγελιάμην P. ead. Ὡν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμερος) πανήμερος Fl. l. 3. Κρύσασθαι) ἀλφάσασθαι G. Ἀλφάσασθαι P. l. 7. Ἀσπ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπ) cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφονται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισάμην κελύη) διασεισάσα κελύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅτ' αἶα ἐπὶ πείρα) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτ-εργούντας) φυτσοῦντας vel φυσοεργούντας coniicit Solanus. l. 9. Λιχμῶσιν) Pell. potest etiam λεγλιμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμελόντες ante editum. *ibid.* l. 17. Ἀπτόνται) ἄπτονται ante fuit. Mutavit Solanus. *ibid.* l. 18. Θρύψας) θλίψας Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. *ibid.* l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γάρ που δε.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάσομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄσβτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὅποτε marg. A. 1. l. 6. Γουν) γέτοῖ marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνυ) Abefta Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ἡμᾶς male H. utraque. l. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. l. 19. col. 1. Μήπω τελεσθεῖσας ἀλλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 8. c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκεῖ) Sic bene Fl. H. P. & c. Δοκῇ L. & V. 2. l. 9. Ἡ δέλεῖς) εἰ δέλεῖς ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτῶμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αὐθῖς ἐς τὴν γῆν) αὐθῖς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inferuit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλιτον edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἰλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντῶντων) ἀπαντῶντων ad- spirate edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περινοστοῦσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κἄν) γὰρ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ- ἴομεν, ὃ Δίκη) προῖομεν, ὃ Δίκη, ταυτὴν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notat Solan. l. 8. Κα- ταπτοῖο) καταπτή L. Καταπτής marg. A. 1. IV. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεὶ) ἐπεὶ P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονέωμεν) Sic Fl. l. Ald. H. S. & c. Ἀπονέωσμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησω) Rescript ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πάνα & c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὃς ἔλθων) ὃς γὰρ ἔλθων lectum ante. Particulam γὰρ delevit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραβῶναδ) ἐν Μαραβῶ P. Μαραβῶνα δὲ P. Ἐν Μαραβῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικικόν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται P. & marg. A. 1. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec seiungit l. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας Fl. ead. Ἀποκληρώσαν- σαν) ἀποκληρώσοντας A. 1. l. 17. Ἀθήναις) Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσαι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρωταῦς

συνάμα. l. 14. Ὅμοιους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem S. & A: quae recte abest in Cod. P. Ἀομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves. *ead.* Τοὺς λάλους) τοῖς ἀλλοις male *Fl.* l. 18. col. 1. Λέγεται) λέγουσι V. & μοχ ἐφόνευσα. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. A. 1. l. 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. A. 1. l. 6. Ἀεὶ κεκραγόντων) Omisit *Fl.* l. 11. Τὸ) τὸν Pell. (π. νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* l. 19. col. 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* l. 21. col. 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. Pag. 63. l. 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. l. 6. Περισχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ protus eiecit. l. 7. Κεκκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. l. 9. Γε) καὶ marg. A. 1 W. Pag. 64. l. 2. Τύχη) δίκη B. 1. & 2. l. 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησόμεθα edd. cett. l. 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* l. 11. Ἀγωνιεῖται) ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. Pag. 65. l. 3. Ἐμοίγε) Restitui ex L. qui ἐμοί, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. l. 4. Ἀκούοντι) ἀκούον τι male B. 2. cum bene esset in B. 1. &c. l. 16. col. 2. Ὑποτακτικῷ) ὑποτατικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.* l. 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. Pag. 66. l. 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν G. l. 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* l. 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. l. 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* Fr. B. 1. H. P. S. Ἐκγγεγραπται male l. & V. 2. Pag. 68. l. 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους G. l. 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. edd. l. 5. Φείδῃ) φίλῃ male *Fl.* l. 11. Καὶ) Non habet *Fl.* l. 12. Μόγισ) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. A. 1 W. l. 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. Ἐθαλῇσει ἐν γε) Restituit. ex P. G. Nam ἐθαλῇσει ἐν γε edd. male. Pag. 69. l. 4. Προτέρα) Sic *Fl.* Fr. B. 1. P. S. &c. Πρῶτερον l. & marg. A. 1. l. 8. Πρῶτερον) πρῶτερα *Fl.* sola. l. 9. Δέ) Non comparet in *Fl.* l. 10. Ὑπὲρ τῆς Ἀκαδ.) ὑπὲρ Ἀκαδημίας *Fl.* l. 12. Ὡν) δ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. A. 1.

*Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιά) Restituit. ex B. i. l. Fr. S. &c. Nam σχολιά H. i. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμαυτῆς) ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. *Pag. 71. l. 4. Ἡ) & P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. certt. l. 10. Ξυνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. *Pag. 72. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος l. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βιάσασα.) Deficiunt in Fl. *Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπίστρεψα) Sic dedi ex Fl. Τπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἄγε δὲ) ἄγετε Fl. sine δὲ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἄλλοις) Sic Fl. Ἄλλους certt. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. *Pag. 74. l. 12. Σάφονα) σάφονα male Fr. l. 13. Ὑμῶν) Correxuit Solan. Et marg. A. i. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἠκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. *Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾷτε) πρότερον ἐρωτᾷτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. l. P. &c. ead. Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. i. Προσθέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ω) Non habet Fl. *Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς l. Fr. H. B. i. ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλῇ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους l. H. i. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθος ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. l. 13. Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον) πόντον melius responder allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. *Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat; quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l. 17. Ὁφελεῖσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρῶ-*************

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omiffa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. Φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικὰ. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. Θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθῆσιν) Exc. G. αἰσθῆσιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* Τοὺς — πόνους) τοὺς πόνους Fl. *Sola.* l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότης) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδοῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bls. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φέρων. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ο, τι.) Male quaedam ἄτι. In P. τί tantum, quod praeftat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφοροῦσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικῆτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεήσαν) Sic V. Δεήσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἀδικος male O. l. 6. Δικάσατε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνυ) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani & in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omiffis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμας) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Editā habebant ἀναίρειν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. Reitz: Pag. 86. l. 6. Εἰθ') ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν) Sic bene O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.) παρίσταται μοι, omisso δέ, O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτός P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁ ψεδε) ὁ ψεδας male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ) Omisit Fl. ead. Τοῦτον) Ita dedi ex l. H. Fl. B. l. 5. Τοῦτο P. Τοῦτον O. l. 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενέ. l. 6. Τπέπτησε) ὑπέπτησε male l. l. 10. Τοῦτω) Deest in O. l. 11. Ἐπεσενεγν.) ἐπεισενεγν. O. Ἐπενεγν. Fl. l. 13. Παρενόγραφα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτόντας) ἀμαρτόντας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτρίαν O. l. 17. Ἀρχαδίκον) Ἀρχαδίκιον V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμενη) καὶ κάτω περιεγομένη O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) Βελήσ. O. l. 5. Ἰώνιον) ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰ O. l. 10. Τὴν) Consentit O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μέγα φρονήσας O. P. ead. Δὲ τέλος) δὲ καὶ τέλος O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. O. & marg. A. l. 1. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abeit ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομμακὰ O. & marg. A. l. 1. Forte κομματικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἄλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inferuit uncis- que seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. l. 15. col. 1. Λόγων) In edd. aberat. Inferuit Solan. ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Impressa prave ἐξάνυεται. In C. ἐξάνινται. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἄτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. & c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτὸν. ead. Μνηστεύονταν) μνημονονόντων O. male. l. 9. Ὁν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὅρᾳ) Abeit ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. insertum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. l. 10. Τοῦτον) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά.

βοίτε) ὑπολάβετε O. l. 13. Ἐμμένουσάν) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδέ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κωμωδικῆς) κομματοικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δέ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec desunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαθεῖν) λαθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγανε male l. *Fl. H. Fr.* l. 14. Γράψασθαι) γράφασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male desunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύρων καὶ κρότου οὐ δεομένου G. & P. Nisi quod κρότον P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διαπλασίονα ἀποισβήμενοι) διπλασίον οἰσήμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταί) Non habet *Fl.* l. 18. Αἴς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡςπερ εἰώθα &c.) ὥςπερ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανὸς, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῆμμα) σκῆμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὁρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. λαθρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένον) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λεγόμενοι) γονόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετρώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καὶ. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθράπινον) ἀνθρον marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec desunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθημένος) κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετε marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἶδη

λεον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὕλον Pell. l. 11. Ασπτολογῶν) λε-
πτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. Ὀξυδερκεῖ) ὀξυδερκεῖ Fl.
S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὀξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ
marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς edi-
tum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοί) ἦν Fl. Vulgatum fir-
mat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ πανσάλτο) μὴ
παύσαι τοῦτον, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς Δοιμάτιον) Aliter
lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14.
Διεσμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμε-
μλισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato
abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus da-
derat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat,
non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκειῖται) Ita in-
veni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπὸκει-
ται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam
edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκῆς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς
C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus;
ibid. l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακὸς.
Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει
σοι recte edd. Fl. I. & c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1.
Τῷ) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non com-
paret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10.
Μυδμίαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν
ματίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφίσεις Fl. Vulgatae
accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέ-
ρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil
mut. Fl. I. P. & c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Tῷ cett. l. 11. Τοῦ-
το λέγοντες) λέγοντες τοῦτο Fl. l. 14. Προοίσται) Sic etiam
Fl. cum cett. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὅμως ὧν Fl. l. 15. Οὐδὲν)
Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. &
ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens.
l. 16. Δέ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105.
l. 1. Ἰθι) ἰσθι male I. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5.
Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An σύ; Nil mutant Fl. Fr. I. & c. l. 7.
Ὅκει) ὥκει edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restitut.
ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg.
A. 1 W. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν
Fl. l. 16. Τῆς) Abest a *Fl.* Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec
 omittit *Fl.* l. 2. Σαθρὸν) σαθρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθέ-
 γνεται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & *Fl.* male. l. 4. Ἐκ κα-
 ταλήψεων) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκατα-
 λήψεως *Fl.* l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτω
 eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοίσι S. & A. l. 7. Εἴ-
 περ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
 Coll. & *Fl.* l. 11. Μῆ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in
 edd. cett. l. 14. Διειδέναι) διειδέναι male *Fl.* Vulgatum ruetur
 P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan.
 l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
 ner. l. 16. Ἑστιάσεσθαι) ἐστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett.
 cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τῇν) Abest artic. a *Fl.* l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὃν
 οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὃν etiam ὦν marg. A. l. IV. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2.
 Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεσυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
 est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non ausim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male *Fl.* l. 10. Δυνήσεται)
 Emendatio Gefneri. Δυνήσεται male *Fl.* P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
 Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγε) σὺ *Fl.* Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-
 iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P.
 & P. Φησὶ male *Fl.* Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. *Fl.*
 V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνη male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῖων edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. ead. Δ' ἐκ) Restituit. ex Hom. Δὲ edd. omiffa prae-
 positione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγχείη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τω) φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὅλων cett.
 & P. Ἀγῶν *Fl.* & marg. A. 1. l. 6. Τοὺς) Articulo caret *Fl.*
 l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθουσι) παρα-
 πλήθουσι *Fl.* ead. Κρεῖων) Sic etiam *Fl.* Fr. I. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν *Fl.* l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δέ

μοι ἵπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῶ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. Ἐπὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχαρίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forsan παρέστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Restitut. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *I. L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Ms.* Gr. Exedd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλὰ) Sic *Fl.* l. *Ald.* *A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S.* &c. Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρησθῆναι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακοπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omissum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead. *Τις*) τις *Fl.* Et contra mox *τις*, ubi cett. *τις.* l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) αξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. *V.* nott. l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ ἐν) τὸ ἕλθον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ ἐν *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in *V.* erat συλλογί.... unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan.* *ibid.* l. 19. Διγμάτων) Sic edita διγμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20.... Εἶδος) Hic videtur deesse στέρεσις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησι*) Hoc recte momente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. ead. col. 2. Ἐπὶ γράψαν*) *Anne ἐπιγράψαι*; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν*) *ἐν Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscriptit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae *τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε B. 2. l. 10. Οἶον*) *οἱ Schol. & Coll. l. 12. Καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἐοικεν ἐν*) *ἔοικε* tantum sine praepos. legebatur: iam ad *Lucian. accommodavi. Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς*) Absit a *Fl. Δῆτα Pell. pro κατά. Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vet. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) *τοὺς Λακεδαιμονίους* male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περὶ σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ*) *δοκεῖ* male *Fl. l. 15. Χωρεῖν*) *χωρεῖν* male *l. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθορὰς*) *διαφθεύρουσι* editum ante, & *κρεῶδης* omisum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut *Cod.* exhibet, nec variae *Leclt. Mss.* fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Ὑπὲρ*) *εἰ καὶ Fl. l. 4. Τί δὲ*) *Refut. ex l. & V. 2. Τί δὲ* cett. *n. 16. l. 7. Παρετάξατο*) *Recepi ex l. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχυρῇ*) *ὑπισχυρεῖ Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) *λέγε* *marg. A. 1.* sublata persona *ΠΑΡ.* & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) *ἄλλος V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) *καὶ ταῦτα Fl. l. 6. Ἀνδρείοτερόν*) Recte quaedam. *Aliae ἀνδριότεροι. Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) *εἰπεῖν ὅς τις Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscriptitque addendum etiam *υἷος*, quod tamen etiam deesse fatetur in *C. Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πύλει*) Nihil variant edd. *Ἐπὶ Δηλῷ* vult *Palm. l. 6. Ὁρατίζειν*) Sic edd. *Ἀορίζειν G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult *Graev. l. 7. Προβάλλειν*) *παραβάλλειν* *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaque. *Ὅς l. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὅσπερ B. 1. 2. (& 4.) l. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. *Luciani. Πλεῖον Homer. l. 6. Δι' ὕλου*) Quaedam *διόλου. l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ l. l. 8. Προσκαλουμένοις*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις l. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγον* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest *καὶ* in *Fl. l. 9. Χείρω*) *χείρονα Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona *ΤΥΧ.* & seq. *ΠΑΡ.* in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* Ἀν αὐτόθ') Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *l. 16.* Τιθήμεναι) Recte *S.* & Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan καὶ εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gefner. *l. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δὲ emendat Geſn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ *S. & B. 4. l. 9.* Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l. 11.* Χλωροῦς) χλωροῦς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνῳ) Recepi ex *l.* Ἐκείνῳ cett. ead. Τοίνυν) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὐρα *V.* pro quo αἰξ in impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὡν) τί ἂν *l. & marg. A. 1.* ὀιονται) οἴονται *l. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι εἴ τι *l. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἔξωθα *Fl. l. 14.* Πάντως) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδίβτας) δεδιό-τες edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A. 1. l. 16.* Δὲ δὲ καλὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινι *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα l. sola. l. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc pers. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύς. vult Gefner. *l. 5.* Ἀποπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii sequor. Ἀποπτήσας enolans dederat Gefner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *l. & V. 2. l. 14.* Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea sic legebatur : Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* Φθινήσαντας) φορηθέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φοβηθέντας, etiam mendoſe. Sed quia Solan. indicabat, φοβηθέντας esse in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐθ' ἑλοιο) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead.* Ἐσθίειν) Anon. Forſ. σιτεῖν, adscriptum. *Pag. 154. l. 3.* Με)μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet *l.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. l. 4. Ὑμῶν) ἡμῶν *Fl.* Ceterae Ὑμῶν cum *M.* l. 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *Fr.* &c. Κυλινδ. *M.* l. 10. Ἐτερον) Sic *M.* *Fl.* *Ald.* *P.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H.* Ἀτερον *l.* l. 11. Συννευκότες) Rescripsi ex *W.* Συνεν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & *M.* Ἦνιδε Pell. Νῦν Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene *l.* *Fl.* *P.* &c. Χρῆμα *W.* Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουσίν τε) Ex *W.* restituit. Ταράττουσί τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lesio tamen firmatur. Πάττουσι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W.* *l.* At prius *Fl.* *B.* *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* & *M.* Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Rescripsi ex *W.* Ἀποπτύειν edd. priores. ead. αὐτῷ) αὐτοῦ *L.* l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male *M.* l. 7. Τούτων) τούτων male *Fl.* l. 12. Ἀγαθόν) ἀγαθόν *W.* Vulgatum firmat *Fl.* ead. Μανία) μανία cum puncto subscr. *M.* *S.* *Amst.* Ceterae fine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & *M.* l. 7. Ἐπάγει) Ita *M.* *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *P.* *Fr.* *S.* Παρέχει *l.* & marg. *A.* 1. l. 14. Διζώσμεθα) παρεζώσμεθα *M.* & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *l.* *Ald.* *B.* 1. *P.* &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat *M.* & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *Fr.* *H.* *P.* *S.* Γυμνασίων *l.* & *W.* l. 10. Πυγμαῖς) πηγμαῖς male *l.* l. 11. Ὑπερ-άλλεσθαι) Bene sic edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *l.* sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα *W.* l. 7. Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεῖ *W.* l. 11. Δόξει) Sic *M.* cum *Fl.* *Fr.* &c. Δόξη *l.* l. 12. Ὅρας) Sic edd. & *M.* Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν *M.* l. 4. Πρὸς) ὑπὸ *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. l. 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια *M.* & *Fl.* male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male *M.* l. 11. Ἀληκτον) ἄλεκτον *W.* male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & *M.* adscripsit Solan. l. 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat *M.* Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες *W.* & marg. *A.* 1. l. 3. Μηδέπω) Sic *W.* & marg. *A.* 1 *W.* Μηδέποτε edd. l. 6. Οἰκνεῖν) Receptum ex *M.* & *Fl.* Οἰκιδεῖν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ *W.* & *Fl.* l. 8. Πρὸς) περὶ *W.* & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξέρον)

Sic W. & Fl. Ξένων edd. l. 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα
 τινὰ M. l. 8. Ti) Sic M. & edd. omn. l. 15. Διέξιμι) Restitu-
 tum ex W. Διέξιμι edd. priores. Pag. 167. l. 10. Πατρίων)
 παρτοίων L. & marg. A. i W. Pag. 168. l. 4. Καταμάθης) Sic
 W. Καταμάθοις edd. l. 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & W. Pag. 169.
 l. 3. Ἐπὶ) Sic recte P. aliaeque. Ἐπεὶ male l. Fl. l. 5. Φλογώ-
 δη) φλογμάδῃ W. l. 8. Ὅτι περ) Ἀν' ὅτε περ; Pell. Pag. 170.
 l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c.
 & M. l. 6. Προσέξις) Edd. Προσέξης W. l. 13. Ὁμολογούσα)
 Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁ-
 μολογήσουσιν. ead. Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. A. i. Ὁ-
 σῶ edd. priores. l. 14. col. 1. Ἑλλίπης) ἑλλειπὴς legebatur,
 quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti:
 σὺν τῇ δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. α.
 ἱ. λ. ead. col. 2. Ἑλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod
 mutavit Solan. nescio unde. Obsecundavi tamen, quia ne-
 cessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς
 edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. Οὖν ἀναθεῖν) δ' οὖν ἀνω le-
 ctum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. Προσέξης) προσ-
 έξις correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post,
 eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indi-
 catum. Sed quia ibi οὐ προσέξις est, & in Luciani textu Cod.
 W. προσέξης etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mu-
 tare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun-
 tiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο)
 τοῦτον M. Sed eodem versu ἑλλειπὸς iterum editum, quod
 facile in ἑλλειπὸς converti. Reitz. l. 24. col. 1. Ἄν σοι) αὐτοὶ
 edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. Sed
 vulgatum firmat M. l. 9. Ἀναγρῶφθω) ἀναγραφέσθω l. &
 V. 2. Item marg. A. i. at prius cert. & M. l. 12. Αἰσχυνοῖτο)
 αἰσχύνηται W. l. 14. Ὑμῶν) Bene sic Fl. aliaeque. Ἡμῶν
 male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. Ἑσρακῶς) ἑσωρακῶς M. male.
 l. 5. Σὲ) Omissum in M. l. 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W.
 post ἐγένετο collocantur. ead. Ἐπιστάσθαι) ἐπίστασθε W.
 male. l. 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσῃ Fl. & W. l. 9. Πει-
 στέον) πιστέων male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. Συν-
 νεφεῖ) Recepi ex M. & S. Συνειρεφεῖ enim edd. cert. l. 16.
 τί) ὅτι Fl. Prius cert. & M. Pag. 174. l. 2. Ἐκατέρω) ἐκατέρων
 male W. l. 13. Ἀρεωπαγίται) Ἀρεοπαγῖται W. & sic paulo
 post bis. l. 15. col. 1. Ἀρεῖω πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec
 Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρεῖω πάγῳ scribitur, vel
 etiam iunctim. Reitz. Pag. 175. l. 2. Καταρρήτορευόμενος)

καταρτητορεύμενος W. Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. Ἀναφύηται) Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. l. 12. Ὑφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. Ἀφ' edd. cett. l. 13. Γίγνουντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) ἐαυτῷ Fl. l. 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδοιεν) σπείδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνουντο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθὺς πολλῶ) πολλῶ ἐνθὺς M. ead. Ρέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. Ρέοντα. I. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολαμβάνοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλειμμένον) περιλειμμένου M. l. 15. Καὶ) Abest 2 Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινόντα) διακρινόντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτὸν) Omitunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούη) Sic Fl. Fr. I. H. Ald. B. 1. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. I. Ahl. H. &c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλλοιτο M. l. 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καὶ) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείῳ) Fl. & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρέϊν) διαρρεῖν male M.

Pag. 191. *l.* 5. Ἀλέγειν) Non habent λέγειν *Fl.* & *W.* Habent ceteri. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex *Fl.* *Fr.* *S.* *M.* Ἡμῖν *I.* *P.* *H.* *Ald.* *B.* 1. male. *l.* 11. Ὑμᾶς) Recte *Fl.* *Fr.* *Ald.* *H.* *P.* *B.* 1. *S.* & *M.* Ἡμᾶς *I.* *Pag.* 192. *l.* 4. Βαθέσι) ἀν βαθέσι *Fl.* praemisso ἀν etiam retento. *l.* 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex *W.* Ὑποδείξετε edd. priores. *l.* 9. Μορμουλuttόμενοι) μορμουλuttόμενοι *W.* *Pag.* 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Et sic *Fl.* cum ceteri. & *M.* Posset & ἀφέντες coniici. *l.* 5. Διδάσκειτε) διδάσκει *M.* Διδάσκειτε accentu in prima colloato *Fl.* *l.* 6. Διδόντες) διδούς *M.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Σιφίδιον) ξιφίδιον *W.* *l.* 13. Ἐπισπένσω) Nihil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Σκηνῶν) *C.* Abb. σκηνωμάτων, & *M.* in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid.* *l.* 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid.* *l.* 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. *l.* 17. *col.* 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπαμένοι. *V.* Σκεπασμένοι *M.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ *V.* *l.* 20. *col.* 1. Μὲν γὰρ γερραῖναξία) In editis erat μὲν γερρῶ ξία γὰρ εἴρηται. *Cod.* Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἴρηται. In *V.* γερρῶ γὰρ εἴρηται. In *M.* γὰρ γερραῖναξία. *ibid.* *l.* 21. Αἰδοίων) In *V.* —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. *Pag.* 194. *l.* 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ — habet *Fl.* & spatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. *l.* 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε *Fl.* quod & adscriptum orae *A. 1 W.* Vulgatum est in *M.* *l.* 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ *Fl.* & *W.* *Pag.* 195. *l.* 2. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A. 1 W.* *l.* 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex *Fl.* & *W.* Περιεζῶσθαι edd. hac priores. *l.* 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκῃ minus bene *M.* *l.* 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 1. Αὐδαιρέτως) Rectius abest in *W.* & *Fl.* *l.* 2. Συμπολιτεύσθαι) συμπολιτευμένων *W.* & marg. *A. 1.* *l.* 6. Φείδεσθαι) Sic emendat Solan. & Gefn. Φείδεσθαι edd. & *M.* *Pag.* 197. *l.* 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας *W.* *l.* 4. Δύ) Nil mut. *Fl.* nec *M.* *l.* 8. Γίνεται) γίγνεται *M.* *l.* 9. Ποίησεας ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεὶ ποιήσεας *M.* *Pag.* 198. *l.* 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. *M.* *l.* 4. Ποιεῖσθαι) ποιέσθαι *W.* male. *l.* 8. Τοῦτο) οὕτω *M.* *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *I.* *l.* 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex *Fl.* & *W.* Τούτους edd. vulgo. *l.* 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & *M.* *Pag.* 199. *l.* 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *W.* *l.* 2. Ἡ) Abest ab *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Μὴ δὲ) μὴ δὲ *I.* *Ald.* fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg. *A. 1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. *ead.* Πραπα-

γορεύουσιν) Sic M. edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν.
 Ἀπαγορεύουσιν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίευσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστάσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἦν) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σώμασιν male l. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
 Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτῶ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14 Ἐλλεβόρου) Benefic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἐλεβόρου l. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐθις) αὐ Fl. l. 6. Ἐκείνους) αὐτοῖς ἐκείνους Fl.
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῶ) Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. &
 marg. A. 1 W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. Fl. Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφαιόμενον) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀνοόδου ὑφαιόμενον l. & marg. A. 1 W. Pag. 208. l. 3.
 Προῖκεται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 Ὠνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex Fl. Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον Fl. sola. cad. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic Fl. B. 1. P. &c. recte. Καίμενοι
 l. l. 5. Αὐτοῖς) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic Fl. l. Fr. P. &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic Fl. l. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ Fl. l. 12. Ἐτι) Nihil variat Fl.
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατῶνξαν male infe-
 rit Fl. l. 7. Οὕτως) Et sic Fl. l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex Fl. Ald.
 l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita Fl. B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet Fl. Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταιάζοντα) Consequuntur Fl. l. Fr. P. &c. Ματαίζοντα Suid.
 l. 8. ἢ) l. & V. 2. ἢ. Ceterae ἢ. l. 9. ἢ διότι) ἢ διότι Fl. Fr.
 P. H. &c. Νῦν δ' ὅτι l. ἢ διότι V. 2. ἢ τί σοι marg. A. 1. l. 15.
 Παρὰ) Recepti ex Fl. nam περὶ edd. cett. cad. ἢ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A.* 1. pro vulgato ἦ. *Pag.* 215. *l.* 3. Διδάξωμαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr.* 1. 7. Παπατρέφει) Sic edd. Διαστρέφαι *G. Διατρέφει* *L.* Utrumque tam διατρέφ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A.* 1. 1. 9. Καταφρονήσῃ *I. Fl. Ald. Fr.* 1. 12. Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l.* 14. Ἐν τῷ μυχῷ) ἐν ἐπιμυήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l.* 17. Δυνησόμεθα) Restitui ex *L.* Δυσόμεθα edd. hac priores. *Pag.* 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B. 1. Στεφανώματος I.* 1. 13. Ἰμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἰμῶν *I.* 1. 18. col. 2. Ὡς δὴ ἄλλον) Posteriora haec verba desunt in *C.* *Pag.* 217. *l.* 2. Δέ) Omittit *Fl.* 1. 5. Συμπεληχέστα) Nihil variant edd. *l.* 11. Ὑάλω) ὕλω *Fl.* Σιάλω edd. Cogn. In ὕαλω consentiunt nostri Codd. & edd. ead. Περιχρίει) Emenda περιχρίει, vel περιχρίει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag.* 218. *l.* 1. Χάματα) χρώματα *Fl.* male. *l.* 2. Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l.* 13. Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subcripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c.* Πάντμον *I. V. 2. Mf. Graev. & L.* ead. Σοφιστής) ὁ σοφιστὴς *L.* sola. *l.* 14. col. 1. Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz.* *ibid.* *l.* 16. Ὑφιστάντα) συνίσταετα, corradentem, pro ὑφίσταετα corrigi iubet Hemst. *l.* d. & pro ἀδιάκριτον ὑδιακρίτον malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione acceperis eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.* *Pag.* 221. *l.* 3. Αἰτοίν) αἰτοίης *Fl.* sine commate post σὺ. *l.* 4. Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L.* Μάλιστα edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A.* 1. ead. Ἀνῆς) Omittit *Fl.* 1. 6. Ἀκούσης) ἀκούση *Fl.* 1. 16. Γς) Abest a *Fl.* *Pag.* 222. *l.* 3. Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. &c.* Ἐπιτοπολὺ *I.* 1. 9. Ἀγρεύσεις) αἰρεύσεις *L.* & marg. *A. 1 W.* 1. 10. Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl.* & *S.* Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνοὺς *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A.* 1. Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag.* 223. *l.* 2. Ἀλλὰ) σὺ δὲ *L.* & marg. *A.* 1. ead. Διδε) Non habet *Fl.* 1. 3. Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 W.* *Pag.* 224. *l.* 4. Διω
L. 4

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cett.
l. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l. 15.* Κωλύσει) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* &c. Κωλύει
I. & marg. *A. 1 W.* *Pag.* 225. *l. 5.* Καρποῖς) Omisit *Fl.* *l. 10.*
Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* &c. Ἦπου male *I.* cum *V.* 2.
l. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l. 6.* Ἀπὸ ξυρον) ἀπὸ ξυρον
Fl. male. *l. 13.* Οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσει *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *l. 14.* Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abest
a *Fl.* *l. 15.* Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *l. 16.* Τοσούτο) Ita *Fl.* *I. B. S.* Τοσούτον
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l. 10.* Ἐπεὶ) Melius ita *Fl.* *l. V.* 2.
P. S. Ἐπὶ) male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. Ἐπεὶ δ' ἔση Pell. *l. 11.* Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
l. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A. 1.* *Pag.* 228. *l. 8.* Φήσει) Recepi
ex *I.* Φησὶν cett. *l. 9.* Τούτων) τούτων *Fl.* male. *l. 12.* Βάσει)
ροπή marg. *A. 1 W.* *l. 16.* Κράτῃτα) Sic edd. omnes. Κρίτῃαν
L. Κρίτῃνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l. 2.* Λιπαρὲς) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A. 1 W.* Ἀλιπαρὲς edd. priores. *l. 7.* Ὀλας)
Defideratur in *Fl.* *l. 10.* Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A. 1.* recepi pro
vulgato ἀπαιτεῖν. *l. 14.* Προτιθεῖς) προτιθεσθαι *Fl.* *l. 16.*
Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens in *intrepidū.* *Pag.* 230. *l. 2.* Ἐ-
πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *l. 4.* Ταχεῖα καὶ
ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμοτα *O.* *l. 5.* Ὅδῳ) ἢ ὁδῳ *O.* *l. 6.*
Μὴ σε) καὶ σε *O.* *l. 9.* Ὡς) Non habet *O.* *ead.* ἴθι) Recepi ex
O. ἴσθι edd. *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *l. 10.* Πέραν) Et sic
Fl. *l. 12.* Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ *id.* π. συνόντα *O.*
& *Fl.* *l. 13.* Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A. 1.* *l. 14.* Πολ-
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *l. 18.* col. 1. Καὶ) Non
aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l. 12.* Τίς) Abest ab
O. *l. 15.* Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἐση) Non adest in *O.*
Pag. 232. *l. 6.* Ἄν) Defideratur haec particula in *O.* *l. 7.* Ἐ-
πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O.* & marg. *A. 1.* Ἀσπα-
σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l. 9.* Αὐτοθαΐδα)
αὐτὸς θαΐδα *G. O.* *l. 12.* Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* *ead.* Δ' οὖν)
Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὐ male *I.* Τοῖνυν *O.* *l. 13.* Ὡ-
ἀγαθὲ) ὧ γὰρ magis Attice *O.* *ead.* Ἐπεμψεν πρὸς μὲ) ἐπεμ-
ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *l. 14.* Ὅτε) ὅ *O.* *l. 15.* Αὐτῷ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l. 1.* Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. *O.* *l. 4.* Παραβα-
λεῖν) Adscivi ex *I.* *Fl.* *S.* Παραλαβεῖν *L. Ald.* cett. male. *l. 8.*
Χοροὶ) χορὶ καὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *l. 9.* Ἐθέλεις) ἐθελήσεις
O. *l. 10.* Κλητίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In *O.* plane de-
est. *l. 12.* Παραφυλαττε) φύλαττε *O.* *l. 13.* Μηδὲ πτοῦθεις)
μὴ δὲ πτοῦθης *O.* Μηδὲ discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δέση) δέσεις O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restitut. ex *Fl.* & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. ἔχων. κῆμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κῆμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. Τούτοις καὶ ἄλ. δὲ) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l.* 15. Μὲν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Παρατινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δὴ σοι) τοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτάλαστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 14. Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. col. 2. Ἐπιπρέπει) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα; unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὁ γ') ἢ edita. Correx. *Solan.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κᾶτα &c.) καὶ τὸ κᾶτα, καὶ τὸ μῶν O. *l.* 4. Ἐάν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic *P. S. l.* Ἀσύμφυλα male *Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7. Πάλαι)* Et sic habere *Fl.* cum *l. Fr. & Ox.* notat *Solan.* *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀραβῶνα) Recte sic *Fl.* Ἀραβῶνα male *l. Ald. B. 1. H. P. S. ead. Προτίμιον)* προνόμιον *G. O. & marg. A. 1.* In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἡ ποιητοῦ) ἢ abest ab O. *l.* 4. Ἀπκρυβωμένος) ἡκρυβωμένος O. & *Fl. ead.* Ἀναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδ' εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ *l.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρησθᾶι) καὶ χρῆσασθᾶι marg. *A. 1. l. 10. Καὶ δέη)* καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead. Τῶν)* Sine articulo *Fl. l. 12. Λεγέσθω)* Ἀν ἐκλεγέσθω; *Pell. l. 14. Μὴ μελλήσας)* μὴδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A. 1. Δὲ μὴ μελήσας)* edd. *ead. Ἐπὶ κε)* Sine κε *Fl. Pag. 238. l. 1. Προσῆκοντι)* τῷ προσήκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl. Λεωνίδης)* marg. *A. 1. l. 14. Πλαταῖαι)* Restitutum ex O. Πλαταῖαι edd. male. *ead. Ἐπίπαστα)* ἐπὶ πᾶσι *Fl. & marg. A. 1. l. 15. Τὰ ὀλίγα)* Articulum habent *l. Fl. V. 2. Omittunt cett. & O. ead. Ἐπανθείτω)* συγανθείτω O. *l.* 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργασαί. Mutavit *Solanus. Pag. 239. l. 1. Μηδαμῶ)* Sic edd. omn. Μηδέν O. *l.* 3. Πάντα ἀδέσδω) πάντα σοὶ ἀδ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male *Fl. Pag. 240.*

l. 1. Οἱ) καὶ Ο. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab Ο. l. 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ Ο. ead. Καὶ βάδισμα) Utrumque omisit Fl. l. 5. Θαυμάσονται) τεθήπασι Ο. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν) οὐκ ἔχουσιν Ο. Vulgatum tuetur Fl. l. 8c. l. 9. Σμικρὰν) μικρὰν Ο. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνῶν male Ο. l. 16. Οἰκεῖον) Omisit Ο. Pag. 241. l. 11. Προϊόντα) προσϊόντα male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec Ο. l. 4. Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. 8c. Περὶ l. l. 10. Δοκέτω) δόκει τῶν Ο. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων Ο. l. 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν Ο. l. 14. Ἐροχλήσοντα) ἐροχλήσαντα Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. Ο. Pag. 242. l. 1. Τῆνυ) γένου Ο. l. 2. Τῶν μέμψεων) τῆς μέμψεως Ο. l. 3. Τὰ ὅτα) Defunt in Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. Ο. l. 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiserat Ο. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδία) Bene sic Ald. H. P. 8c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν Ο. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex Ο. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύνειν Ο. l. 15. Σου — εὐδοκίμοῦντος) σοι — εὐδοκίμοῦντι male Fl. l. 16. Τὸ) τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex l. V. 2. Ο. L. Αἰδεσθεῖς edd. cett. l. 17. Κἄν) εἰ καὶ Ο. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. Ο. l. 7. Πάσχοις) Ex Ο. sic dedi, cum πάσχεις edd. ead. Διοίσεις) καὶ καταντίγες διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως) ὁμοίως Ο. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. Ο. l. 15. Διαρκέσης) διαρκέση Ο. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ὃν male Ο. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit Ο. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδίου Ο. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον esset in cett. l. 12. Διεκπαράσας) διεκπαίσας Ο. l. 15. Ποσεινός) Bene l. H. P. S. 8c. Ποτεινός male B. 1. & 2. l. 27. col. 1. Ἀνευφήμης) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan. Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας) συνοικήσας male Ο. l. 3. Ἐβδομηκοντ.) εβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. 8c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας Ο. l. 4. Λαυταῖς) λοιπὸν Ο. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ Ο. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κἄν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν male Fl. P. B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. Ο. l. 16. Πρὸς) πρὸ male Ο. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε) μοι tantum Ο. ead. Νῆ) μὰ Ο. l. 5. Γεννάδας) γεννάσδας male Ο. l. 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male Ο. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις Ο. l. 9. Κρατεῖν) κρατεῖν male Ο. l. 13. Ἐκείνο) Omisum in Ο. l. 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit Ο. l. 18. col. 1. Προγνησαμένη) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προγνηκα-

μένον, quod nihili erat. *Reitz.* Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπαυμαι) παύσομαι O. minus recte.

I N P H I L O P S E U D E M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην. Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd. neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.* Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Τῆς etiam additum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18. col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.* ibid. l. 22. Σκη-λαμένης) Apud Graevium ἡ- — vid. not. *Solan.* Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult *Solanus*: & sic textui *Ald.* superscriptum est. Pag. 255. l. 14. Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι) ἐξέλθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπέρ) περὶ Fl. sola. l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέσμα) διὰ τὸ δέσμα I. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5. Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male I. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1. l. 6. Ἐνδήση) ἐνδύση I. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσης peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu. Ὀλίγῳ male I. & marg. A. 1. l. 10. Ὡφελεῖ) ὀμιλεῖ Fl. l. 15. Τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ λόγῳ Fl. ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ I. cum V. 2. & marg. A. 1. Pag. 260. l. 8. Τὸν φωλεὸν) Recte sic Fl. Fr. P. & c. Τὴν I. & V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο Fl. Ἰάσετο marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικά) ἱερὰ Ven. & marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν) Ex emendatione Solani. Συνηυλίσθησαν edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. & marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ. erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦσαι αὐτὰ: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo post Ἀναξ — habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. I. Fr. & c. Δημέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic I. P. H. S. & c. Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam I. Fl. Fr. P. H. S. & c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. i. W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum certt. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. i.* *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὴ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. i.* *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. i.* Vulgatum tenet *Fl. Fr. P. &c.* *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inferit marg. *A. i.* *l.* 10. Ἐπὶ δὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μέλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἑξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενος) Sic edd. omnes. Φαινόμενου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amsl.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρησμένον) Sic *P. H. B.* 1. *S.* Κεχρησμ. male *l.* *Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c.* *l.* 12. Ποιούντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Πιούντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc. Τοῦ Fl. l. &c. & L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. i.* *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl. l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead. col.* 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsan Πανὸς voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* *ead. col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Της) Abest a *Fl. l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. i.* Forfan τῶ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδην) Ἀλωπεκίδην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγονος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amsl.* Θριαλλίς male certt. *l.* 11. Ὁ ἱετρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l. V.* 2. marg. *A. i.* & *G.* Ἀφ' edd. certt. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ᾧ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχὴν εἰλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πινναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B.* 1. *Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Decet in *Fl. l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπα) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὐτῷ *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl. l. &c.* *l.* 12. Καύσανος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠωράκειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἥδῃ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγειλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἢ Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπνευες) ἐθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Υἱῶν) Nihil mut. l. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσει
marg. A. 1. W. An καθίζει; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστews) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eaedem* in Exc. G.
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wetst. *Reitz.* l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admissi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελογησθε) ἀπολογησθῆναι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato;
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. l. H. P. & c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρίσσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adscriptum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἰερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἰερῶν
γραμμάτων G. Ἰερῶν γραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίον, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁδοῖσι) ἀεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρημαζόμενον ἀεὶ νοήμονα, οὐ

καθαρῶς ἄλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχειλ
 λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. *l.* 10. Αὐτεῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπὶ δῆς) τὴν
 ἐπὶ δῆς *Fl.* *l.* 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl. I. Ald. H. &c.* Lege
 igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
 λυσα *I.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν *male Fl.* *l.* 7.
 Ἐκάτερον) ἐκάτερα *marg. A. 1. ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπὶ δῆς) ἐπαοιδῆς *marg. A. 1. l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι)
 ἐπικλειςθῆναι *edd. priores. Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἀπιστα)
 ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant *edd. Pag.* 291. *l.* 11. Οἱ) οἱ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
 tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν *marg. A. 1. sine*
dubio ex Fl. l. 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cert. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. Pag. 292. *l.* 3. Ἠγείσθαι) ἡγείσθαι *Fl. male. l.* 14.
 ΦΙΔ.) Persona haec omissa erat in *edd.* At in *Fl.* designabatur
 lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod *marg.*
A. 1 W. etiam adscivit. Ἀπῆλαυσα cert. *male. Pag.* 293. *l.* 6.
 ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab *edd. cert. quam Fl. l.* 8.
 Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl. l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl. l.* 12. Πτο-
 λημαῖον) Sic *edd. omnes, praeter I.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14.
 Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana *ed.*
 aliquot Dialogorum. *l.* 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in *edd.*
 Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
l. 11. Σύνεσις) σύντεσις *male Fl.* cum *marg. A. 1. l.* 15. Βαλ-
 λόμενος) βαλόμενος *Fl. Pag.* 298. *l.* 1. Ὑψοῖ) ἄψοι *Pell.*
l. 4. Τῆς καὶ τῆς *Fl. Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S. ma-*
le φωτὶ Fl. Fr. I. W. l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος *male W. P.* Κεκομημένος *H. 1. & 2.*
 Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρ-
 χομένους) ἀρχομένου *marg. A. 1 W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9.
 Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς *edd. cert. l.* 10. Φωταγω-
 γῶν) φωθαγωγῶν *male S. A.* Recte *Fl. I. P. &c. l.* 12. Βορ-
 ρᾶν) βορὰν *edd. priores male. l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl. & merito.*
Pag. 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας *male I. l.* 9. Ἀφῶδον) Sic dedi
 ex *Fl. & Schol.* Ἀμφῶδον *edd. cert. l.* 10. Δυσὶν) Sic recte *L.*

B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. 'Ορῶν) Bene *W. P.*
'Ορῶν male cett. *l. 14. 'Αλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.)* ἀλλὰ καὶ βασκά-
του καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. *A. 1. l. 15. Μοι*) μὴ ma-
le *I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους*) Omisit *Fl.*

I N B A C C H U M.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. In-
dex *H. & Wech. ead.* "H) Sic *Fl. &c.* 'O Schol. *l. 6. 'Ος*) Ab-
est a *Fl. ead.* Συμπατηθησόμενου) Sic recte *Fl. Fr. B. 2. P. S.*
Συμπατησόμενου *l. 1. 8. 'Υπὲρ*) Hoc dedi ex *I. & L. 'Υπὸ Fl.*
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. *l. 15. Σκοπῶν*) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προσλαλιά ἢ Διόνυσος. *Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-*
στας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχύν) Sic *Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχύν l. &*
marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte S. sola. Κροκοτῶ media
correpta cett. omnes male. *l. 12. Πιβανὸν*) Constans lectio.
'Απιβανὸν vult Solanus. *l. 17. col. 1. Κόρδακα*) κέρδακος edita
male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col. 2.*
Εἶδος 'Ικαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit;
is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in
editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem ad-
ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδα. *Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὖ*
οἱ) Sic *I. Ald. S. B. 1. Εὐοῖ Wech. Εὖ οἱ Fl. Εὖ οἱ P. H. ead. Τοῦ-*
το) τοῦτον Pell. *l. 13. Θηλύμετριν*) Nil mut. edd. *l. 15. 'Ηγ-*
γάλλετο) ἡγάλλετο *Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς*)
Sic *Fl. W. P. &c. Φλογὸς l. & L. l. 10. Προτάξαντες*) Ita de-
di ex *I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P.* quod & ad-
script. marg. *A. 1. l. 12. Αὐτῶ*) αὐτῶν *Fl. & marg. A. 1. sine*
dubio ex eadem. *l. 15. col. 1. Στρώσαντες*) τρώσαντες ed. Cler.
Mutavit Solanus. *ibid. l. 18. Σειληνὸς*) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l. 19. Εἰνάσαι*) εἰ-
πάσαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag. 307. l. 1. Εὖ οἱ*)
Sic iam & P. quae ante εὖ οἱ habebat. Εὖ οἱ *l.* etiam & W.
aliaeque. Εὖοι *Fl. l. 2. 'Εσήμαινε*) Ita *Fl. Fr. I. Wech. P. &c.*
'Εσήμηνε vult Solan. *l. 13. Διόνυσον*) λόγον *Fl.* Sed ex glossa
patum. *Pag. 308. v. 2. 'Ακούσσαι*) ἀκούσσει *Fl.* quod So-
lan, recipi voluit, *l. 10. Τελετὴν*) Bene *Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελευτήν male *I.* *l.* 11. Κώμων) κώμων male *I.* sola. *l.* 13. Ἐμβακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* *l.* 15. Εὐ οἱ) εὐοὶ rursus *Fl.* Εὐ οἱ *P.* Pag. 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Διειδεστάτου) διειδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abest ab *I.* Pag. 310. *l.* 3. Καρηβαρῶντι) καρηβαρῶντι *Fl.* *l.* 16. Τὸν) Deest in *Fl.* Pag. 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύαντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. *l.* 9. Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύαντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G.* Vulgatam tenaciter servant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I.* *I.* Werstenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. Pag. 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech.* Pag. 314. *l.* 13. Ἐρμῆν) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I.* *I.* Werstenius. *l.* 16. Ἔστιν) ἔστι melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescriptimus.) Pag. 317. *l.* 6. Χρυσοφαένων) χρυσοφαίων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* *l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* *l.* 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* Pag. 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγγεται) ἐπιφθέγγοιτο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ἡμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* *l.* 13. Ἡκον) Nihil mut. edd. Ἡκον vult *Solanus.* Pag. 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἡμῖν) Restitut. ex *L.* & *V.* Ἡμῖν cett. Pag. 321. *l.* 9. Ἀληθῶς) ἀληθῶς *Fl.* *l.* 11. Αὐτῆς) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὐτῆς male *I.* *l.* 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ἡμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto. Pag. 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ἐνι) ἔστι *L.* Pag. 323. *l.* 3.

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. i. & I. Ἄμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum l. P. &c. Οὕτω L. l. 5. Τὰ) Omisit l. Non item Fl. aliaque. l. 8. Μὲν) Non comparat in Fl. l. 11. Διήθησται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἑμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἄπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἄπηνουῦς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδοὺς) ὁδοὺς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. i. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύει male Fl. l. 15. Ἀφεῖσα) Sic Fl. Ald. H. B. i. P. S. Ἀφεῖσα l. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργὸς) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forfan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. A. i. W.

Τελευτήν male *I.* *l.* 11. Κόμων) κέμων male *I.* sola. *l.* 13. Ἐμβακχέουσιν) ἐμβακχέουσιν male *Fl.* *l.* 15. Εὐ οἱ) εὐοὶ rursus *Fl.* Εὐ οἱ *P.* *Pag.* 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Διειδεστάτου) Διεδεδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abest ab *I.* *Pag.* 310. *l.* 3. Καρηβαρῶντι) καρηβαρῶντι *Fl.* *l.* 16. Τον) Deest in *Fl.* *Pag.* 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύναντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. *l.* 9. Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννέται *G.* Vulgatam tenaciter servant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I.* *I.* Westenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.* *Pag.* 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech.* *Pag.* 314. *l.* 13. Ἐρμην) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I.* *I.* Westenius. *l.* 16. Ἔστιν) ἐστι melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescripsimus.) *Pag.* 317. *l.* 6. Χρυσοφαένων) χρυσοφαέων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* *l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* *l.* 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* *Pag.* 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγγεται) ἐπιφθέγγοιτο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Rescripsi ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* *l.* 13. Ἡκον) Nihil mut. edd. Ἡκων vult *Solanus.* *Pag.* 320. *l.* 4. Ἐκδιδουσας) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἡμῖν) Restituit. ex *L.* & *V.* Ὑμῖν cett. *Pag.* 321. *l.* 9. Ἀληθῶς) ἀληθῆς *Fl.* *l.* 11. Αὐτῆς) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὐτῆς male *I.* *l.* 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto. *Pag.* 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ἐνι) ἐστι *L.* *Pag.* 323. *l.* 3.

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἄμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum I. P. &c. Οὐτῶ L. l. 5. Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaeque. l. 8. Μὲν) Non comparat in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἄπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἄπηνῶς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδοὺς) ὀδοὺς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφιεῖσα I. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργὺς) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forfan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. A. 1 W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον.) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἀνέδος γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέσσε μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνέδου & τῆς ἀνω ἐδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς.) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſοῦ παρακολουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντο. Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμούς, manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur, quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praefertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παραſάγγας.) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους & παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam conſcenderem, niſi ſταθμούς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμούς ἔλεγε· at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas paene conficere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Naurae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πέρωσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ταυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. I. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorē copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διίπετής· idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Orl. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρησεῖν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἣ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἣ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διίπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in FL patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homericō usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύντερα) Benedictus, *celeris erant sine cera pennae*. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ἀκύντεροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, *imperfecte summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & fidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν, rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύντερα*. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud posunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκηραίνω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmatae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, *cera illino*: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύντερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditīs, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte *Ven.*
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruisse sic emendenti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia *I. & V. 2.* ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κρηῦ. Vid. illum v. Ἀκύν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπρητημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γείον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse exilimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τροπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diød. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμεν) Verba haec Menip-
pi non affecti sunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύντειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμεν, interpretantur: Contentis his atque
horum studio, adiectione animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
cate, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyerus ſibi velit, *χυδαίων* ſuiliū corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de ſuilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *uilia*, non *ſuilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἶὼν ἐξαλείψειεν. ſed & de rebus *bonis*, & *magis momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin afferrem illud Herodiani V, 4, 15, ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαῖοις λόγοις αὖξασθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere*. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψιγύραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtroph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac pugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ πεμφρονῶ τὸν ἥλιον. & paulo poſt, Ἐξεύρον ὁρθῶς τὰ μετέωρα πρᾶγματα &c. 359, μετεωροſοφιστῶν ſummum. At 332, μετεωροφένεας eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laetantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatueri ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρχομένων* legit. Sed vid. Adenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *ſtadium*, an *ἐπίστα στάδια* quaefivit Solanus? cum τὸ *στάδιον* uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ στάδιους — τετρακοσίους. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. στάδιους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακοσίοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μυδραν) Vide Plurarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35. A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου). Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκων, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπατα. Atque alibi ex Homer. Il. 2, 47, ἐν ἀφνειῷ πατρὶς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγγίνωσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quoriam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτὸν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverteterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, imo emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? Ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ.

ead. l. 9. Κυδών) Socrates; vide B. π. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπιμυντο) Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπέσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δорυφορήμασι εἰκόντας &c.) Sic etiam infra *πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δорυφορήματα σιωπῇ παραφεροίμην*. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δорυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenamducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δорυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δорυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δорυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exemplum sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δорυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δорυφορήματα.

Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δαρυσφόρημα* etiam supra in Quom. Hist. c. 4, ibique ad Spanh. remisimus, qui ad Aristoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὕγενειοις) Alibi εὐγένειος scribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra Iov. Conf. c. 26 m. aliter scribatur, hic tamen ἡὕγ. fervo, quia Homericum aeque ac ὑψίστ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐταρος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσώπας) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in eius vita & Planude conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud Aesopum nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Aesopum, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exstiterisse satis constat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemsterh. videndum Aristophan. Pac. 128, & Kusteri not. Mf. Apud Aristoph. quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas Kusteri non possideo, (licet nonnullas Solanus noris suis inferuerit, Kusteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non spectante, volo. REITZ.

ibid. Καρθάρως ἐρίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex Aristoph. Eip. v. 128 seqq. ubi Taygaeus eo vestus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθεον στόμα) I. I. Wetstein recte coniicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Nescio quare. Nam non solum communis generis est *κάμηλος*: sed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Iovem precante, ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ *κάμηλος* προσελθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. αἰὸςque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγομένον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγομένην certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. l. 8. Ὑπρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων subremigans exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam remigium manuum, uti remigium alarum. Sed non laboro novandi prurigne. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοῦ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμην) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτῶμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτοιμαι, κατάπτοιμαι &c. GUYET. Κατεπτῶμην) Sed & κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diversè scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Verte batur cibo pastus. Reete emendavit Gesnerus viatico sumto. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτᾶς, hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμὲ αὐτὸν ἀνεπτῶμην δώματ' ἐς αἰγιοχόιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, cum plurimum e nubibus attraxisset, atque nimia uviditate gravaret. GRON. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἄλλα μεταξὺ λόγων ἢ δὴ πολὺ προϊόντες ἀπεσπασαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

ἔωσιν; ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubiè superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequenter, καὶ σχεδὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. ἐαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est affecura. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἑπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. Τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. Τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Ὀρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, five γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Past. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Welsel. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει: & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pufilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Basf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδείων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ἡ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδίαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsè arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl.* ut *Δικ.* c. 1. Sed nihil mutō. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicias, & hic ira legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολέμουντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Afin.* cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700 & 722. Et *Long. Past.* II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioquin plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim *Homerus.* *BOURD.* *Homer.* *Od.* A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ: ἀ. ut *Od.* 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ῥ' ὀρᾷσθαι μιλίων) *Iosephus* ed. *Ox.* pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi-*Lucianum* Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De *Empedocle* vid. *N. Δ.* XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτίς τοι δεξ.) *Homer.* *Odyss.* Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὗτος εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de *Merc.* cond. c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad *Dial. Mort.* VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum *Emped.* Vid. *Diogen.* *Laërt.* p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσαν τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *l.* legendum. Sed quia & *πετάομαι* — *ῶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiore[m] sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πετῶμαι* & *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. *πετόμενοι* ait, non *πετῶμενοι*, de Animal. incesu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, *ἀετῶ πετωμένων* & VIII, 13, *ἀγγέλου πετωμένου* &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) *Καπνοδόχης* Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic *οὐ* ex praemissis rectè intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* inféro, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO* apud *libertum Discum*. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80, Apul. lib. 1 Flor. (locus est Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δεήσει) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι* utrum autem *δεήσει* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσει τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τοῦτω. GUYET. Non reicerem τοῦτω, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil mutō, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιſτα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυſίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit inferum, quia, quod verum eſt, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἂν τὰδ'; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, ſτεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπειθύνοντας) Verbum eſt translatum a τεχνονικα ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυſιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὅρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτῆς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiftoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini ; tantam eius esse urbanitatem , ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Phraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclire egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia verat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομίσθη νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ὑπειθεὶς ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὅραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φικαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

Ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29 SOLAN.

ead. l. 4. Κλεωίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπατοῦντας) Forsan ἀπατῶντας, aut ἐπαितῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχούσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχούσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχούσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphro. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscript Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἄχρις ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbatur ἄχρις pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum noramus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπάδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinanse an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόν) Ad Marathonem urbs. Meurf. SOLAN.

Lucian. Vol. VII.

B b.

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνήσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἴτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἡξίουσαν δίκης ἐπιτροπὴν σοφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἣς αἰεὶ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοουρίαν edicurravit, cum alii haberent Κυνοουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιάς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπιστ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo *ridebam*: mallem *risissem*. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, *vix grandi magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγκαλον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίω. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet SOLAN. *ibid.* Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκ.) Scribe ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔφκσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων ἐπὶ, & ποχ ἀνεπτόμην δάματ' εἰς Ἀγίοχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεύσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, & pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεύσῃς hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμην) Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, λατεπτόμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δόματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. Δ, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διγύτομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, dividua, aut utrinque turgida, i. e. æqua portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homœica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagoræ tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀπ' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysof. Ομ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλεύειν βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consultare potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte præstat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Græv. Hem. B b 2.

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τουτλίοις μικροῖς, *concisís disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σὸν γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „ Ubi Scholiastes: περιπατοὶ γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περιπατοὶ pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus esse παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔσται ταῦτα) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἰδελῶμαι ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἶναι σοὶ τυχεῖν ἑραστοῦ. Ubi εἶναι pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituatur, non addatur, quod versus respiceret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐδὺς εἶσω παρῆναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: *mihi visum est protinus ita, ut eram, introire*. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Að. Apost. XII, 13, est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elsner. Observ. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloecismam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorsum verfas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeiris Mf. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν Ψοφεῖ δὲ ὁ ἐνδθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401, κόψα τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, *pulsabis ianuam.* REITZ.

ead. l. 16. Ἀμα) Μὲν hic male esse in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἅμα cum cert, habet, aequae ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους). Vide ineptias interpretum, haec verba, Ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρὸς ἐδόκον, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verre: Turbabat enim eas nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetriticum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Eis ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Adde hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶσιν ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὰ κατωπτρὸν ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πῶθεν &c.) Homer. Odyss. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δαῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀπαθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένος) Ἐμβρόντηται, καὶ ἐμβρονημένους, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut iectu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ἂ ἐξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum iectu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus iectus Vi-vit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ, usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὀτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Τυῶν) Λεγεήμων narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ναὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεῖδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Confule de hisce Meurf. Athen. Art. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Persée inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔχων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphro. I, Epist. 1 f. ἀπνευγκάμεθα γαμπηταῖς καὶ παιδίσις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Nofter Tox. c. 45, δὲ μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίξεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exfulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλοκει-

πλῆ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἢν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elfner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεστὰ δὲ Διδος) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγὰμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβειδίων) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβιδίων invenias. Sed Ἀνουβειδίων etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elfner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianeus non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Et si ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam consedisset, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι δια

τὰ Ὀλύμπιζ. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτ' ἔστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἔστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiaft. ad hunc verf. Equit. clarius exponit eadem ellipfi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλιζ nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κ' ἄρα γ' ἀναδ' ἴσαι βούλομαι εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθ' τοιαύτ' ἀπαγγείλοντα, ibique ἀναδ' ἴσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαύτα εὐαγγέλια connectendum recte moner Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. II. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡσπερ ὁ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil discernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Aug. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐμύδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δ' εἰ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δ' εἰ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἀττιν scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Έκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δ' ἢ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρῖα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas ple- xas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse mo- net etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum alio- rum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut ac- ceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos ci- ves μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19.* Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum steri- libus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisici interpre- tes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti, sive myrta.* Augustini fructibus, qui- bus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vesce- batur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerum- que exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus do- cet, Hecatae μαῖνιδας solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡράμει) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὁμηρὸς πρὸς λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεα- μένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspi- catus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si men- sura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Το σὺν intelligendum. GUYET. Re-
cte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide
saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς
τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.*
Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curas-
sem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰ-
δῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissi-
ma ellipsi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non
omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem
tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden
unam tantum cantasse narratur. Si vero Hesiodi carmina in
Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio,
construendo ἦσαν τὸν πρῶτον τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς
Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰεῖδεν τινος probum esset per se,
minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis
ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi
portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογο-
νίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod He-
siodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Ve-
rum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum com-
plectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* di-
catur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommo-
data. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνας) Alias μυρρίνην est *Myrtus* ar-
bor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρρίνην dicitur Ael.
V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν
hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut rever-
tat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus,
Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso
cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ
Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7
tamen ὁ Πινδάρους φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare
quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo
corrigere ἔχει pro εἶχει idque per se etiam metrum exigit. LENS.

ead. l. 4. ἔχε) Recte emendarunt *B. 2. & Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Iensf. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων.* Quare Parisinae lectio- nem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτάσιον &c.) *Iliad. Σ, 104.* SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ λαβυρίνθος ἐπὶ κλην.* BOURD.

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ εαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vet. GUYET. Deest εαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur εαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορίσαντες, ibique L. Bos. Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissem addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἐσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c.* Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad εαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra T. I vidimus. Aut prae- terit. aēt. passive accipitur, quorum quaedam Iensf. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum observavi; quare εαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis aridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, &c.* centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγικοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3.* SOLAN.

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui futurorum nummorum (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ἰβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Bas*. Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbaturum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GERN.

ead. l. 8. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. Λοιδоруῖσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορία iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδоруῖσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epiſt. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium verò cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμὸι λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοραυσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — δὲ Χρύση ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum imprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
ξονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Asin. c. 16 m. ibique
notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
familiarē est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam
eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκκλειοπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλίστατα) Etsi Par. quoque habe-
ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantē,
qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in I. emendarat.
Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
seipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
lio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Taci-
tum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamān-
tes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ Διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses
addat, nescio. SOLAN. Frustra quaevisi in historia temporum
Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio
quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
L. 40, p. 144 B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias pu-
tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
ceteroquin illam notionem Ἱερομηνίας, quae ad omne genus
feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56; item-
que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶαν iustitiam vertere, quam indu-

tias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciiis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσις. Adderem Alciphr. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέσιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1 & 2.* Ζηὺς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβεῖν) Senarii duo e quopiam poëta Comico defumti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειεν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim caecum appellant Cuman. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 *Ver. Hist.* c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) *Iliad.* Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) *Paroemia.* BOURD. MS. pro οὐδ' ἐὶσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδ' ἐὶσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαίνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. *Pnt. c. 11.* Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπὶ) Illud ἀσπία natum suspicetur quis a repeti-

to ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρί amississe α praedicabit; quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρί praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus fileat. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπὸλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαυτεῖν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo; cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. tr. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ξάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισαμένη) Sic etiam Fl. cum cert. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σεῖομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ δῆατρον δὲ ἐσεῖετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσεῖετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. potiorum. Esti ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wess. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔχοντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Ion. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Ion. Conf. c. 14. Forlan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyerus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὁρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta defuncti sic videntur corrigendi: Ὁρῇ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπίδης ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργούντας) Fortassis scripserat φυσοῦργ—; quod quia novum est, malim φουσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἦ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, five Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.
ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἂ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim α διαίρω & ἐπαίρω, prius vero α διαίρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακύνωσιν) Non tam stuporis hic notionem fuisse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiasies ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκο- νομησάμενος καὶ διατάξας πέπαιμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντί- δων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, seu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφα- λαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluviās, grandīnes, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olymptade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυσταὶ εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχει νηδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθῶν. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

C c

ead. l. 11. Ἀκαλλίεργα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & TOX. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituiimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elfner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Διὶ γατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator univerforum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Διὶ γατερ) I. e. Δίκη. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνάς θεάς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνάς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyonijs, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνάς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμόν. GUYET. Confule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meursi. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De sortitione iudicum per multa Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent prae cordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificariſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificariſſe, & quod reſpondeat, Minervae non ſacrificariſſe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum optimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificariſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod aſſirmiſſanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. éλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos infectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ Ἰλας) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Reliquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Per. 517. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν eſt in I. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυντοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Μί. περινοστούσιν. Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant. GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil mutō. SOLAN. Περινοστούσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστέιν ἑᾶ. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστέιν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίαμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ἱμνητὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. verf. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupē confide, Pnyctem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campum.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula propofita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθισο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κεραιφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύμγυα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύρεα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrafi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαράναδε) Curavi, ut adverbii more ederet, ut S. exhibebat, veluti οἰκάδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam monent Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linxeis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὴν τείχος· οὐ καὶ θασάμενοι τινὲς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς σινδῶνας, ἃς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelastorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex seqq. ubi rur-

fus his, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσσεισι coniungi potest: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristae. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyf. εἰς γειτόνων. At vel in Alciph. & Arist. ἐν mallem, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, quae diu DOMI est asservata. REITZ.

cad. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. FL. EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. L. 5. Τράγον ἐνορχιν δύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ δύομέν γε αὐτῷ ἐνορχιν τραγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἔγοντες. REITZ.

cad. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ χένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

cad. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In Par. ed. haec marginalis glossa addebarur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

cad. l. 14. Αὐλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκαπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενοι recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθίπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπθουσ μὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιστολαῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιστολαῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ἀστολαῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπθους) Ὅπθος. GUYET. Non credo. Nam ἀστολαῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀστολαῖ ἢ ὑπὸ θεοῖς καὶ νη οὐσα. REITZ.

ibid. Περιστολαῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διαστολαῖ, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil mutato. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ἀστολαῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupescere. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένους legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὲν ὑποστειλόμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in A& Apost. XX,

20, ὡς οὐδ' ἐν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elfenium similia ex Ilocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, afferentem. Adde Nostrum supra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. assertur. Ad prius stabilendum etiam addi posset Hermot. cap. 28 f. ἀναβάττα ἐπὶ σκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod posterius testimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Basf. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁμισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5, τριωβόλιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *susfero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *dentam* vocant. Sic & patroni caufarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβράγηναι ἔτοιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia *disrupti parati sunt*. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit. & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplam, ex Aristophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡ τὴν ἤχῃ εἰῶθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his construtio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco faucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter distantes & scribentes iotacistas corrupta sint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλις ἔχει μοι — ἀκούσσι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. *καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθῶ, difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, & intellexo εἰμι) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαιῶς ἔχει οἱς ἥκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ κατὰσπῆναι*. GESN. *ἔμοιγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciphr. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντα με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesperae circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δὲ δράσομεν) Attici vulgo *οἷσθ' ὅ, τι δράσῃσιν*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρώμεν) De causis sorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμένοι) *Ἐπηγγέμεναι* notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. *τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα*. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφεῖσα*. Ἀνδραποδισμοῦ, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cert. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasmi. ac Gesn. *dedere, pro Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, *ὑπὲρ* τινὸς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur*. Et c,

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἑρεῖν, *PRO viris honestis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δέδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμού) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοιὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδοῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione Stoaе potius nomen retinerem, quod Protopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *foculus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περί Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκης τῷ Διογένει γραφέισα, sive, κατὰ τοῦ Διογένη, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσάμοιβος, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρονος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) Antiquiores illas, inquit interpres, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur. Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delebat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. five Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύσσαι ἐγκλημάτων Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντες δὲ τοῦ πολέμου, postea bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) An τῇ δέήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεὶ τούτῳ, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δέησι fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem; quibus Iustiniae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ καλὸν εἶδεναι) Sic Mf. verumtamen forte fecerem. Editti, πλὴν ἀπακλήρου. GRAEV.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum iubet S. Petrus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut ἀποκλήρον ἕνδεκα τοσοῦτους ἑκατέρω των δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχυσι) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in *FL* & *P*. Sed *I*. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔστηκα) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. *A. 1 W.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) *P. L.* & edd. omnes, exceptis *FL* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβέλησεν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Ex nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβέλησεν ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέδῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic *P.* etiam, recte. Impressi omnes ἐβέλησεν γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc sunt aquae (scil. clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc sunt oratio. In Paris. id quod nunc dicimur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franceq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύετε. Ubi lac. Elsnar. bene monet, σὺ.

ρουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ων) Melius ita vulgo, quam quod Fl. 8. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paft. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς φθίν. Herodian. II, 1, 2, δυνεὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐσθαι εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτω ἔσθαι ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηθησιμένους) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impres- sis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Corr. ad Sallust. Iug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, *ad se*, sive *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inferui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνὸς) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ βευσάτω) Verteбatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. L. BOS.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Mf. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN. *Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ*) Meminit & Orig. c. Celf. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse *ἑταίρους* & *ὁμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ *συγχεῖν* cum casu secundo nunquam constituitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διάκειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habebas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac *πρὸς* cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρομένη*. Tim. § 9 f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, *πρὸς* cum genit. pro *ὑπὲρ*. Item § 15, *ὡς μὴ ὀφθεῖν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι πρὸς τινά* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, *εἰ ἄνθρωποι εὖ*

γνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sit*, & , ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὴ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θρηνητικὴ — ἡ δὲ χρεῖσθαι πρὸς τὰ θνητὰ, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάβητε, ὃν τρόπον διακείται πρὸς ἐμοῦ: quae verba, re denuo perpenſa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *uii discas, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrariis; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decreſcat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert; ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν εἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequè ac Alciphr. Et Liban. Soph. Ep. 13, *χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν*. Item Homer. Iliad. E, 235, — *ὄγῳ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα*. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Erfi plural. *μέλλετε* sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione *ἄγετε*. Nam *ἄγε* sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic *φέρει* apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leustr. I, *φέρει δὲ πρὸς Δίδος, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς*. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte *ἄλλοις* Fl. nam & sic c. seq. *δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ*. Item cap. 24, *δικάζεται μοι*. Et licet accusativus *δίκην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyerus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate assecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrium B. πρ. c. 20, Ἐρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἑρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferencia* ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. *ὕμῶν*. SOLAN. Ἵμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, caprata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥστε τις ἀδελφόν. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod; etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeco reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) Ἀν τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι *quamquam*, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτὴς, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicunt, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδύντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Μὴ ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδύντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδύντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholiasten ἡμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit,

Lucian. Vol. VII.

Dd

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat; tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgata retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ειπρισθέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogationibus, & quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μηδὲν ὤν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφισασθε ἥδη τὰ εὐορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μελέαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Est! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & seqq. Ἡελίος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσσι. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥελιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἢν φησι κεφαλαίον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγχύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugae ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mf. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgatam non damnam, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud *παραγίγνεσθαι* cum Guyeto eicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exfulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίδας) Angl. ἀποκρίδας. BOURD. Διακρίδας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίδας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήδας arbitror; certe in A. ἀποκρίδας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδέϊαν — ἡδονὴν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Erymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quī negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρὸς* & *μοχθηρὸς*, item *πανούργος*, *ραδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Francia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster πόνος de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiantum, usque ad εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόνον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Ps. 78. l. 1. Ὡς περ ἐκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi. φεύγοντα: sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἰκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* vertetat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάραιδεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόρους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μὲν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rursus sine μ. At ἀντιπιπλάμεν Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρυσ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex II. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χεῖρας) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοις) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ καὶ οἷσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γλωσσ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτων, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικὰ. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porricus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua onni? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare poteſt, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praefendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia ſic ſolet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Verſus ſenarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαſτικὸν, quod ſequitur, glosſema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαſτικὸν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12, ὁ μισθὸς, τριώβολον ἐκάſτης δίκης, ibique notam Gefneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαſτικὸν glosſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα: non tamen aſſentior, tam quia Scholiaſtes δικαſτικὸν iam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominaffe triobolum, ſed δικαſτικὸν illud ſubieciffe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per iocum dicit, grande illud ſcilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemiſſiſſet, dicens, gravis illa merces triobolus: verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαſτικὸν & ἀδικαςτος, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάſετε) Sicuti conieceram legendum, habet Oκ. non δικάſατε, quod in impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δραſμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit *Philo iudicium cogniti & incogniti*. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ; causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαρῶν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium*. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λαγογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρῶν) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρῶτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insinularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras perat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐταπράσματος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Esti τὸ μετράκιον neutro genere est usitarum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὅντα cum cett. habet, cum δὲ deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. *Mea Glycerium*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεσυκῶτα) Th. Mag. v. *ἐνδεσυκῶς* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. *ἐπεὶ*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμ.* recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoris cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistent viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam coniecere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sunt, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippiā 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψα*. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiāe contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιστέλλουσα) *Complectens*. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἴόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per *ω* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur *κόλπος Ἴόνιος* apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed *Ἴώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς* secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide *Ἀπ. μισθ. c. ult.* ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) *Μεγα φρονεῖν* in vitiiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, *Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.* Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, *μὴ τὰ ὑψηλά φρονοῦντες.* Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque *μέγα φρονήσας* hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονέω* aequè in vitiiis ponatur, ac *μέγα φρονῶ*, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, *εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἐθνη φιλότιμος.*) Quin & *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία.* In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι*, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum *μέγα φρονοῦμεν* diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. *Οὐλόυσθε — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες*, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) *Με. αὐτὸς δέ.* GRAEV. *Αὐτὸς* O. & P. etiam. In impr. *αὐτόν*. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας νῆδον) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A, B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κομικὰ) In impress. omnibus *κομματικὰ* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κομικὰ* exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum cenſeo, niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, διſύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διſύλλαβα argumento eſt, & hic κομματικά rectius eſſe, quam κομικά, & mox ſequens συλλαβίζων declarat διſύλλαβα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaestiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & arguendi conſuetudinem. Adde, quod me humaniſſime monuit I. I. Weſtenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS eſt, & quaſi per ſententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem ſemper admono leſtorem, ut non ſuperſtitioſis acquieſcat interpretationibus, & quae commatice pro ſingentium dicuntur arbitrio, ſed conſideret priora, media & ſequentia, & neſcit ſibi univerſa, quae ſcripta ſunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς ſυνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faiſant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπιſείσαι) Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. Plin. Sec. V. . . . — *quid quiſque ſentiat, perſpicis ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio* . . . VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi*. Vide Caſaub. ad Th. 116, & nos ad Σκν. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὀρων) Ἀν ἐντὸς τῶν ὀτρυν; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas*. I. e. pollice auri inſerto manum agitare. GUYET. Facilius eſt aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Verſus Perſii a Guyeto adductus, eſt 59, Sat. I; ibique ſannas & exſibilatiſſimi geſtus deſcribit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae*. Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contentus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιοῦτων ἡράσθη ὁ γυναιὼς, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus oratori exſpectandos, dum a Rhetorica auſugit, eum non amplius caprare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque compoſitiones. At obſtat tum μακρὰ ἐπινεύσαι: ideoque μικρὰ iam ex Fl. neceſſario foret legendum. Sed confer e. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam ſibi perſonam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio ac santhae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινύσσει recipio : nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3 : ἀποπέμψας δαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμπέμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντιον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόλειψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit : sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem paruisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισομένην δὲ οὐδ' ἐμὲ περιέβεται καὶ σὲ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστάτας. Ubi al. συγγραφ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν αὐτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverse αὐτὸν dedisse, & ex *Ald.* αὐτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam αὐτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡστ' οὐ Κρέοντες προστάτου γεγράφομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπιγράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendū genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφειν Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. l. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti; patronamque suam profitentur. GESN. in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeicist. cap. 10, & Elsner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vacula μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνων, ait, μὴ λέγε, ὥς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον· ἀγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκίας ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἀγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνων οἰκίδιον habuimus ramen Afri. c. 2 f. & alibi, consentientibus vet. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

428 ANNOTATIONES

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ:
ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus.
Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haftenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανίδης) Demosthenes. V. Πητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπογραμφομένην) Ὑπογράφειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὸν ὀφθαλμὸν ὑπογεγραμμένην. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφεῖ καὶ χροῦματος ἐντρίψει, αὐτὸν δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσέτετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβειν, ὡς εὐχρωότεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciusscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Δίκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλογῷ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἥρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes*. Quae Luciani esse nemo infirmabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπαυ(ιαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς —. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *causas* Ciceronis tempore, *controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius in initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω πον &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in *Nebul. v. 225*, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μεταωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πτ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem *Hag.* editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. *supr.* Demon. c. 62, ubi Σακράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl. Ἀριστοφάνη* revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππον τινα) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαβραῖον) Invehitur in malevolos *sublesta* lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. *περὶ εἰρωνείας.* Pifid. Cosmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶρεν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mff P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Geinerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspecu videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis *A. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αἰῶλου, immaterialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγρὴς, sed ἀμερίστος καὶ αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quam paulo post τὴν θάτερον φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. interpretatiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγες, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiamus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδῶν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντί, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῖν ποδῶν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλήμηνον οὗτος φέρει, καὶ μὴ παῦσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλήμηνον οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετραπλημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετραπλήμηνον) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis Basf. est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Ταρент, ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum Ἐλ. δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τὴν τῆς τέχνης παράδοξον) Τὴν τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

*ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γὰρ εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἥδη ἀφίσι. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio traçet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχειρε τῷ Δίῳ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαιοδε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαιοδε ἂν, *tem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.*

Lucian. Vol. VII.

E e

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obfopoeus, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo allussisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσασθε* sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, *γνωρίσασθε*. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, *τιμήσετε*, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσασθε ἄν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producimus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγεσθαι & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxim editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciano hoc aequae ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσασθε ἄν* suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaft. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Iens. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προϊσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab εἶσται, εἰστὲς, *missile*? Placer. Τοῦ εἶω, ἵημι triplex videtur: εἶω, εἶω, οἶω. Ab εἶω, εἶωκα, εἶωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίονι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perlecta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male veritas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio*, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus iungit, omisissis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπεῖ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, siue paratus sis, siue minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδέν rescribenti, quia vix aliter solet Noſter: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, alii-que οὐθεὶς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auctr. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11 post med. ἀτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος. c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδ' ἐ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rursus L. 2, c. 3, & μηδέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δ' ἔ γε οὐδέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in Analys. quoque saepe

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia inter οὐδέν & οὐθεν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich. quos vide, Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollum ad Long. Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδεις rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐδεις καλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐδεις ἐστιν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittaire. de Dial. p. 2, οὐδεις elegantius esse, quam οὐδεις. Unum οὐδεις affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoefschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδέν διοίσει) Ira hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl. ed. & P.* nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδέν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἶποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, *quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.*

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: Τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγραμμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex *ed. Flor.* partim ex Mss. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex*

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσυνγυμναστοὶ καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεις) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεις ē — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεις vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 3 17. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admissi pro *praeeptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nub. s. p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ ποτηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coëla fidelia limo.* Et rursus in Sat. V: — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistae testoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult *σαθρὸν*. BOURD. *Σαθρὸν*) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, *σαθρὸν* legis pro *σαπρὸν*. Locus est Platonis huic simillimus in Theact. p. 83 B. *σκεπτόν — διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σαθρὸν φέγγεται.* SOLAN. Cum *σαθρὸν* sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse *σαθρὸν*. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος *σαθρὸν, pars afflicta* &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic *ἐπέχειν*, cum *σαπρὸν* significatione in tantum conveniat, ut quae sunt *σαθρὰ*, etiam *σαπρὰ* dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL *ἐκ καταλήψεως*. P. etiam *ἐγκ.* —. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοῖν) Sic S. & A. quibuscum consentit Ms. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοῖσι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo menfor & menfarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγιγνώσκειν) Ἡπερ εἰ. D. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδηλοῦς) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci *κίβδηλον* vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, *παρὰ τὸ κείθεν τὸ δῆλον*, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ. Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam securus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitus Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *l.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quosque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδράπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ αὐτοῦ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκεῖνος, ὅσπερ σ' ὠφελεῖν παρὼν, *senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεσκηκότες, ἢ κίστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδιά, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δὲ κιβδηλος ἦ, Τεμμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. *l. 2.* Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατοι λόγοι — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τῶνδε λόγων. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiferim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tueretur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) *Ἀν διὰ παντὸς*, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si *παντὸς* cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro *παντὸς ἀνθρώπου*. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At *παντὸς μάλλον* neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδευοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

cad. l. 11. *Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. 1 W.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ὅν τῷ βίῳ, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὰ τεχνοειδῆς, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδῆς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ατεχνία. GESN.

cad. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἐαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translatinum est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἐαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delerat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἐαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id assertum vid. ad Asin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. perf. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιῶσι, quem cum aliis simil. affert Maith. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθύνουσι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων ἤ. Vide ad cap. 3. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων.) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odys. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδῶν ἤμνοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ ταῖνον ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μεμνημένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον εἶμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odys. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι; prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῇ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει, GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophe scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per *tmefin* pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssaeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄσται. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦσα τὸ γάλα (male πηγῦσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλχίδα εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *senium cum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet *tmefin* esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοί) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἔγὰρ οἶδν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: *fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-*

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Ob-sopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intel-ligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἰπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει re-cte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Li-ban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὥς ἀκούσει quod vertitur, quorum orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi mo-do legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. po-sterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniun-tur; (quamquam inverse ἀχλόντος edi sit passus, ut ibi vidi-mus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciph. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic inter-pres. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omni-no respicere Odys. N, 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducitur vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχοδίνῃ Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adverfetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forfan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχρὰ κεντημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μὴδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μὴδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἥ μὴ) Td si hic deesse videtur. GUYET. Et B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἥ. In reliquis deest si. Alaudit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τούτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpret. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte iussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt iussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpret: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μένος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto de nuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντρίβησεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, assert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B. 2.* pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienſ. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervafſem, ſi tanti eſſet. Sed contentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequae bono, aequae teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχεſθαι, quando οἶκος intelligitur, amat ſine articulo poni, ut Ariſtoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & ſimil. quae cum praepoſ. ἐς iuncta, ipſe attulit Ienſius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. ſub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλῇ) Conſulto mutavit textum Heſiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* ed. & *S. αὐτοὺς*, in reliquis αὐτῷ. SOLAN. Πολλῇ — αὐτῷ) Notarat Solanus noſter ſolam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias ſic habere vidi, ideoque in variantt. diſtinxī; ſed melioribus parui. Interim & πολλῇ male forſan ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa eſt via*, ad quod *Fl.* aliaeque conſam videntur dediffe, comma poſt γὰρ omittentes. At cum οἶμος maſculinum ſit, πολλῇ, (ſi proba eſt lectio, & non πολλὰς poëticae pro πολλὺς, reſcribendum) forſan ad τέχνην referendum. Heſiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ἔρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etſi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum iſthoc ipſum voluit Geſnerus aequae ac prior. interpret. & ὁδὸς poſt πολλῇ intellexere, ellipſi ſatis per ſe uſitata, qua tamen carere poſſemus, ſi adiectiv. ad ſequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem ſignificans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος eſſet tanta, ut prius *itineris ſpatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantiffimam agnoſcerem hic ellipſin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam ſi πολλοὶ legas, ſcil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; ſed hoc ipſum ſeſellit ſcribas, qui πολλοὶ cum dediffent, etiam αὐτοὺς reſingere debuer. At falſa tum prodit ſententia. REITZ. Quid ſi πολλῇ refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phraſin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύσει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruerunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo poſt iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obſop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad ſenſum: ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque ſcribendum, ὃ δὲ παράσιτος εὐδὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι ἐστὶν τὸ ἀρξασθαι, vel τὸ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto ſapientius a Iudaeis & Christianis, ſeu potius a Deo ipſo, ſeriae ſanctae & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti, primus erant & ſeptimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad ſynchysin accedit haec conſtructio, ita inſtituenda: εὐφραίνόμενοι πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουſας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abſimilis verborum traiectione eſt ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσίῃ ῥεῖν τέκεν. Long. Paſt. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἓνα τὸν κάλλιſτον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, ſi non iisdem plane, aliis tamen ſυγχύσει vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgerſ. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Leſt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, ſed αὐτὴ legendum; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem, inquit, artes ſine instrumentis neſtquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, fidicinem agat ſine lyra, equitet ſine equo.* Haec vero (Paraſitica) ita bona eſt, nec artifice moleſta, ut quis nihil aliud habens, ea ipſa pro instrumento uti poſſit. Ita quoque cap. 21 pr. ſcribendum, αἱ μὲν ἅλλαι τέχναι, δοκούſι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν αὐτὴ δὲ οὐδὲ μὲν ἐτέρας non, ut vulgo, αὐτὴ. IENS. Αὐτὴ) Ienſi emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σακράτην, καὶ αὐτὴ quare nullus dubitavi, monentibus Ienſio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero* nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translaturum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνθρώπα) Ante B. omnes edd. ἀνθρώπα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, & διὰ γενναιότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, & διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnibus quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-
Lucian. Vol. VII. F f

nionem coniecturamque superfit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore verba est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Polirianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἀκρὰ τῇ ῥινί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιόσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficitis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πλατ.

ῥηστικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricē, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτίος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Afin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregationi non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impediti-
or constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιόσας.
Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτίος
ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιόσας τὰς ἄλλας τέχνας,
εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιόσας) Quamquam earum
ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet;
hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίως ἐστὶ &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίως ἐστὶ pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τis συγγνώμης ἀξίως ἐστὶν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἀξίως ἐστὶ, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαῖαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργῶν.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ αὐτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonantē prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαῖαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινός) Καί τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγρὰ πάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gefnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧς ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δὲ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illuc indicata huic non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἢ δ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραι — ἐξήλασαν (κολοιδὴν) παίουσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανηκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήσκειν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus *eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰ-πως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*. ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπως. REITZ.

ead. l. 9. Ἠὐδοκιμηκεῖν) Sic omnino scribendam, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηκεῖν) Admississem augmentum ἠὐδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermannii Manibus δοκησίσσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vert. edd. habeamus, (quod similiter in ἠὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed fufpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaffe tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eft, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipfe Parafiticae, & Parafitis credo, operam dediffe infimulatus eft. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στήλῃ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicæ præcipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἀξίος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκραμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγωγὴν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγυπτῷ βασιλέας βιβλιοθήκας σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiæ sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἥστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) For-
tean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Nisi
F f 4

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, five ὥσπερ ἐστίν, five, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Par. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Par. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἢ μὴ ἕτερον ἐσπείρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ δὴ λυγρὸν ἀπὸ χροῖας Κύκνον ἔγγα. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δέῃ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, *quod si quis coactus id suscepit, hunc deserti acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρατάξατο. *Si quis vero in acie cogetur flare.* Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρατάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. W.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον λέγει δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. aliiq; passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) *Fl. ὡς — καὶ ταῦτα.* Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεθρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνδρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Έρυττ. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκυθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic (supra Asin. c. 37, αὐλητῆς ὄμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμεῖς δὲ ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quatenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἤριστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contententi, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρῃσιν ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῇνι γὰρ φοιτῇ, τῇνι δὲ οἱ ἄδῃ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἤριστῆθευσαν ἀμφοτέρω. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. *Basf.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum fervari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem, Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

cad. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

cad. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδίδκει μετὰ μειρακυλλίων καθισζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ὁρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὁρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. 2: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐφει' ἐκ χόρης ὄθι ἢ ὁρίζε γυναικί: quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεός τ' ἑαρίζετον ἀλλήλοισιν. *Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se.* Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἱμερὸς, ἐν δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. *Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiæ Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμέται, οἷονεὶ ὁμοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῆναι γάμω καὶ συνημερόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὁραίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gessnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *Jati.* Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. *Ik.* (pag. 330 A. 344 AB.) & *Hp. μ.* (pag. 719 A.) & Nost. *Orx.* c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis; non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per lovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi.* Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa *sicut tibi*, sequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quaeſo quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utiq̃ue in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; malletamen hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam comorientati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδείς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδείς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδείς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκοός. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὡσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optima edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θανμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένηα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλέον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, atq; enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δε' ὕλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur δῖου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἀγρον) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτὸς φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινίῳ) Locus Homeri, unde hoc conii-
ciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt-
ur etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὲς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τί-
τας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἐκτορ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπί-
πτω cum accusativo construatur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτορ προσπίπτων καὶ ἰκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. Ibid. 737, — πό-
τεμα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἥ κῦμα λιταῖς ὡς ἰκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἔμδν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. elipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicum fuisse probat, non amasium; qua de re ad Ep. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἔνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῃ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non Σεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. II. N, 246, Σεράπων audit; & 295, τοῦ ἀτάλαντος Ἀρπὶ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὺς ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγχοὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντοι Ἀρπὶ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statu reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20: Nobiles autem erant statucae. Rogante quodam, quodnam es-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141, l. 3. Ἀφείλτο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum veli *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔσθικε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσὸν σε στήσασμαι Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ῥῆϊοι; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάζει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάζει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censei? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipias.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάζειν, ait se epulis exciperetur. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri II, T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ γυμνῶν Ἀχαιεὺς Σίτευ καὶ οἶνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἄλλη. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρότερον ἡμᾶς ἐς ἥλιον καταδύντα Ἄλκιμος οὔτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. Sed vesi iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Naque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, βίβιον τινὰ ἡσθιον ἄρτεν, καὶ ἀκρατον αἶνον ἔπιον, ὥς θερμοὶ ὄσι, καὶ μὴ δισιγασθῶν, δ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo mane, parum panis comedeabant, & meracum bibeabant, quo calidi

Lucian. Vol. VII.

Gg

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS: ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἰστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.* PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularem coniunctio, quasi tu dicas, *non est aliter; sed.* Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus καὶ ἂν εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundem sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. "Ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φασιν) Glossiema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego καὶ ἂν εὐθὺς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum absuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὅσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audienti fiat, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exsituram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alcipher. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38: ἢ τὰ χα ἂν καὶ ἐπίσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Favet huic coniecturae lectio luntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum ita paraſitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non videntur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἰονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὐροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τοῦτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περι) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, εὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δόροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περι) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecurus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſusque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρεῖσθαι

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. Alciph. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinoꝝ genti imperium & dominium vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Parasf. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de hisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδίοντας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδίοντες legeret, quod qui cum proxime nexis προΐοντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τινη) *Τινα* adscripsi. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τινη* pro *ὑπὸ τινος*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρείᾳ.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κεκήρυκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποισεται) *Lege ἐποισεται.* SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* f. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθιήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσαντερικὰ πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπὶ σχιέειντων.* GESN.

ibid. φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινύω ignoro, & nil solemnus hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam anulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δρυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δρυφορέμα, de satellitio tragico, supra Icarom. e. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium oculum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίτη pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpret hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παραλοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρά in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter meram iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἑλαιο) Ven. utraque ἀν' ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκεις) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. haber, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰπάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δέ μεθενὶ ἄλλω παραδούναι — — τὸ ἔμδον κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δ' ἐ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plur. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasis* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittaire. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὗς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὃ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλους. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νῦν ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὲν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ex abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλευσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένους ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν παδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN,

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγγέλους) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγγέλεις, non ἐγγέλους. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Ms. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & *flavefcit harphe*. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταραττούσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρύγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercerentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragodicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, & — spargunt*; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiectivo accipiat, & *lubricum, lubricitatem* significet; ita compositum

ἐὺόλιστος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὅλιστον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὅλιστος, πτῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὅλιστος, — ὁ ὅλος καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscriptit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅμῳ ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσαμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ἡ me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciph. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Auxilium) Lyceum, Gymnasium, de quo con-
sule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, προ τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
 μένον τόξον ἔχοντας. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. *supra* Afin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνυσον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — Ἀνακκλᾶν hic non est, quod Vossius & Portius putarunt, frangere, verum fursum attollendo convellere & educere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακκλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt, & avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3, ὡς ἀνακκλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένᾳ πρὸς δέαν τῶν κυκλῶ συναϊωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακκλάσει ἐπτρυγμένα γραμματεῖα tabellae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακκλωμένη de falsatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus tamen reddidit *frangenti*.) Ita ἐπικκλωμένον inflexum signif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *fursum stellere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *stellere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακκλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista fursum averfione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

cad. l. 7. *ἔκτιστο*) Nihil mutare *Fl.* appinxerat Solan. An ergo *ἔκτιστο* quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

cad. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rher. 1, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πύρρον δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἄσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad Διμῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenseret, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & ad Nemeorum exemplum ex arpio factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαῦρῶσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & apud Max. Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhæus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας φίλον ἐστὶν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεταί στεφανος, καὶ τὸν δᾶλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: *δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄλλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο* — *δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπὸλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχευεν ἡ φήμη*. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpserit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam mukum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo: Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μήλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μήλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μήλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μήλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μήλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μήλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων*. Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaeis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaeicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἱερὰ ἔλαια, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορίαε ἔλαιαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. Ex τῆς μορίας) Hesych. Μορίαε, ἔλαιαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum imprefsis aliter, nempe ἀγχαμένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θσιμάτιον) M. & Fl. *Θσιμάτια*. Fortasse *Θσιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserit apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῦσος τῶν λιπαράων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. *dimensione μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μεδέτω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκνεῖν) Ita M. & ed. FL. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefereantis vulgata potiore arbitror, quia auditu tantum ait sibi nōrum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τῆς potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τί) L. τῆ, quamvis M. etiam agnoscat τί. Idem Anonymum coniecisse video, qui τῆ margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπῳται — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπῳται aequae cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθης. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 ἔ. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaff. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μὲν. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπρίαναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπρίαναι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quā Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Et si μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunget. Immo vel simplex μὴ & ὡς μὴ subiunget. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὡς μὴ περιπλέκης &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μάλλον, quod ipsum saepe demonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt; a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκούν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paras. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπώνυμους) Hefych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἦσαν, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessell. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuæ in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππευ. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatio quidem in ἀποδοσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἐν ἐρέφῃς, μάλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἐξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oix. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἕκαστος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διόκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elln. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε Διόκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποισιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίονα παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῦντο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῦντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπταιτο legendum, praecessit enim ἐστὶ. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο. & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερῆια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ῥφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἀφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quod vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. A. ciph. I, 29, pag. 120, βουλούμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afferro, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἱρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἱρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur meâ operâ. Sic & βυθίζεσθαι ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνεται) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsân etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulæ quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur εἶθι διεφέροντο, καὶ — ὑπῆκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονώτερα

γίγνεται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακομοῖτο scriberem, quia γίγνεται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρῆσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessl. ad L. I. c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Afin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristæn. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπαγάγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, αὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria confectati sunt, ut admonet interpres Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndum ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ev. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμavτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paral. c. 8, & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἑμavτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Afin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προβήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχρηότα παμμέγεδες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. ῥήσις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνοιτο*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*, SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante *οὐκ*, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *εἶσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergh. ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad αὐτονοῦ-
τερα γίγνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἄργον) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Mui. Ἔγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in Iuni. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἑρρῶντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέοντες ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. II, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paft. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere fineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἵναί de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cert. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione Iunt. servandam existimaui: nam etsi εὐψυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὴν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διαλεῖν περὶ Σαλμωνίδως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περί συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεῖντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν anti-que posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, οὔν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἀλτήρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτήρες usum illum praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquiritantes. Hos aliquamdiu quae vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum reiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκούν) Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad II. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum respicit II. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πέρρῳ) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναρρίπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὄλισσον) V. c. 2, & scribe τὸ ὄλισσον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαµβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχρὴ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσσι τοὺς ἰδρωτάς. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσµάµενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµαίµενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναις necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναις legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτηµένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτηµένῃ, equitatus exercitatisissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiam condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδατὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκρατηµένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτοῖς αὐτὸς ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. Ἔστι — ὁπότεν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξετε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrari confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppediabant Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον. similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ ἐφ' ἑρεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παραζῶσαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; veniunt enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φεῖδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμειεύμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessel. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam fabula Aesopi erit, quam ille finxit, scripsit. Fabula de Aesopo autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, Aesopus ludens. Sed fabula vulpis, hydrae &c. idem quod de vulpe, de hydra; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ἀρχίσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam de Oedipode, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ρίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab alius actu radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι: SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμᾶντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάζεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceres, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epiictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρυόνων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis facitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδὲ προαπαγορεύουσιν) Recte Mf. μηδ' ἀπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνῶθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema viderur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrum Διμῶν. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγούμενους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plur. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι βρομέμενα) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι βρόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, hostibus imminuentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessell. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, stauentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δὲ pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Re. & Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Lucianoi Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁπλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui *supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius *ἐλεβορίζω* Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; *ἐλεβόρου* autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hëmsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρσχομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρσχύμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorum quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εὐκαις — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non murassem; neque credo structuram ἀρσχύμενος εὐκαις vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Paft. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔρχεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάσιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel de-
cies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* αταράττω, vel αταρτρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Ekhner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris; & Laët. I, 14. SOLAN.*

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ est sine iora subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακίδα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermor. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωκυτοί) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Stryge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόσκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse Iovis filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis,* nec *Aeacum & Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos & Rhadamanthus* ex *Europa,* uterque *Cretensis,* hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum cultos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρέδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurf. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *τίστω* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, Ὀνόμασται Florentina recte, &, ὃ in contextu deleto, ὃ reposituerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκηστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. *Paraf.* c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. *Alciph.* III, p. 372, ἔμοι δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γράβειν — καταγοητεύει. Et sic *Plut.* *Themist.* pag. m. 113 *F.* *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρινύες) Male vertunt Ἐρινύες, ποιναὶ, *Furiae, poenae*. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum, Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἐνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra *Philosf.* c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκτέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐστέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Herimor. c. 79 f. *ἐς ὅλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* & *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, *ἐκλειοιτὸς ἐκ τοῦ βίου*. Gall. 31, *ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων*. Quom. Hist. cap. 4 m. *πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα*. Thucyd. VII, 51, *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, & c. 50 pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης*. Long. Pañ. III, 117, *εἰς κόλπον εἰσήλασαν*. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίόμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat*. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis*. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τῷ μέσου βίου) *Mediocris*. GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neuris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγίζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem*. Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, utrum admittatur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμίον pro *navulo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμεία. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forfan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνούντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epiet. Sent. 24, ἐπὶ πλατείᾳς κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et καλινδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἰποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἷχῃ μοι) Verbum istud in recenri luētū usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἴηκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatiorem orthographiam εἴηκα invenirem, in *I.* εἴηκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspire vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium inveni-
nerim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόη) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν rescribi volebar. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄνθρωπον. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo eveniret. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὐρήται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαῖζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαῖζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ τί) Sequor Venetas, ἥ τί numquid, pro ἥ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ δὲ τί) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἥ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἥ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἥ etiam habebat, ἥ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic *Ph.* c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est, SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22, & quae Hemst. habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐπεπερίτῳ βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Sorian. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψᾶν, πεινᾶν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψᾶν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψᾶν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ αἰ. Scripsissem διψᾶν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψῃ. Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψῃ, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν dislorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψῃ) Ἀν παρατρέψῃ; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκὸς παρατριψάριον. Παρατρέψῃ σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψῃ, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψῃ, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρέψῃ, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Ακέρυον autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, soliras apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pervinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum porumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tora detruunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Nep. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψαι facilius concoquo, quam παρατρέψαι. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius litterulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fusc, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτῃ διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐκ ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in *superposito monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod litterarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. *δενσόμεθα*. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος) Accensus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος προπαροxytonos dedisset: de augmento omit- tendo hic non cogitandum, quod etiam *κακοφωνίαν* pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde-
retur. GUYET:

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστελλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνεληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducī, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνεληχότα συμφορὰς*; Peius id in ed. *Amst.* ubi *συρειληχότα*. *Συνεληχότα* est ab *συνελαγχάνω*, si-
ve *συλλάγω*. Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνει-
λοχότα*, quod Attice dicitur pro *συνειλεχότα*, ab *συλλά-
γω*, colligo, corrado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοῦ

των, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcescentes lufus aliquem artificem, qui multos veteres cafus, quos corraferit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστὴν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, α συλλέγω. GUYET. Συνειλεχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequae coniici posse dixerint *συνειληφότα*, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovīs more emendandam, si quid opus fuerit; lenfii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lenfius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλήν ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobiani tempore in usu esse desierat, VII. 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Afiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obliantes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῃ περιχρῖει) Lege ὑάλῃ περιχρῖει, seu potius περιχρῖει, id est, *vinco incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretes, *adīpe suillo oblini.* MENAG. Ὑαλος magis Atticum esse, quam ὑελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὑαλος dixere Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχρῖει autem vel περιχρῖει pro περιχρῖει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχρῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχρῖσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρῖσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελον* ac deinde *ibid.* αὐτοῖς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕλον μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕλον nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessel. coniiciens sal quoddam fossilis pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera polliniferos & libitina-
 rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ὑάλη) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην
 ὅθα ἦν καίμενος ὁ νεκρὸς ἐν ὑάλει. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Nεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora.* Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. *Suillum adipem* interpretationis anti-
 quae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notionem. Hesychius non tantum ὑάλην & ὑαλὸν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodorī
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fusio condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδόν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α. μισθ.) cum antea illic fuisset non confitet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένων χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐπως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius existat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διδῶν καὶ Λήδῶν &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν existat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servivisse dicitur. Naucratis autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουάννας σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτῆς &c.) Ἐρωτῆς, ὃ μισράκιον, ὅπως ἀν' ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpret. Sed in Ml. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ισόστυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. l. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem reddit, numerum edd. poriolem sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανεμήναι. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὃθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικὸς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ὃ λόγον corrigebar; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corradentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, 'ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίαι. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. 'ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Past. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. 'Ἐπ' ἐμοί) "Ακουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birckheimer. ver-tens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedi-θο τόγος ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γος, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; 'Ορχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχέια εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ἔδδς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. 'Ιδῶτος μεστὴν) Hesiod. 'Εργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. 'Ἐπεὶ οὐδέν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui* — *differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. 'Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem red-diderat Birckheimerus: cum deberet, equitabilem ac declivem, vel pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gesnerus per circuitiorem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐωχίῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τῆς ἑτέρας ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profectus vires, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despicies, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c.* Marcilius legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνου. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆσθαι κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνου, ὁπόσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐρωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ἐπόσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἑκδικος, ἔκτροος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβὼν. Et pag. 440, ἀπνοητί. MARCIL. Ἐκείνου) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοος, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἀπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Δίδος) Et si supra Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Δίδος cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepsit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat πῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Δίδος huc irrepsit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίωδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam Sidonio mercatori ideo affingere puto, quia Sidonium Sophistam petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδὴ) Conf. supra Σκυθ. c. ult. versus fin. SO:

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *peragere* regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνουσαι*. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus XV, id est, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praeiertim, *καὶ εἶχεν οὕτω*, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Εβδόμη*, *Φρύγιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσθω) Augent interpretes, in *eminenti folio sedet*. At non urique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista *κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ*. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, *πρόσει δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας*, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Ilda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρασ. COGN. Τὸν Δία αἶψα φασὶ θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνησ ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνας διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρασ φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ὑπὸ Συγγρ. c. 23, εἰκείται παιδίῳ εἰ που ἔρωτα &c. Ven. utraque ἡ που, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non infidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάγους τοῦ Νεῖλου dictos legisse memini, denotent, (XXXVI, 7.) Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se amnis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione; sive pictura, icone. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παῖδες ξύμμετρα τῷ ὄνματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Dattylus Idaeos Digtos vocare non refuge-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, urebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades.* GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. P. I. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ἔτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα five κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἄορνος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἄορνος & Ἄορνις scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἄορνου etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἠρίδος) Hesiod. I' Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Ἐργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐδρος & ἐνδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epiet. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nort. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par. v* addere velit, nihil veritus *κακοφωνίας*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσούτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον & τοσούτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσούτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. Τὸν ποιητὴν ἐκείνον) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, τὴν *εἰς* esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. Ἐπὶ δ' οὖν &c.) Ἐπεὶ iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ἂν) Ὁ οὖν L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 ὅ, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. IV. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf. c. 8.* REITZ.

ead. l. 15. Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. l. 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal. cap. 8.* Adde *Parasit. § 24*, ubi etiam *ασπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. Ἀνδράδης τὸ βᾶδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαραιτήτα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνοος τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶ διαβημείσδαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: Inde te priscos ibi
Lucian. Vol. VII. Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, & imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratitidis, Nesiota. Primum vertendum *Hegesiae*. *Hynolus* enim Magnesius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in *Oratore* dicit, eum *Lyfiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV *Geograph.* tradit, eum principem fuisse stili Asiatici, & corruptisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: *Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαιῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἑνὲ καὶ ἑκάστου. Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in *Mf.* καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra *Ἰππ.* c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτωνα) Ita L. etiam, quod probō. In impr. Κρίτητα. Vide omnino φιλολ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudatur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter ccc nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuerunt Alcámenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: 'Ἐγὼ, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα ἢ Νεστοκλῆ. Critiam certe pro Cratete etiam habet Ms. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicit. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμῆα λιπαρεῖ adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριηκάδας) Conf. supra de Luc. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὕλας) Πόλις ἦν ἐν Ἡλείδῃ Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπτελεῖτο παγκύσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος διὸ καὶ πενταετηρίκς ἐκαλεῖτο, δε καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσάρων γὰρ ἔτων μετὰξὺ διαῖρουνταν, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ δῆρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μετὰ τοῦ μικροῦ Θεοδώσιου ἑμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτίνειν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονίδης ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutantum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαίροποιού υἱόν) Τὸν Δημοσθέν. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχύιν. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς συντομοτικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐτραχηλίση) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴδι) Edd. & Ox. Mf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quae sivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴδι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM. 517

ibid. Πάνσοφον) Quem hifce designari credam, nota no-
ftra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam
elegantiori rursus afyndeto haec enuntiat, de quo pauca mo-
nuimus ad 2 Ver. Hift. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12.
Conf. Parafit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod
ideo moneo, ne femper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσालυμένον) Sic fupra de Merced. c. 33 f. δια-
σεσालυμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. fupra Amor. c. 26.
Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaëis & Plat. L. 2 de leg.
meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνηράσκω.
COGN. Myrrhae patrem; alium enim famofum non novi:
nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici fplendidi & libe-
ralis meminit Ariftoph. in Thefmoph. cuius carminum mol-
litiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato.
COGN. De hoc confule eruditiffimi Bentleii Differtationem
de Epift. Eur. & Philoftr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil.
Gyral. 299 f. Ariftoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Va-
ria eius vitia taxat Arift. de Poëtic. c. 16, & Schol. Ariftoph.
Vide & Voffium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδωκεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male εαυτὸν habere, adle-
verat Solan. Non adeo male; quin vel fic ederem, fi plures
addicerent. Vid. ad Paraf. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 hu-
ius Dialogi indicata: at quia vulgatum eft ad normam, quis
id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Ono-
maftici auctorem non tangi hoc libello, cum fatis luculenter
oftenderit Hemfterhufius, non opus eft, ut operam ea in re
ponamus: fed illud tamen indicare placet, neque hanc for-
mulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Ono-
maftico exiftare, ut fcilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucia-
nus. Nec eft, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis ufum:
non enim profecto talia omiffet in Onomaftico. Illius por-
ro fingulorum librorum praefationes longiffime abfunt ab
ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare
actum a viro doctiffimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ φδέπας, ἀσπα-
σάμενος ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κήμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἔχειν) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁ πόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Mf. αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναλυσάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἥσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιότητος εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. plufcula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumfisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumtum, minime displicet: sed nec poeniter indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' αὖν) Mf. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὐ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελεύσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiafies observat ad Nub. τούτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiafiae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCHL.

ibid. Ἄλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyss. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola l. hic pro χοροὶ habet χορικά. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδοσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, sumpta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδοσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim utendum sit. Etiam nostri vocant den Ton angehen, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδοσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemsterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδοσίμον διδόναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudinem vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδοσίμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἄσμα ἐνδοτικόν (vel ἐνδοσίμον) καὶ κελευστικόν πρὸς ἔργα, cantilena incentivia & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπου μόνον, ᾧ κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπα, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ω κλητίου μέλημα) Ἀν κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύζιος, & simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἑμὸν, στύγην μ' ἑμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἄρεος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροις Νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δείξω) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, illotis manibus. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, & δέ, μὴ εἶπες &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev.

Marth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δὲ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ἰνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῃ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοικιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοικιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕψωμα διαφανές καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GERN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam prostare nudam in nebula lineae*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὀνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβύς Σικυνωμία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβύς legendum puto ἢ. Denique πέλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατί-
νος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione ho-
minis μαλθακοῦ, qualis hic postter) λέγων, λευκοῦς (ut hic)
ὑπὸ ποσὶν ἔχων πέλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p.
m. 335 B.) — ἐνβελιγμένον τοὺς πόδας εἰς πέλους τε καὶ ἀρ-
νακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυννία) De hoc calceamenti genere p. 989.
(i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard.
7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incornabit*, h. e. in cor-
vorum praedam cedere iubebit, iracunde reiciet, a vulgari
illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN.
Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκο-
ράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gellnerum eodem iam
remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum af-
fectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem
collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε,
Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus
Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinere Lucia-
nus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c.
Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac
frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum
etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem
collecta a Cressol. in theat. rhetor. iam notarant Olear. ad
Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sub-
legit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν
καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπωδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφη-
λον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad.
IX, & aliterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem
apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλος legisse videri potest,
Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homeric. Sed
verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύ-
μφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, le-
gissee, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa
ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος ex Criticae gentis deliramentis orta
est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est
ἀσύμφηλος, & poëtica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω
τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῇ φύλῃ αὐτῇ, qui extra gentem

suam, sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπρω-
δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut
ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox,
ἀσύφυλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδύ-
κιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμὸς. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
οὐκ ἔστι σοὶ ἀκούσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locum ipsum inspecanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηλον μ'
ἔρξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exulem. Vetus itaque scriptura
illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος: sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πῶς ἴστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἱσθη-
τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
vidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Rân.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scorteae ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungetm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis æ-
tate proba, usurpata iam defierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino forte te verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερσιῶσαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foefiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκρονεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedictum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro ré emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod a fit in χειραγωγός & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucyd. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abusi* pro multum uti, ira & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exemplum darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes; versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφανλίζεσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κεν in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κεν post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅτι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238, l. 8, Μαράδων) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14, dux Byzantium sponte subisse. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item *Ag. & Cleom.* p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Ἐπισκ.* c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter esse ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἕτερος*, & *ἑταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid. I.* v. 12, pro *γαῖα* antiquos dixisse *γάα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* &c. E contrario ap. Hesychium legas *Φαινακίζει*, *Φαινακισθεῖς*, *Φαινακισμός*: ubi tamen *Φενακίζω* &c. soleat vulgo dici. (In Luciani ramen Amoribus legitur *Φαινακίζονται*, at in Mf. Wirtii exstat *Φενακίζονται*.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Ienius. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 1 φ. Τὰ ὀλίγα) *Fl. & Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκείνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κῆτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μὴδέν) Sic Mf. Ox. In impr. *μῆδαμου*. SOLAN. *Μῆδαμου*) Solan. *μῆδέν* ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster alique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδέν* & *μῆδέν*. Ut modo c. 14, *οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησεν*. Tim. c. 48, *οὐδέν δέησεν* &c. Icar. c. 14, *οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησεν*. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. *οὐδέν δέησει*. Alciphron III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρει σεαυτὸν, οὐδέν δέον*. At *μῆδαμου* proprie est *nusquam*, ut Epict. Man. cap. 42 pr. *μῆδαμου σεαυτὸν εἶπες φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgaram lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μὴρὲς πατασσεῖσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. Λαρυγγίζε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξιν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κολύω, ἀρνοῦμαι & εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὰ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλαι ἠροῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαινῶν διαλέμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδᾶν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, affurgendi exultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιανεύς) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit*. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἐπαινῶν) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem supra Imag. cap. 24. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Ξυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunitum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινος σπουδάζεσθαι dicendum; non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περᾶνσεσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ δράσας) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ως καλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Καλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ χρέμα δῦλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσι. ἥδονά
δέ τις Ἰυναίξ), μηδὲν ὕγις ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein ad-
dit Fl. καὶ καταυτίγς. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγς. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet.
Facilitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam
aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποταλεῖν) *Fellare*, obiscoenae significationis.
GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρωτας legit interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET.
Non est nostrum, haec ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed il-
lud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γνιμον esse ora-
tionis virtutem, quam forte commodissime expressit Pear-
cius, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *pu-
ram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet,
Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt
enim Χοῖς & Θημῖς urbium nomina in inferiore Aegypto,
unde nomi duo Ζοίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM.
Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν ur-
bis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia,
ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὴρ δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur:
Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec *natus sum*
inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis,
ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est δίοδος,
bivium, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκεστρίας ἐπ'
αμφοδίτου τινός, quae fuit sartrix hominis venusti. GRAEV. Puto
ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ'
Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non sa-
tis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκε-
στρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque com-
mentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit
ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque ex-
stent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τιμὴν κακοδαίμο-
νι καὶ γλίσχρῳ ἑραστῇ interpretemur cum infelici, suavi tamen
amatore, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est haec
corrige, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos
fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδύκιμος) Forſan & supra, Parasit. c. 5, praesti-
terit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκᾷ, ubi πολυ-
Lucian. Vol. VII.

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lect. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accusf. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Ion. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτοῦργος καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρειν. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Ἐλίσχρω) Vertunt *suavi*. Redde, *senaci*, parco. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Πότεινός ἐνομάζομαι, ἀλλ' ἦδ' οὐ τοῖς Δίδος καὶ Ἀήδας πασιὼν ὁμώνυμος γογγύσσει) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subfannat Lucianus, primum Πότεινόν, (sic enim legendum, non ποτεινόν) deinde Δείσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδος καὶ Ἀήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Astici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sunt apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

Strophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, & quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Basf. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὰ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσασθαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαμνόντων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι παλαιόντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν. & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλῆσμονην, nam illico subiungit, καὶ τὰ ἐκ λήμου θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλῆσμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἀθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallem, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ Σύρᾳ χλαροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad Σύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *morum gravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἴτε) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Diofcoridis, s. Clyti, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δὲ σοὶ ὅσπερ ταῖς (al. παῖς) γραφαῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἔρω καὶ κατανύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Ὅπως ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνον φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐπαῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπτελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet vider; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem; qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniunctio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερον

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic liberulus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: *quid enim salvis infamia nummis?* Orest. in Elect. Sophocles, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥύμαι, σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεύς — ἀρρῦμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) An quaesivit aliā structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes viderur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. stil. Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μάλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρον ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσώτερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyfia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοῦτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογῶν προΐας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων θαύματα, τί ποτε βουλόμενα

λογοποιούντες. οὐ γὰρ ψεύδοντες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τέ-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc participium activum, neque ac-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidiū Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2. Vex.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Grav. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater; quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet; se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniungi legatur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur; Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat; certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴν καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὴ, οὗς, f.
μορμῶν, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus; ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equi.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴ τοῦ δράκοντος sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam; quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζόνος. v. 40, ubi mulier,
ut deserat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴ, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Δις τάφον) Vide, quae ad *Τιμ. c. 4* observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐριχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. *c. Cels. videas l. VIII*; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. *V. & Lactant. I. 17. Fabulam tetigit Nosser Ὀρχ. c. 39.* SOLAN.

ead. l. 7. Τὸς πρώτους) Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres. *in Attica.* Τῆς absorpsit γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι) *Satinos quōdam praefermindisse.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eodem aequae ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrare & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κόροιβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κόροιβος οὗτος μορὸς τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγωγόμενος μὴ ἀνελεῖσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρνεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναίκος ἡφαιμένης τὸ ἄρθρον ἰδὼν συνεχεῖσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαλῆναισθαι, οὕτω τὴν κοινοσίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in *Odyss. K, p. 413 ed. Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra *Ἐμ. c. 17.* SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Ad *Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.)* SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in *Syring. COGN.* In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer *Θ. Διαλ. XXII* versus fin. & *Δικ. cap. 9.* SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνου) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in *Ἀλ.* infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *Διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *Διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐρινύες* pertineret, narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *Διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrium expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐρινύας* referri salva Grammatica non potest. GESN.

ad. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαβὺν πάγωνα καθεμίμενος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in *Concionantibus*, dum inducit mulierem barbam factitiam affentem & dicentem, *Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ἄλγυα καλλίονα*. Ad quae sic Scholiastes: *οὗτος εἰς δασύτητα καμφοδεῖται, ἣν δὲ ῥήτωρ καὶ θυμαγωγὸς, οὗτος μέγαν πάγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σαλυσφόρος*. Ergo si quendam *Eucratem* prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis & cum *Eucrate* differentem *Cleodemum* *Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* & *Eucratem* vixit. PALM.

ad. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) *Iac. Elsn.* ad *Evang. Matth. XXVII, 25*, ubi legitur, *τὸ αἷμα αὐτοῦ ὃν ἡμεῖς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*, haec *Luciani* ita exponit: *Eucrates* ille ὁ φιλοψύχης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat *παραστησάμενος τὰ παιδία*, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) *Prov. BOURD.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est *ὄρος*

ὑπὸ λουτρῇ, alterum πῖθκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πῖθκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκέψαμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένεσα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεῖδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινέμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τὴ μεταξὺ εἰσὶν ἐπὶ κούρον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ἐπὶ κ— non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κάγθ μάλᾳ πεφυλαγμένος μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. Et ego *studiose cavens, ne pedes eius attingerem*. IENS. Πεφυλαγμένος) Receptam scripturam securus sum. Πεφυλαγμένος, uti πεφεισμένος, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένος mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciph. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυτόνως ἐπεγνοῦς, omnia *miseriamque plena videns*. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγεννῆς, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studio*. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, *Atticum*. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσων, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgarissima illa ὁ ἀεὶ χρόνος, ἢ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ἕλες

δε ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed δε vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φουμένων τούτων δαφιλῶν* pro *δαφιλῶς*, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονοουχὶ τοὺς παρόντας ἥρμα καὶ πεφισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφολαγμένως* esse factum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἀκαθεζόμεν* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. Κλεόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videmus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαίνειν occurrit mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. Ἀμέλει) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατηγοροῦντες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Τφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucraei intemperantiam, ut circa vinum & carnes, sic etiam circa res venereas, quorsum τόνος hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit; ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258: l. 3. Ἐνθργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pfellam. BOURD.

ead. l. 17. Ἦλαφ — ἐκκρούεις τὸν ἥλαφ) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9, REITZ.

Pag. 259. l. 14. Ἠπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa κεντρὸς ὀριζήν, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus omtrent de Beurstiidi. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημέριαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πληθούσας ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅπου ἀγορὰ πλήθει & VII, 29, περὶ πληθούσας ἀγορὰν verunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πληθούσας ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθούσας ἀγορὰς ὥρας τρίτην ὑπεροβολίζοντο περὶ πληθούσας ἀγορὰν. Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πληθούσας ἀγορὰν vocant Graeci, α μεσημέριᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia; quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι ἐχέοντες δὴχ θέρεται — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

γραφόμενον τὸ θυρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανῶν, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῃ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Advers. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσαι) Vid. Δι. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Περθ. cap. 7. Vid. Kufter. Not. ad Iambl. N°. 58. In cantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Luc. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθῳσι πολλοί, sed quia *συνηλ* — a *συναλίσσας*, *commotor*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνηλῆθησαν* daretur a *συναυλῆσαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνισθαι ἐν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνισθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

ιστ' dicit se ἄγειν ἐκείνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ἐρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κέπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθούσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum infaniarum ἐν Ἀμφιλύχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, μοχ ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλύχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *l.* vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυσ) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. *l.* 1. Βόθρον τε ἐρύξόμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπᾷσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. *l.* 1. Τὸ λυκαυγὲς) *l.* e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγέφως, λυγαυγὲς. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

ita, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte pater, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego*, *inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa reperita *inquam* & *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μιν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραιστον ἐργάζεται.) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potius dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliaffer) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονώντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstrat, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ.* Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, *ὃ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius.* Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. *ὃ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δεινόν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censerī potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene affectum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio Psellum rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derisus Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ira sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) *Ετι φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *φαινομε-
νη* philosophi ponere solent; & sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφάσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De δκλάζω vide Zευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina
eiusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via & quasi linea, ad quam
proiiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος est via, qua comseat ὁ
λεως, sic δισκοφόρον posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscer Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixero; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id au-
tem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν ab-
surdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidif-
sem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in Addend.

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκου-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polyclerus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletem Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleri, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycleter? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycleterus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, alijs innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycleterus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iensf. Et Davisf. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11, Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαιαντίας, *recaivaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. *Metam.* XI, 313: *Nascitur Autolyclus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi *faniores* Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλας) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. *Minoë* ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλας τρεῖς περίηι τοῦ ἠνιαντοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάτταν τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματεῖσις ἔχον γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Eia. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutzg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. *in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα*) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενος) *Πυρετῶ συνέχεσθαι* usita- te dici, ostendit Iac. Elsner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & *ἐχόμενος πυρετῶ* Lucianum dixisse refert. At verbo simplici *ἐχεσθαι* Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχόμενος, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foefio in *Oecon. Hippocr.* v. *ἔχειν* indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νόσῳ εἴχεται, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat *Ἀλωπεκῆθεν*, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. *Ἀλωπεκῆθεν* recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciph. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. *Ἀλω- πεκῆθεν* quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίσιν) Lege *ἐδεδίσιν ἄν.* LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi statō tempore eximīs victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & verrendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiat. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum ex-ta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεία, hostiae: inde ἱερεία sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκ ἱερεία caro suilla: Athen. lib. I, τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile securus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνδὲς καλεύματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricarī amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam α σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Moros interpretes Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectionis est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπεν ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττις ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἠλπίσα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πιναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾶτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτεινέσιν αὐτοπτουμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. II. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰερῷ Πλάτῳ) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζον) Forian εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laet. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεγήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἅλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Ms. ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Lucr. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Lucr. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non mone. REITZ.

ead. l. 10. Οὐκ ὡς πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 & Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Τίτων) Sic pro *υἱῶν* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adear Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. *κοιτανικὸς δὲν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ* — *bene tibi sit ex te ipso*. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. *ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων*. Τούτων autem pertinere ad *υἱῶν*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, *καὶ ἀδελφὲ, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ*. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυρίδιον — Μελεταῖον) Vid. supra Misd. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυλὰς — παίσσαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, *ἕλφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν*. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, *ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν*. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάμπαν ὅτι ἀνδρωπαὶ ἐσμέν· ἀλλὰ χάρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων*.

ead. l. 11. Θεδν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe *ἐπεισκληθ*—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἑκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego *ἐπεισκληθῆναι*, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, *εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' ἐπικλη-*

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκευκλῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Θεσμοφορ.* 774 suspicatur legendum *ἐπεισκευκλῆναι*. Probaverat iam ad v. 102, *εἰσκευκλῆν* esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deus e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum liberiorum superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου*. Ac de Salt. c. 64, *μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων*. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστίαται ὁρᾷσαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑπεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. supra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορίζας) L. FL & S. cum A. Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοικητος ἦν, ἧδ' ὅς, ἀκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antistiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. *καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν*. Plutarch. Thes. p. m. 3 C. *οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν*. Ibid. pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν*. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τῇ σαφείᾳ) Facete ludis in duplici si-

gnificatu; cum & pro valde sapiens, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαίμονίως ἐπεθύμουν, misere, i. e. valde cupiens, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπανδακῶς δαίμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὅσγε hic apud Nostrium lege ὅστε. SOLAN. ead. l. 10. Στείλαμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλάμενοι. νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. "Οτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν" & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνῆτας ὥετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μομιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affictis, ignorans, utrum sic praefes eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare summsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ken. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. unitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον. — Περίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum ra-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuum lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elfner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύριγγ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciphro. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζομενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθίσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobio cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Austr. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίαν. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc factum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφουδῆς, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσαν καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρόην, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτήν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weff. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοὶ ἀπίστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχέσθαι) Benedictus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἀπίστα Mf. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Celf. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἰκῶ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῶ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum rangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰκθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰκθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ὅπως, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniores reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. L. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN. *ead.* l. 15. Λυττᾶν) Λυσσᾶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν. Αἱ λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova rependa fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM:

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιᾶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorum esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsitan respiciat Hr. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, apud ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρῆτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omisum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non erit. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam ederé velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aditer*? Immo, non quod temere & futiliter *historiae narratione me ostentare volo*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σωστράτην τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & summus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praiceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiivi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exferens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide $\varphi\epsilon\gamma\gamma\iota\tau\eta$ legere me memini, quia de re ad 'Αλεξ. c. 21 dictum est. Laërtius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλής δὲ &c.) In marg. A. W. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνεν γαφύρας παράσαι, τὸ ρεῖθρον παρατρέψαντα. REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: alleverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud κατόπισιν nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυξ α βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μνησιδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένῳ) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποθέσεις) Repetit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεις, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tantum deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ἡτύχησαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae πῦρ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non πῦρ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλογησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόξαις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμή est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Noct. Crit. pro συνιστάμενου reponi iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόξαις, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiue egere, nihil addam, quia ad delirium seclatatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ δῶτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δῶτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητῖδα μὲν βεβαιότατην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίον δίδει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. ὁ ἄλλος — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. ἴσως — κρατυνόμενος Et haec insititia videntur. ΕΥΕΤ. Non accipio haec de rectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἀλίστα πετόμενον* quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro *ἀποτόμοις* quoque aliud adiectivum substitueris, nisi *ἴσως — κρατυνόμενος* non intelligo, & *ἴσως* hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid *ἀποτόμοις*, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesnети expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, *ἀλίστα*, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet *ἴσως ἀποτόμοις*. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὑψιλλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψιλλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπρόδιστα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνεσθαι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad lacvam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aptissima) venusti

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οικήματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quæ vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quæso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsam passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmurienfi reddas marmoreæ imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἀνθρώπων. Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille; (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οικήματα & ὑποχωρήσεις; quæ non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἶκηματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex præmissis iterum intelligendum ἔχον διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum relicto; meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πη. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τοῦτω) Supra hanc. Post. GUYET. l. e. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὤρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντας — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; à quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa expectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsoepus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrusted* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλου) Conf. *supra* Ἰστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι αὐτοῖς, appus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σήσσειν μάλα, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴν relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μέλιττα, καὶ τοῦ φέρου-
γους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum
esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. Fl. Sequitur conti-
nuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem
recte Flor. Post paulo, τὴν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν
προχωρήκοντα ἐποίησαν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, liqui-
dem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in
borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De
Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀποχωρίζεται dicitur. IENS.

ibid. τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum,
id praeter Fl. etiam recte habebat I. H. P. aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν lege-
batur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βο-
ρὰ enim *esca* est. Long. Past. II, pag. 74, ἄλλ' ὑμᾶς βορὰν
ἐχθρῶν θῆσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8
med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημέρι.) Ut nempe non qui-
escens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, an-
gustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ven-
tilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) Fl. ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox L.
& B. 2. δύσειν pro corrupto ceterorum δύσειν. SOLAN. Ἀφρό-
δων μὲν ἀναγκάων) Non tam Scholiastae auctoritas me mo-
vet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio pu-
tem ἀφρόδων μὲν ἀναγκάων δύσειν ἀναχωρήσασιν quam atten-
tionis loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc
dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari
ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκάων vocantur, quod
ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor.
II, 56.) *avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profuen-
tia necessario tecti aliquid essent habitura.* Sed res est manifesta,
& quae subolere unicuique potest. Nec minus δύσειν legen-
dum esse, non δύσειν, quod libros occupavit. GESN. Ego
cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus
ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum
ἀναγκάων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari
solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epiet. Sent. 88,
p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκάων ποιήσαντα, ἀπορίζον ἐκείνα
τὰ μέν. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκάα, ubi
West. & illa Epieteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξέδοις τὸ πολλὰς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Oblopoëus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμέναν) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρώμας est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. AV. 614, — οὐδὲ θυρώμας χρυσᾶσι θυραῖς. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρῶν. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam buccinae capiunt, qui est ipse μυκήθους, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quæ super his annoravi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figuræque clepsydrarum antiquarum ap. Peralcium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romæ in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargæum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellecto ὑμῖν post παράσχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possim.

ead. l. 2. Παλλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philops. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦνται ἑρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — "Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχρὸν ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata. non longe quoque ab hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. αἰμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi *super nobis consuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κεράσται οἷα τοῖς ἀρτί γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερὰ. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα. & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obrinet, mutaturus fuerat. Κεράστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατω, quae in κεράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praeceffit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρίς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλαῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα, τὴν κήμεν ἀναδεμένον ἐν πορφύρῃ.) Eieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεμένον, ἐν πορφύρῃ, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφύρῃ.) Interpretes: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην.) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, breviter corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevis nostrae contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent? Ubi & Graecus interpret priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic ταῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτά μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wessell. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum, asino insideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ) Τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Ἑκκ. c. 3, γελοῖος θεὸς καὶ τεραστῖος. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγος πικρὸς, καὶ οἱ ἀεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Jeihovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (*βαρχεῖαν* & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CRQZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conice, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores conicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θυλόμεντρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *Θυλόμεντρος* leg. pro *Θυλόμεντρος*. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mirram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπαν' ἀπαταγεῖτο) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11; ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod ὄρμιον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρμιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviores cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπγγιν οὐ χρώται τὸ παράπαν, ὥς ὅτι φθγγομέναις ἀμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio; *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, *dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, *credunt*. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούεσθαι habet, pro ἀπεκρούεσθαι. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δέξαι) Leviculus est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset*. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint*. LENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται) Interpretes, *alibi* *pe principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἡξίου. GRON.

ead. L. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. L. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere . . . quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπαινεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπανεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὦν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὦν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. *Τοῖς Μαχλαῖσις*) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. *l.* 5. *Τορὸν*) *Perçant*. GUYET. Conf. supra Gall. sub init. *Διάτορον* eodem modo. REITZ.

ead. *l.* 7. *Αὐτὸν*) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam *αὐτοῦ*: sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. *τρ.* c. 17. SOLAN.

ead. *l.* 10. *Νιφάδεσσι*) Hom. *Il.* Γ, 222. SOLAN.

ead. *l.* 12. *Τεττιγῶδες τι &c.*) Hom. *Iliad.* Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. *Il.* Γ, 151: *Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσι ἐοικότες*, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. *Ὅγμιον*) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab *ὄγμῳ* *fulco*. Sic Aelian. *V. H.* IV, 8, p. 320, *τὸν Ὀχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄγον ἐκάλουν*. LA CROZE. Coel. Rhodig. *L.* VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vacula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. *l.* 3. *Εἶδος* — *γράφουσι*) Hanc imaginem non ad folius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio *l.* II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui*. GESN.

ead. *l.* 8. *Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.*) Sic supra Deor. *Dial.* XVIII, 1, *καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὸς ἢ σοί*. REITZ.

ead. *l.* 10. *Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος*) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpretes. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Mf. legitur *ἐνείται*. Nam sicut apud Homerum est *εἶται indutus est*, sic & *ἐνείται* hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. *l.* 13. *Ὅλως Ἡρακλῆς*) *Ἰμπε. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστί. At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλως Ἡρακλῆς ἐστί, & Necyom.*

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praefarendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbiiis uti Graecos aeque ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμβόμενος, ubi multae edd. ὅλος. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένους* pro *πεφυλαγμένοις*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλος variatur, & utrumque probum esse Ienius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλεσι Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆραι) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. *Προϊὼν γὰρ τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ὅσοις μετακινώτατος ἐμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος*. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας absideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. λειριόσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ἑλὴν δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὅσα λειριόσσαν ἰσίσαι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λειριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἀνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυνημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυνημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυνημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμαυτα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse adiutū, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi; sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἐπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὺ δὲ βίη λεύεται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποτὶδες emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour railler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπύλιον γένοιν. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπύλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossēma videtur, eiiciatur. Sed ἐπύχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo ἢ quem tamen facile admitterem, si alibi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαένων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαενῶν εἰ βεβούληται πτέρων. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσοφαένων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαένων sic enim respondet dativus dativo ἀστοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαένους πτέρυγι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Gesnero. Sed, quod addit, ñ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ñ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαέν, modo vox proba sit, aptius ad fena-
rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

cad. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνον ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiun-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione palhi narrat historiam ipse in bis ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῶς ἐκπίσαν-
τες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐκπίσας &c. σαυτὸν.
Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη
οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad cleps-
ydram. Signanter vero, non dixit ἐγχεας, sed ἐκχέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσλαλῶ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

cad. l. 3. Ἡλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Et si ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique reperemus. REITZ.

cad. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Res quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio inverteretur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodorum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βορέην ἀνεμὸν ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνεμὸν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpretes, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo ficticio. Vid. Aët. Erud. Lipf. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἕκων) In omnibus libris nostris antea ἕκων legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρουε) *Populus nigra* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse confirmat. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδύσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omisum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores electrum δάκρυον, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὅ τὰ πινάρια. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notaeque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita *L.* & *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 Ε. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδου δειπνησόμενους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἰπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμαλθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἵνα λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξέστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omisam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουταῖσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: "Ἀξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ψδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξηγέμετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luðu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davis. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paral. § 17, οὔτε γὰρ αὐλαῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsin. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ὄνέστι vel ἐξέστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾷτε ἥδη ὅποιον ἀπλοῖκον καὶ ἄμυνον, οὐδέ τις ᾧδ' ἢ πρόσσεστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἄμυνος pro ἄμυνος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inrudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto φδῆ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi *volubilis est*, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελῆαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περισσέουσιν ἐφιδύνειν, *voce accuratis quibusdam sonis ac molliū & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata steter acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγῆς) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιᾶ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῆ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδῶλον autem & ἐμφασις hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιᾶ est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis disertè Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudiciale clepsydrum, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praeberē spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπῖσι καὶ κώνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνικας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII.

adscribendas, tabanos, asilos, oestros, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκνυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicious alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur*. Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obsl. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 3; ubi & ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Δι. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in l. delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in A&. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἄνδρες, πειθαρχησαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κρήνης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarint Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπνηῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπνηῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiesca. Paulo post etiam potuit vocem φιλιδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnovissent. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, apinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδούς de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebra primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτῃς *subfidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δ' εἰρήκην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾔδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, *eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθορεῖν* &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid. cap. 6* bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία, Herodianus ubique, item *oi LXX. Aelian. Epictet. Thucyd.* etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam eertam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποδόλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρονότατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα filii properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἀριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μῦνις θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medaeae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Basf.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρρος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam αὐθόρ παρὶ ἐρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φανυλά τινα ἀστείους τισὶν οἷον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἕκνον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρὰ σchein de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & , puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414 : Μία γὰρ ὥς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitiā. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴν τε καὶ θρασυτέον τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρον, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθαι. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessell.

etiam profert distinguentem inter *δράσος* & *δάρσος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: *ὅτι δάρσος καὶ δράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται*—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις δαίρειν ἀνδρείας ἐστίν.—οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι—*δράσους*. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 Basf. ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὠδίκως. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γουιν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀκρονέικατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 Basf. eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis canoras, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖα) Papilionem memini capite amputato ultra sepiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθεῖσσι ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπροσθεῖς εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac inspersione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elsnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose imprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. •

ead. l. 11. Ἐπανηρμένη) An ἐπανηρμένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρμένα ab ἀφαίρειν, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρμένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adspersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μῦς ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μῦς τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὀρων.

